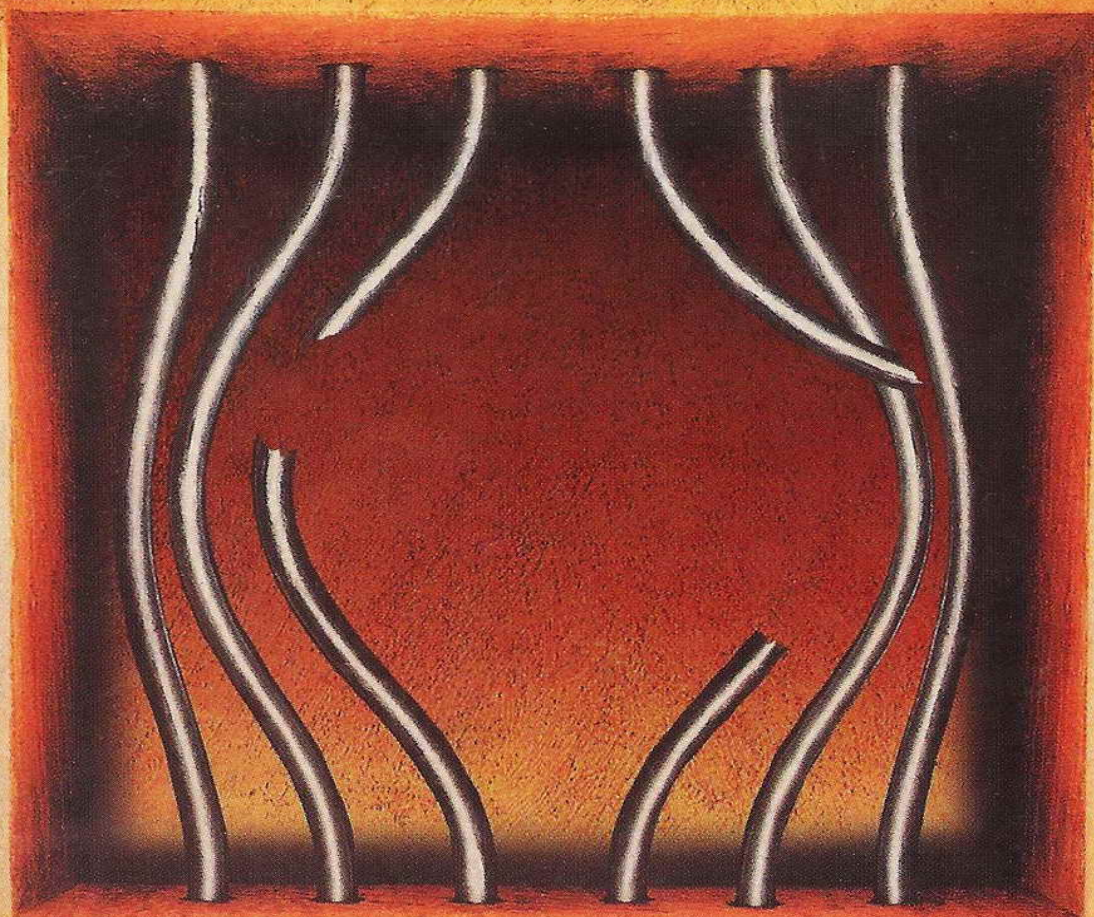

ДЕЙВИД МОРЕЛ

ИЗГУБЕНИИЯТ БРАТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЕЙВИД МОРЕЛ ИЗГУБЕНИЯТ БРАТ

Превод: Иван Атанасов

chitanka.info

Като дете Брад Денинг неволно става причина за отвличането на малкото му братче Пити. Двайсет години по-късно, вече преуспял архитект и с прекрасно семейство, той още не се е отърсил от чувството си за вина. Тогава в живота му внезапно се появява Пити. Брад смята, че най-после е постигнал пълното щастие. Твърде скоро обаче се озовава в истински кошмар — Пити отвлича съпругата и сина му. Полицията и ФБР се провалят. За да намери любимите си същества, на Брад се налага не само да се идентифицира с Пити, но и да открие потресаващи страни на човешката психика.

*„На легиона от изчезнали, на отряда от
прокълнати.“*

Ръдиард Киплинг

ПЪРВА ЧАСТ

1

Когато бях хлапе, малкото ми братче изчезна. Сякаш потъна вдън земя. Казваше се Пити и изчезна, докато се прибираше с велосипеда си от игра на бейзбол след часовете. Игра, в която не взе участие, понеже беше твърде малък — по онова време аз бях навършил тринадесет, но той бе само на девет. И постоянно вървеше по петите ми, защото ме боготвореше. Останалите момчета не искаха да се мотае в краката им, затова му казах „Махай се, отивай вкъщи!“. Още помня колко огорчено ме изгледа, преди да се качи на колелото си и да го подкара — мършаво хлапе с щръкнала коса, очила, скоби на зъбите и лунички, облечено в широка тениска, торбести дънки и гуменки — тогава го видях за последен път. Преди четвърт век. А сякаш беше вчера.

Когато стана време за вечеря, а Пити все още го нямаше, майка ми се обади по телефона на приятелите му от квартала, но никой от тях не го бе виждал. Двадесет минути по-късно баща ми позвъни в полицията. Най-големите му опасения (поне до този момент) бяха, че брат ми е бил блъснат от автомобил, но полицейският диспечер му каза, че не е имало пътно произшествие с дете на колело. После обеща, че ще го уведоми, ако научи нещо и че междуременно ще изпрати няколко патрулни коли да потърсят Пити.

Но татко не можеше да бездейства. Той ме накара да му покажа пътя, по който брат ми обикновено се прибираше от бейзболното игрище у дома. Обходихме го с колата от край до край. През това време се смрачи и щяхме да подминем велосипеда, ако не бях зърнал отблясъка на последните слънчеви лъчи върху червения му отражател. Колелото лежеше в храстите на един незастроен парцел. Бейзболната ръкавица на Пити беше под него. Претърсихме мястото. Викахме името на брат ми. Разпитахме живеещите на улицата дали не са виждали момче, което да отговаря на описанието му. Не научихме нищо. Когато баща ми подкара колата обратно към къщи, кожата на лицето му бе изопната толкова силно, че скулите му изпъкваха. През целия път не спря да повтаря „Мили боже!“.

Не ми оставаше нищо друго, освен да се надявам, че Пити не се е прибирал нарочно, понеже ми е сърдит, че го отпратих от бейзболното игрище. Представях си как ще се появи, когато стане време за лягане и ще каже: „Сега не съжаляваш ли, че ме изгони? Може би искаш да се навъртам около теб повече, отколкото предполагаш.“ И аз *наистина* съжалявах, защото не ми се вярваше, че брат ми току-така ще изостави велосипеда си в онези храсти — той обичаше това колело. Пък и защо ще захвърля бейзболната си ръкавица? Нещо *лошо* се беше случило с него; нещо, което никога нямаше да се случи, ако не му бях казал да се маха.

Майка ми изпадна в истерия. Баща ми се обади отново в полицията. Скоро у нас пристигна детектив, а на следващия ден бе организирано издирване. Във вестника (тогава живеехме в градче на име Удфорд, което се намира съвсем близо до Кълъмбъс — столицата на щата Охайо) се появиха куп статии за изчезналия ми брат. Родителите ми отправиха молба по радиото и телевизията до неизвестния похитител да им върне Пити. Всичко бе напразно.

Безсилен съм да опиша болката и пораженията, които причини изчезването на брат ми. Майка ми започна да взема успокоителни хапчета. Нощем често я чувах да риде. Не можех да се преборя с чувството си за вина, че бях изпъдил Пити от бейзболното игрище. При всяко изскърцване на входната врата се молех това да е той, най-накрая да е решил да се върне у дома. Баща ми се пропи и изгуби работата си. С майка ми се скараха. Той се изнесе на квартира и месец по-късно загина при пътна злополука — колата му изхвърчала от шосето, преобърнала се няколко пъти и накрая се стоварила върху покрива си. Татко нямаше застраховка за живот. Мама бе принудена да продаде къщата. Преместихме се в малък апартамент, а по-късно отидохме да живеем при родителите ѝ в Кълъмбъс. Дълго време се питах как ще ни открие Пити, ако реши да се върне у дома.

Споменът за брат ми не ме напускаше. Пораснах, завърших колеж, сдобих се със син и направих успешна кариера. Но в съзнанието ми Пити никога не порасна. Той си остана онова слабичко деветгодишно хлапе, което ме погледна огорчено и се отдалечи с колелото си. И през всичките тези години непрекъснато усещах липсата му. Ако по време на оран някой фермер бе намерил скелета на малко момче и бе установено, че той е принадлежал на Пити, щях да

съм оплакал изгубеното си братче, но поне щях да знам какво е станало с него. А сега продължавах да се терзя от мисълта каква ли е била съдбата му.

По професия съм архитект. Работих за кратко в голяма фирма във Филадельфия, но началниците ми намираха най-добрите ми проекти за твърде нестандартни, затова започнах собствен бизнес. Освен това реших, че една смяна на обстановката ще ми подейства освежаващо — не просто да се преместя в друг град на Източното крайбрежие, а изобщо да напусна крайбрежието. За мое учудване жена ми прие тази идея по-ентузиасирано дори от мен самия. Няма да се спирам на всички причини, поради които избрахме Денвър — обаянието на планините, мита за Запада.^[1]

Две от проектираните от мен административни сгради са разположени до градски паркове. Те не само хармонират с тях, но и отразяват околната природа; стените им от стъкло и керамични плочки играят ролята на огромни огледала, които улавят образите на изкуствените езера, дърветата и тревните площи. Но най-се гордея с къщите си. Много от клиентите ми живееха близо до луксозни курортни градчета като Аспен и Вейл, но харесваха планините и не се стремяха към показност. Предпочитаха да бъдат в хармония с природата, а не да ѝ вредят. Знаех какво им трябва. Къщите, които проектирах, се сливат толкова добре с местността, че няма да ги забележите, докато не се озовете пред вратите им. Дървета и планински хребети ги крият от очите ви. Под тях се спускат потоци. Гладки каменни плочи им служат за покриви. Стълбите им са от валчести камъни. Стените им са самите канари.

Но по ирония на съдбата проектираните да не бият на очи постройки привлякоха огромно внимание. Въпреки претенциите им, че искат да бъдат незабележими, моите клиенти не можаха да се въздържат да не се похвалят с новите си къщи. Списанията „Красив дом“ и „Архитектурен справочник“ публикуваха статии за тях, при все че снимките, които отпечатаха, приличаха повече на пощенски картички с планински пейзаж, отколкото на снимки на къщи. Местният клон на телевизия „Си Би Ес“ засне двуминутен репортаж за новините в десет часа вечерта. Репортерката, облечена като турист, предизвикваше зрителите със закачливия въпрос: „Можете ли да откриете къща между тези хребети и дървета?“ Тя бе застанала на

десет крачки от стената на една от моите сгради, но едва когато я посочи, зрителите осъзнаха колко съвършено се сливаше с околния пейзаж. Материалът бе направил впечатление в централния нийоркски офис на телевизията и след няколко седмици оттам ме поканиха за десетминутно интервю в шоуто на Си Би Ес „Неделно утро“.

Още се питам защо се съгласих да участвам. Бог ми е свидетел, че вече нямах нужда от реклама за бизнеса си. Е, щом икономическите причини отпаднаха, значи оставаше моята суета. Може би исках синът ми да ме види по телевизията. Всъщност той се появи за малко заедно със съпругата ми в една реклама — ние тримата вървим покрай една от моите „къщи-хамелеони“, както ги нарече журналистът. Де да бяхме хамелеони и ние самите.

[1] Денвър е административен център на щата Колорадо и е разположен в Скалистите планини. — Б.пр. ↑

— Брад! — повика ме по име мъжки глас.

Бяха изминали три дни от шоуто „Неделно утро“. Беше сряда. Някъде в началото на юни. Прекрасен слънчев ден. Цялата сутрин бях прекарал в заседания, докато къркоренето на червата ми не ме подсети, че съм пропуснал да обядвам. Можех да изпратя секретарката си да ми вземе сандвич, но тя бе заета с много по-важни задачи от изпълнението на подобна поръчка. Освен това ми се щеше да изляза на свеж въздух и да се порадвам на слънцето. Търговската част на Денвър може да служи като модел за градоустройство — просторна и приветлива, със сгради, достатъчно ниски, че да не спират слънчевите лъчи. Бях се запътил към „Бегълс и Мор“ — един магазин за деликатеси от другата страна на улицата — и умът ми бе изцяло зает от мисълта за сандвич с пастърма, когато чух някой да ме вика:

— Брад!

Отначало реших, че ме гони някой от служителите ми, понеже съм забравил нещо. Но когато се обърнах, видях някакъв непознат да върви забързано към мен. Мъжът бе около тридесет и пет годишен, с неугледен вид, мръсно лице и дълга рошава коса. За момент си помислих, че може да е строителен работник, с когото съм се срещал при осъществяването на някой от проектите ми. Наистина дрехите, които носеше, подхождаха на човек с такава професия — вехти работнически ботуши, прашни джинси и смачкана светлосиня дънкова риза със запретнати ръкави. Но аз съм добър физиономист и непременно щях да запомня петсантиметровия белег на брадата му.

— Брад! Господи, не мога да повярвам! — Мъжът пусна на тротоара протърканата си раница. — След всичките тези години! Всемогъщи боже!

Смущението трябва да е било изписано на лицето ми. Вярвам, че компанията ми е приятна на много хора, но през живота ми малцина бяха демонстрирали такава радост, че ме виждат. А аз нямах ни най-малка представа кой бе този човек, въпреки че някога очевидно се бяхме срещали.

Широката му усмивка разкриваше счупен преден зъб.

— Не ме ли позна? Хайде, аз бих те познал навсякъде! Направих го и по телевизията! Това съм аз!

Напрегнах паметта си, но мозъкът ми сякаш беше блокирал.

— Страхувам се, че не ви...

— Питър! Твоят брат!

Сега вече всичко ми стана ясно. Мозъкът ми отново заработи с предишната си скорост.

Мъжът протегна ръце към мен.

— Страшно много се радвам да те видя!

— Дръж ръцете си по-далече от мен, копеле.

— Какво? — Човекът изглеждаше шокиран.

— Ако се приближиш още малко, ще извикам полиция. Не си мисли, че ще изкопчиш от мен някакви пари...

— Какво говориш, Брад?

— Гледал си неделната програма на „Си Би Ес“, нали?

— Да, но...

— Направил си грешка, копеле такова. Номерът ти няма да мине.

По телевизията бяха споменали за изчезването на малкото ми братче. На следващия ден шестима различни мъже позвъниха в офиса ми, претендирайки, че са Пити. „Аз съм отдавна изчезналият ти брат“ — заявяваше радостно всеки от тях. Първото обаждане ме развълнува, но след неколкominутен разговор ми стана ясно, че мъжът от другия край на линията нямаше представа как и къде е изчезнал Пити, нито какъв е бил животът ни в родната къща. Двамата самозванци, които се обадиха след него, бяха още по-лоши лъжци. Всичките искаха пари. Наредих на секретарката си да не ме свързва с никой, който твърди, че ми е брат. Следващите трима я бяха подлъгали да ми прехвърли разговорите, като се представили за бизнесмени. Щом разбиха за какво ме търси всеки от тях, моментално затварях телефона. На другия ден момичето осуети още осем лъжливи обаждания.

А сега натрапниците пробваха нова тактика — среща лице в лице.

— Стой далеч от мен. — Светофарът беше все още далеч, затова се обърнах рязко, намерих пролука в трафика и тръгнах да пресичам улицата.

— Брад! Изслушай ме, за бога! — извика след мен мъжът. — Това *наистина* съм аз!

Продължих да вървя между колите, а мускулите на гърба ми се стегнаха от ярост.

— Какво да направя, за да те накарам да ми повярваш? — изкрещя той.

Стигнах до бялата линия между двете платна и зачаках нетърпеливо да се отвори нова пролука в движението.

— Отвлякоха ме, докато карах колело на път към къщи.

Обърнах се към него, обзет от гняв.

— Журналистът спомена това по телевизията! Махай се, преди да съм те смачкал от бой.

— Няма да ме надвиеш толкова лесно, както когато бяхме малки, Брад. Колелото беше синьо.

Отначало не можах да осъзная за какво говореше, толкова бях разярен. После ме връхлетя образът на синия велосипед на Пити.

— *Това* не го казаха по телевизията — отбеляза мъжът.

— Пишеше го във вестника. Трябвало е само да се обадиш в Удфордската библиотека и да помолиш отдела за справки да провери изданията на местния вестник от онази година. Не е трудно да се научат подробности за изчезването на Пити.

— *Моето* изчезване — поправи ме мъжът.

Колите от двете ми страни надуваха предупредително клаксони, докато профучаваха край мен.

— Имахме обща детска стая. За *това* писано ли е някога в пресата?

Намръщих се неспокойно.

— Леглата ни бяха едно над друго. — Мъжът повиши глас. — Аз спях на горното. Имах макет на хеликоптер; висеше, закачен на корда, от тавана над главата ми. Обичах да го откачам и да въртя перките му.

Намръщих се още повече.

— Върхът на малкия пръст на лявата ръка на татко беше отрязан при злополука във фабриката за мебели. Той обичаше да лови риба. През лятото преди моето изчезване ни доведе на къмпинг тук, в Колорадо. Мама не дойде. Страхуваше се от лагеруване на открито заради алергията си към пчелни ужилвания. Щом зърнеше дори една-единствена пчела, тя изпадаше в паника.

Спомените нахлуха в мен. Невъзможно бе този непознат да е научил всички тези подробности от старите вестници. Те никога не бяха публикувани.

— Пити?

— В стаята ни имаше златна рибка. И двамата мразехме да чистим аквариума ѝ. Един ден се прибрахме от училище и открихме, че в стаята миришеше неприятно, а рибката бе умряла. Сложихме я в кибритена кутийка и я погребяхме в задния двор. Когато посетихме отново гроба ѝ, намерихме на мястото му празна дупка, защото съседската котка беше изровила рибката.

— Пити. — Тръгнах към него и една кола едва не ме блъсна. — Исусе, това си ти!

— Веднъж счупихме единия прозорец, докато играехме вкъщи на бейзбол. За наказание татко ни забрани да излизаме цяла седмица.

Този път аз бях този, който протегна ръце към него. Никога не бях прегръщал някого по-силно. Миришеше на ментова дъвка и цигарен дим. Ръцете му бяха страшно силни.

— Пити, какво се случи с теб?

3

Върти педали към къщи. Ядосан е. Чувства се наскърбен. Приближава кола, намалява скоростта, движи се успоредно с него. Жената, която седи до шофьора, сваля стъклото на прозореца си и пита в коя посока се намира междуцатският път. Той ѝ казва. Жената сякаш не чува отговора му. Намръщеният мъж зад волана също. Тя го пита: „Вярваш ли в Бог?“ Що за въпрос? Пита го отново: „Вярваш ли в свършека на света?“ Колата завива и му препречва пътя. Той се паникьосва. Качва се с колелото върху тротоара. Жената изскача от автомобила и се втурва да го гони. Едната му гуменка се изплъзва от педала. Незастроен парцел. Храсти. Жената го сграбчва. Мъжът отключва багажника и го хвърля вътре. Капакът на багажника се затръшва. Тъмнина. Той пици. Рита и удря с юмруци. Задушавана се. Губи съзнание.

Пити ми разказва всичко това, докато седим един срещу друг в изолирано сепаре в задната част на магазина за деликатеси, към който се бях запътил, преди да се срещнем.

— Направи голяма грешка, като ме изгони от бейзболното игрище.

— Знам. — Гласът ми пресеква. — Боже, как да не знам!

— Жената беше по-възрастна от мама. С бръчки край очите. С прошарена коса. Имаше тънки устни. Беше ужасно слаба... Прегърбена... С увиснали рамене. Приличаше на птица, но беше изненадващо силна. Мъжът имаше дълга мръсна коса и брадясало лице. Носеше работнически комбинезон и миришеше на тютюн за дъвчене.

— Какво искаха от теб? Да не би да те... — Думата „насилиха“ заседна в гърлото ми.

Пити отмести поглед.

— Закараха ме в една ферма в Западна Вирджиния.

— Едва от другата страна на границата? Бил си толкова близо?

— В град, наречен Ридемпшън^[1]. Лоша шега, а? Съвсем сериозно, така се наричаше, въпреки че ми беше нужно известно

време, за да разбере защо. Държаха ме във фермата като затворник, докато не успях да избягам. Тогава бях на шестнадесет.

— На шестнадесет? Къде беше през всичките тези години? Защо не се върна при нас?

— Мислех за това. — Пити изглеждаше смутен. — Но просто не намерих кураж. — Той извади пакет цигари от джоба на ризата си.

В момента, в който запали кибритената клечка, до масата ни изникна сервитьорка.

— Съжалявам, господине. Тук пушенето е забранено.

Острите черти на Пити се изостриха още повече.

— Добре.

— Какво ще поръчате?

— Май вас повече ви бива да давате поръчки.

— Моля?

— Сандвичи с пастърма — намесих се аз, за да разсея напрежението.

Пити прибра припряно цигарите в джоба си и добави:

— Две бири.

Щом сервитьорката се отдалечи, огледах помещението, за да се уверя, че наблизо няма други клиенти, които биха могли да чуят разговора ни.

— Какво имаше предвид, като каза, че не си намерил кураж да се върнеш при нас?

— Мъжът непрекъснато ми повтаряше, че мама и татко никога няма да ме приемат обратно.

— Какво?

— Не и след онова, което ми причини... Каза, че мама и татко щели да бъдат толкова отвратени, че...

— Ще се отрекат от теб? Нямахте. — Стана ми ужасно тъжно.

— Сега разбирам това. Но когато избягах... нека просто да кажем, че не съм бил на себе си. Те ме държаха затворен в една стая под земята.

— Господи.

— Не бях виждал слънчева светлина в продължение на седем години. — Лицето му се изопна. — Не знаех, че съм бил затворен толкова дълго. След като избягах, ми трябваше известно време, за да разбере всичко.

— И с какво се занимаваше през това време?

Пити ме погледна измъчено.

— Скитах насам-натам. Работех като строителен работник. Карах камиони. Вършех по малко от всичко. Непосредствено след двадесет и първия ми рожден ден ми се отдаде възможност да закарам една стока до Кълъмбъс. Събрах кураж и отидох до Удфорд да видя родния ни дом.

— Тогава къщата вече е била продадена.

— Това открих и аз.

— А татко вече беше починал.

— И това разбрах. Никой не си спомняше къде са се преместили госпожа Денинг и синът ѝ Брад.

— Бяхме в Кълъмбъс при родителите на мама.

— Толкова близо. — Пити поклати отчаяно глава. — Не знаех моминското име на майка, така че нямаше как да открия адреса на родителите ѝ.

— Но от полицията щяха да ти помогнат да ни намериш.

— Не и без да ми зададат множество въпроси, на които не исках да отговарям.

— Щяха да арестуват мъжа и жената, които са те отвлекли.

— И каква полза щях да имам аз от това? Щеше да има процес. Щях да бъда принуден да свидетелствам. Историята ми щеше да бъде поместена във всички вестници. — Той махна безпомощно с ръка. — Чувствах се толкова...

— Вече е минало. Опитай се да го забравиш. Не си имал никаква вина.

— Все още се чувствам... — Пити се поколеба и млъкна съвсем, понеже сервитьорката донесе поръчаните бири. После отпи продължително от бутилката си и смени темата: — А мама как е?

Въпросът ме свари неподготвен.

— Мама?

— Да, как е тя?

Помълчах за миг, после отговорих решително:

— Почина миналата година.

— Ооо — гласът на Пити заглъхна.

— От рак.

— Ох. — Въздишката му беше тиха. И в същото време болезнена, като при удар. Той се втренчи в бутилката си с бира, но измъченият му поглед беше отнесен, сякаш загледан в нещо много далечно.

[1] Спасение. — Б.пр. ↑

Когато влязох в кухнята, привлекателното лице на Кейт изглеждаше изопнато. Тя крачеше из стаята, говореше по телефона и прокарваше нервно пръсти през дългата си руса коса. Щом ме видя, въздъхна с облекчение.

— Току-що се прибра. Ще ти се обадя по-късно.

Кейт затвори телефона, а аз ѝ се усмигнах.

— Къде беше? Разтревожи всички.

— Така ли?

— Излязъл си от офиса си и повече не си се върнал, а следобяд е трябвало да присъстваш на няколко важни срещи. Служителите ти се притесняваха, че ти се е случило някакво произшествие...

— Всичко е наред. Просто се улисах и изгубих представа за времето.

— ... че си бил нападат...

— Чувствам се прекрасно.

— ... че си получил сърдечен удар...

— Имам чудесна новина.

— ... или бог знае какво. Ти си известен като господин Благонадеждност. Вече е почти шест часът, а ти дори не се обади да ми кажеш, че си добре и... Нима подушвам алкохол в дъха ти? Пил ли си?

— Можеш да се обзаложиш. — Усмигнах се още по-широко.

— През деня? Пренебрегвайки уговорените срещи с клиенти? Какво те е прихванало?

— Казах ти, че имам чудесна новина.

— *Каква* новина?

— Появи се Пити.

В сините очи на Кейт се изписа объркване.

— Кой...? — Изведнъж проумя всичко. — Мили боже, имаш предвид... твоя брат.

— Точно така.

— Но... но ти ми каза, че според теб е мъртъв.

— Не съм бил прав.

— Сигурен ли си, че наистина е той?

— Можеш да се обзаложиш. Разказа ми неща, които би могъл да знае само Пити. *Трябва* да е той.

— И действително е тук? В Денвър?

— Още по-наблизо. Чака ме на предната веранда.

— Какво? Оставил си го *отвън*?

— Не исках да те шокирам с появата му. Исках да те подготвя. — Описах ѝ накратко срещата си с него. — Ще те запозная с подробностите, когато разполагам с повече време. Най-важното, което трябва да знаеш, е, че той е преживял ужасни неща.

— Значи не бива да мръзне отвън на верандата. За бога, покани го да влезе.

В този момент Джейсън влетя в стаята през задната врата на къщата. Въпреки че беше на единайсет, той бе нисък за възрастта си, така че изглеждаше горе-долу като Пити по времето, когато изчезна. Слаб, със скоби на зъбите, лунички и очила.

— За какво е целият този шум? Да не би да се карате?

— Нищо подобно — успокой го Кейт.

— Какво става?

Като видях очилата на Джейсън, си спомних, че навремето Пити също бе имал нужда от очила. Но мъжът на верандата не носеше такива. Внезапно изпитах усещането, че стомахът ми е пълен с игли. Нима ме бяха изиграли?

Кейт клекна пред Джейсън.

— Спомняш ли си какво сме ти казвали — че баща ти е имал брат?

— Разбира се. Татко говори за него в онова телевизионно шоу.

— Той е изчезнал, когато е бил малко момче.

Джейсън кимна неспокойно.

— Сънувах кошмар за изчезването му.

— Е, вече няма защо да сънуваш кошмари — каза му Кейт. — Знаеш ли какво? Днес той се завърна. Ще имаш възможност да се запознаеш с него.

— Сериозно? — Лицето на Джейсън грейна. — Кога?

— Веднага щом отворим входната врата.

Опитах се да кажа нещо на Кейт, да ѝ разкрия внезапните си опасения, но тя вече бързаше по коридора към входната врата. След

това я отвори и... не знам какво бе очаквала, но едва ли застаналият отвън дрипав мъж се покриваше с идеализираната ѝ представа за отдавна изчезналия брат. Той се обърна към нея от мястото, където бе пушил, любувайки се на засаденото с дървета пространство пред къщата. Раницата лежеше до краката му.

— Пити? — попита Кейт.

Мъжът пристъпи неловко от крак на крак:

— Днес според мен Питър звучи малко по-зряло.

— Заповядай, влез!

— Благодаря. — Той погледна изпушената си наполовина цигара, после се взря във вътрешността на къщата, откъсна димящия край на цигарата и пъкна остатъка в джоба на ризата си.

— Надявам се, че ще останеш за вечеря — каза Кейт.

— Не искам да ви притеснявам излишно.

— Глупости. Ще се радваме, ако останеш.

— Да си призная, поканата ви ми се струва доста примамлива. Не мога да си спомня кога за последно съм ял домашно приготвена храна.

— Това е Джейсън — Кейт посочи гордо сина ни.

— Здравсти, Джес — мъжът се здрависа с него. — Обичаш ли бейзбола?

— Да, но не съм много добър играч.

— И аз не бях на твоите години. Знаеш ли, след вечерята можем да поиграем малко на бейзбол — ти ще си кечърът^[1]. Какво ще кажеш?

— Страхотно.

— Е, стига си стоял на верандата — намеси се Кейт. — Влизай. Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Бира, ако имате.

Мъжът, който твърдеше, че е Пити, се наклони да влезе в къщата.

Но аз трябваше да го попитам нещо, преди да е прекрачил прага.

— С контактни лещи ли си?

— Не. — Той се намръщи объркано. — Защо питаш?

— Когато беше малък, носеше очила.

— Още нося. — Мъжът бръкна в раницата си, извади малък калъф, отвори го и ми показа чифт очила, едното стъкло на които бе счупено. — Случи се вчера сутринта. Но мога да се оправям и без тях.

Нали знаеш, нося ги само за да виждам надалеч. Това нещо като тест ли беше?

Гърлото ми се сви от вълнение.

— Пити... добре дошъл у дома.

[1] Играч в бейзбола, който улавя хвърлените топки, които батсманът не е успял да избие. — Б.пр. ↑

— Това е най-вкусното задушено, което някога съм опитвал, госпожо Денинг.

— Ти си част от семейството. Моля те, наричай ме Кейт.

— А картофеното пюре е просто невероятно.

— Страхувам се, че малко се поувляхох, като му сложих прясно масло. Сега нивото на холестерола ни ще скочи до небесата.

— Никога не съм обръщал внимание на подобни глупости. Щом става за ядене, значи всичко е наред. — Усмивката на Пити разкри счупения му зъб.

Джейсън се втрени в него като омагьосан.

— Искаш ли да ти разкажа как стана? — Мъжът посочи зъба си.

— Джейсън, държиш се невъзпитано — смъмри го Кейт.

— Нищо подобно — засмя се Пити. — Просто е любопитен, какъвто бях и аз като малък. Джес, случи се миналото лято, докато работех на покрива на един строеж в Колорадо Спрингс. Паднах от една стълба. Тогава се сдобих и с този белег на брадата. Добре, че не бях много нависоко. Иначе можех да си счупя врата.

— Там ли живееш сега? — намесих се аз. — В Колорадо Спрингс?

— Господи, не. Не живея никъде.

Спрях да дъвча.

— Но всеки живее някъде — обади се Кейт.

— Не и аз.

Джейсън изглеждаше озадачен.

— Но тогава къде спиш?

— Където ме завари нощта. Винаги си намирам място за спане.

— Но това е... — Кейт поклати глава.

— Какво?

— Ужасна самота. Никакви приятели. Нищо, което да наречеш свое.

— Със самотата се свиква. Хората обикновено ме разочароват. — Пити не ме гледаше, но въпреки това имах чувството, че думите му са

насочени към мен. — А колкото до притежанието на вещи... ами... всичко, което е важно за мен, е в раницата ми. Ако не мога да нося нещо със себе си, имам чувството, че то ме задържа.

— Кралят на пътищата — пошегувах се аз.

— Точно така. Виждаш ли — Пити се наведе към Джейсън, като се облакът на масата, — аз пътувам доста в зависимост от това къде има работа и какво е времето. Всеки ден ми носи ново приключение. Никога не зная какво ме очаква. Като миналата неделя, когато се намирах в Бют, в щата Монтана, и закусах в едно крайпътно ресторантче, където имаше телевизор. По принцип не гледам телевизия и не следя неделните сутрешни токшоута, но това привлече вниманието ми. Гласът на мъжа, когото интервюираха, ми прозвуча познато. Вдигнах поглед от омета си с наденица и, о, боже, човекът от телевизионния екран ми напомняше на някой — но някой, когото съм познавал преди години. Преди много години. Зачаках водещият да съобщи кой е гостът на шоуто. Но това се оказа ненужно, защото той спомена, че когато събеседникът му бил още хлапе, малкото му братче изчезнало, докато се прибирало с колелото си от бейзболна игра. Разбира се, мъжът от телевизора беше баща ти.

Пити се обърна към мен.

— С напредването на годините все по-често си мислех да те потърся, но нямах никаква представа къде може да си. Когато водещият съобщи, че живееш в Денвър, оставих ножа и вилицата и незабавно тръгнах насам. Неделя, понеделник и вторник прекарах в пътуване. Опитах се да ти се обадя по пътя, но домашният ти телефон го нямаше в указателя. Колкото до *служебния*, е, секретарката ти упорито отказваше да ме свърже с теб.

— Заради обажданията на всички онези самозванци, за които ти разказах. — Изпитах вина, защото доскоро Пити бе смятал, че нарочно отказвам да се срещна с него.

— Три дни, за да стигнеш от Монтана дотук? Сигурно си имал проблеми с колата — обади се Кейт.

Пити поклати глава.

— Ако имах кола, нямаше да се чувствам свободен. Дойдох на автостоп.

— *На стоп?* — възкликна Кейт. — Защо не хвана автобус?

— По две причини. Първата е, че както знам от личен опит, хората, които пътуват с автобуси, разказват все едни и същи отегчителни истории, докато всеки шофьор, имал куража да качи стопаджия, със сигурност е човек, с който си струва да поговориш.

Думите му ни накараха да се засмеем.

— Пък и ако се окаже, че шофьорът *не е* интересен, винаги мога да кажа „Свалете ме в следващия град“. И после да изпробвам късмета си с друга кола. Всяко пътуване на стоп е едно малко приключение. — Пити присви очи развеселено.

— А каква е втората причина да не вземеш автобус? — попитах го аз.

Той внезапно стана сериозен.

— Напоследък трудно си намирам работа. Нямах пари за билет.

— Това ще се промени — рекох му аз. — Мога да ти уредя работа на много места, стига да искаш да работиш като строителен работник.

— Разбира се.

— Междувременно мога да ти дам малко пари.

— Хей, не съм дошъл тук за подаяния.

— Знам. Но иначе откъде ще намериш пари, преди да си започнал работа?

Пити не отговори.

— Хайде. Приеми от мен този малък подарък.

— Добре, и без това ще имам нужда от пари, за да си взема стая в някой мотел.

— Дума да не става — намеси се Кейт. — Няма да отсядаш в никакъв мотел. Ще прекараш нощта при нас.

Пити запрати бейзболната топка към сина ми и Джейсън, който обикновено бе непохватен, този път улови топката перфектно и се ухили.

— Виж, тате! Виж на какво ме научи чичо Питър!

— Виждам. Справяш се страхотно. Може би твоят чичо трябва да помисли дали да не стане треньор.

Пити сви рамене.

— Просто съм понаучил някой и друг трик през петъчните вечери, които съм прекарвал в бейзболните паркове на различни градове. Важно е да запомниш едно нещо, Джес — вместо да си зяпаш ръкавицата, дръж под око топката. И гледай да я стиснеш здраво, веднага щом я уловиш.

Кейт се показва на задната врата на къщата и русата ѝ коса проблесна под светлината на кухненската лампа.

— Време е за лягане, малки бейзболисте.

— О, не мога ли да остана още малко?

— Вече ти позволих да останеш половин час повече от обичайното. Утре си на училище.

Джейсън погледна разочаровано чичо си.

— Не търси помощ от мен — каза му Пити. — Майка ти е права.

— Благодаря за урока, чичо Питър. Сега другите деца може би ще ме вземат в отбора си.

— Ако не го направят, само ми кажи и аз ще отида да си поговоря с тях на игрището. — Той разроши пясъчнорусата коса на Джейсън и го побутна с лакът към къщата. — По-добре не карай майка ти да чака.

— Ще се видим утре сутринта.

— Разбира се.

— Радвам се, че ни намери, чичо Питър.

— Аз също — каза развълнувано Пити. — Аз също.

Джейсън влезе в къщата и брат ми се обърна към мен.

— Добро хлапе.

— Да, много се гордеем с него.

Залязващото слънце хвърляше алени отблясъци върху дърветата в задния двор.

— А Кейт е...

— Забележителна жена — прекъснах го аз. — Денят, в който се запознах с нея, е най-щастливият ден в живота ми.

— Несъмнено. Добре си се уредил. Само погледни тази къща.

Изпитах смущение, че притежавам толкова много.

— Служителите във фирмата ми непрекъснато ме закачат с подобни изказвания. Както си разбрал от онова телевизионно шоу, специалността ми е да проектирам сгради, които се сливат почти напълно със заобикалящата ги среда. Когато дойдохме за първи път в града, тази голяма стара викторианска къща веднага привлече вниманието ни. Дърветата, които растат около нея, я правят почти незабележима.

— Изглежда солидна. — Пити сведе очи към загрубелите си ръце. — Не е ли забавно как се нареждат нещата. Е... — Той се отърси от вцепенението си и се засмя. — От треньорството се ожаднява. Бих изпил още една бира.

— Ей сега ще ти донеса.

Когато се върнах с бирите (вътре Кейт бе повдигнала учудено вежди, понеже не беше ме виждала да пия толкова много), носех със себе си и една пазарска торба.

— Какво е това? — любопитства Пити.

— Нещо, което пазех заради теб.

— Не мога да си представя какво...

— Обаче се страхувам, че ще ти е твърде малка, за да я използваш, ако решиш пак да играеш с Джейсън.

Пити поклати объркано глава.

— Познаваш ли я? — Бръкнах в торбата и извадих бейзболната ръкавица, когато някога бях намерил под колелото на брат си.

— Боже мой!

— Пазех я през всичките тези години. Никога не съм я вадил от стаята си. Често си лягах с нея и се опитвах да си представя къде си, какво правиш и... — Насилих се да го изрека. — Дали все още си жив.

— Много пъти ми се е искало да не съм.

— Не мисли за това. Миналото вече е без значение. Отново сме заедно, Пити. Само *това* е от значение. Боже, колко ми липсваше. — Подадох му ръкавицата, въпреки че не го виждах съвсем ясно — очите ми бяха замъглени от сълзи.

— Е, какво мислиш за него? — попитах шепнешком Кейт, щом загасих лампата и се мушнах под завивките. Стаята на Пити се намираше в другия край на коридора. Той не би могъл да чуе разговора ни. Въпреки това се чувствах неловко, че говоря зад гърба му.

Легнала в мрака до мен, Кейт забави за момент отговора си.

— Животът му никак не е лек.

— Така е. И все пак той, изглежда, го харесва.

— Защото няма друг избор.

— Предполагам. При все че...

— При все че какво?

— Ами, ако не го е харесвал, винаги е можел да го промени.

— Как?

— Като завърши някакъв колеж и се сдобие с професия.

— Можел е да стане архитект като теб, така ли?

Свих рамене.

— Може би. Не е невъзможно. Гледал съм по новините няколко истории за близнаци, които са били разделени при раждането си и са се събрали отново като голями. Тогава откриват, че имат една и съща професия, еднакви хобита, жени, които си приличат по външен вид и по характер.

— Не съм сигурна, че ми харесва да съм свързана с нечие хоби. Впрочем вие с брат ти не сте близнаци.

— Така е. Въпреки това, разбираш какво имам предвид. Пити е можел да си изгради живот като моя, но е предпочел да не го прави.

— Наистина ли смяташ, че хората имат толкова голям избор в живота си? Ти самият си ми казвал, че едва ли си щял да станеш архитект, ако не е бил учителят ти по геометрия в гимназията, когото много си харесвал.

Вгледах се замислено в лунната светлина, която струеше през прозореца на спалнята ни.

— Да, определено бях странно хлапе — единственото, което харесваше часовете по геометрия в гимназията. Предметът ми се

струваше фантастичен заради учителя. Той ми обясни какво трябва да направя, в кой колеж да продължа образованието си и всичко останало, необходимо, за да стана архитект.

— Е, аз искрено се съмнявам, че брат ти е имал учител по геометрия. Посещавал ли е изобщо гимназия?

— Все някой трябва да го е научил на *нещо*. Той говори невероятно правилно. Не съм го чул да произнесе погрешно нито една дума.

Кейт се обърна към мен, като се подпря на лакът.

— Виж, готова съм да направя всичко възможно, за да му помогна. Ако иска да остане тук за малко, докато реши какво ще прави по-нататък, нямам нищо против.

— Надявах се, че ще го кажеш. — Наведох се и я целунах. — Благодаря ти.

— Това ли е най-добрият начин да ми благодариш, за който се сещаш? — попита ме тя.

Целунах я отново, този път по-страстно.

— Така е много по-искрено. — Тя плъзна ръка нагоре по бедрото ми.

— Ммм. — За известно време това бе единственият звук, който нарушаваше тишината. Присъствието на чужд човек в къщата ни принуди да бъдем по-тихи от обикновено. Когато стигнахме до кулминацията, целувката ни беше толкова страстна, че заглушихме взаимно стоновете си.

Останахме да лежим мълчаливо, докато се съвземем от преживяното.

— Ако бъдем още по-искрени, после ще имам нужда от съживяване — прошепнах аз.

— Уста в уста?

— Това всеки път ме връща към живот всеки. — Станах, за да отида в банята и погледнах неволно през прозореца. Докато се вирах в тъмнината към задния двор, видях нещо, което ме изненада.

— Какво гледаш? — попита Кейт.

— Пити.

— Какво?

— Виждам го на лунната светлина. Изтегнал се е ей там на един шезлонг.

— Спи ли? — попита Кейт.

— Не, пуши и гледа към звездите.

— След всичко, което е преживял днес, навярно не може да заспи.

— Знам как се чувства.

— Ще ти кажа нещо — рече жена ми. — Всеки, който е достатъчно учтив да не пуши вкъщи, е добре дошъл.

Въпреки думите на Пити, че е доволен от скитническия си живот, аз реших да направя живота му по-приятен, като се погрижа за някои основни неща: например за неговия външен вид. Счупеният му преден зъб правеше ужасно лошо впечатление. Подозирах, че Пити е имал проблеми с намирането на работа, защото строителните предприемачи, на които е предлагал услугите си, са решавали, че е проблемна личност. Поради тази причина на следващата сутрин се обадох на семейната ни зъболекарка, обясних ѝ ситуацията и я убедих (срещу двойно по-голямо възнаграждение от обичайното) да пожертва обедната си почивка.

— Зъболекар? — възкликна Пити. — По дяволите, не. Няма да ходя на никакъв зъболекар.

— Само да оправи счупения ти зъб. Няма да боли.

— Няма да стане. Не съм бил на зъболекар, откакто се наложи да ми извадят един зъб преди шест години.

— *Преди шест години?* Мили боже! Ето още една причина да отидеш на преглед. — Нарочно премълчах факта, че зъболекарят е жена.

Преди да излезем, се обадох в няколко фризьорски салона, докато открих един, чийто график не беше запълнен. Не е задължително дългата коса — моята собствена трудно би могла да мине за къса, — да изглежда проскубана и занемарена. След фризьорския салон му купих малко дрехи. Не си правех илюзията, че Пити ще иска да носи панталони или спортно яке, но чифт нови дънки и една хубава риза със сигурност нямаше да му навредят. Дойде ред и на магазина за обувки — оттам му взех нови работни ботуши и маратонки.

— Не мога да приема всичко това — каза той.

— Правя го с удоволствие. Но ако държиш, ще го сметна за заем. Ще ми се издължиш, щом се опаричиш.

После стана време за часа при зъболекарката. Когато напуснахме кабинета ѝ, зъбите на Пити изглеждаха чудесно, въпреки няколкото

кариеса, за които жената бе обещала да се погрижи при следващото му посещение след две седмици. Косата на брат ми бе стилно оформена и бухнала. Прииска ми се да попитам някой пластичен хирург дали не може да се направи нещо и за белега на брадичката му. Но и така ефектът от намесата ми, колкото и малка да беше тя, бе забележителен. Пити имаше вид на човек, който току-що се е облякъл след игра на тенис.

— Гладен ли си?

— Искан ли питане — отвърна той.

— Да, струва ми се, че напоследък доста си гладувал. Имаш нужда да качиш поне четири-пет килограма. Обичаш ли италианска кухня?

— Имаш предвид спагети и кюфтета със сос?

— Да, неща от този род. Но там, където отиваме, спагетите се наричат паста, а манджите носят имена от рода на пилешко с марсала^[1].

— Спри за секунда.

— След като се наобядваме, ще те представя на един човек, който може да ти осигури работа.

— Брад... Чакай... Спри...

— Защо? Какво не е наред?

— Нямах ли си работа? Вчера пропиля с мен целия си следобед. Тази сутрин също не отиде на работа. Кейт каза, че си имал уговорени срещи.

— Нищо не е по-важно от теб.

— Но ти не можеш да въртиш бизнес по този начин, нито да харчиш толкова пари заради мен. Имаме да наваксваме много, но не е нужно да го правим наведнъж.

Тревожното изражение на Пити ме накара да избухна в смях.

— Според теб съм се смахнал, така ли?

— Съвсем малко.

— В такъв случай какво предлагаш?

— Отиди на работа. От другата страна на улицата има парк. Искан ми се да постоя малко там. Да сложа ред в мислите си. Всичките тези промени. Ще се видим у вас за вечеря.

— Наистина ли искаш това? — попитах го аз.

— Направи достатъчно за мен.

— Но как ще се добереш до дома?
— На стоп — отвърна Пити.
— А ако никой не те качи?
— Не се притеснявай. Подходът ми е безотказен. — Той се усмихна, за да ми покаже чудесно изглеждащите си зъби.
— Имам по-добра идея — казах аз. — Използвай колата ми. Можеш да ме вземеш от работа в края на деня.
— Не мога. Нямам шофьорска книжка.
— Ще се погрижим и за това.
— Утре — каза Пити.
— Ще гледаме да поправим и очилата ти.
— Добре. Но утре.

[1] Сорт вино — Б.пр. ↑

Когато се прибрах, Пити и Джейсън косяха тревата в задния двор на къщата. Момчето имаше проблеми с управлението на тежката електрическа косачка, така че брат ми вървеше зад него и му помагаше при завоите.

— Хей, татко, виж ме! — изкрещя Джейсън, за да надвика рева на мотора.

Вдигнах ентузиазизирано палец.

Те спряха до мен.

— Можеш ли да я управляваш, Джес? — попита Пити.

— Напълно.

— Тогава я оставям изцяло в твои ръце. Ще остана тук, за да поговоря с баща ти.

Джейсън кимна, като се опитваше съсредоточено да кара косачката по права линия. После навлезе сред дърветата в далечния край на двора и ревът ѝ заглъхна.

Пити ме отведе при стълбите на верандата и взе оттам бутилка бира.

— Може да съм създал звезда. Ако напредне още в косенето, ще се наложи да му увеличиш джобните.

— За първи път проявява интерес към тази дейност. Трябва да си улучил слабото му място — отвърнах аз. — Обикновено за тревата се грижи службата за косене, но за Джейсън ще бъде добре да помага по малко и да се научи на някаква отговорност.

— Достатъчно е голям, за да се научи на отговорност. — Пити отпи от бутилката си с бира.

— Слушай, оценявам усилието ти, но не си длъжен да косиш тревата.

— Не е кой знае каква работа. Стори ми се поизбуяла. Пък и искам да ти се отплатя по някакъв начин.

— Не е необходимо, наистина. Достатъчно е, че си тук, до мен. Както и да е, от другата седмица ще бъдеш зает, така че сега по-добре си почивай.

Пити наведе глава на една страна.

— Следващата седмица ще бъда зает?

— Да, обадих се тук-там. Намерих ти работа.

— Така ли? Страхотно!

— На строежа на проектирана от мен сграда.

— По-добре от това не би могло да бъде.

— Чичо Питър! — изписка уплашено Джейсън. В далечния край на двора момчето се мъчеше да направи завой с косачката, която се беше насочила към един храсталак.

— Дръж се! — викна в отговор Пити и се втурна да му помогне.

— Не е необходимо да ми помагаш със съдовете — каза Кейт.

— Това е най-малкото, което мога да направя. — Пити подсуши още една паница. — Не си спомням да съм ял по-вкусно задушено говеждо.

— По принцип не готвя толкова често червено месо — отвърна тя. — Но искам да понапълнееш малко.

— А лимоновият пай беше разкошен.

Джейсън си хареса второ парче.

— Да, досега не беше се случвало мама да направи десерт по средата на седмицата.

— Е, потрудили сте се здравата, за да окосите моравата — заяви Кейт. — Заслужавате почерпка.

Седях на другия край на масата и не можех да спра да се усмихвам. Фактът, че Пити действително е там, до мивката, и посяга да избърше поредната паница, все още ми се струваше изумителен.

— Както и да е — каза брат ми, връщайки се на една по-ранна тема, — не се учудвам, че си се преместил да живееш тук, в Денвър.

— Така ли?

— Онова летуване с татко. Спомняш ли си го? — попита ме Пити.

— Разбира се.

— Точно тук, в Колорадо. Какво хубаво време беше. Естествено дългото пътуване с кола от Охайо беше отегчително. Ако не бяха комиксите, които татко ни купуваше през целия път по магистралата... Но щом пристигнахме, разбрахме, че усилието си е заслужавало. Спането в палатки, походите, катеренето по скалите, риболовът и татко, който ни показваше какво да правим.

— Когато улови първата риба в живота си, ти беше толкова развълнуван, че започна да навиваш макарата, без да се увериш, че рибата се е закачила достатъчно здраво и тя скочи обратно в езерото.

— Помниш такива подробности?

— През годините често мислех за това летуване. Месец след като се върнахме у дома, започна учебната година и... — Дадох си сметка, че нямам сили да говоря за изчезването на Пити. — Дълги години смятах, че това е било най-хубавото лято през живота ми.

— И аз. — Брат ми сведе поглед. Остана така за миг, после се отърси от налегналата го тъга и взе поредната паница. — Както и да е, бях започнал да ти казвам, че може би си се преселил тук, защото подсъзнателно си искал да преживееш отново онова лято.

— Къмпинг ли? — наруши тягосната атмосфера Джейсън.

Всички погледнахме към него. Той помълча, докато довърши второто си парче пай, после каза:

— Татко обеща да ме заведе, но така и не го направи.

— Ходили сме сума ти пъти на поход — отвърнах смутено аз.

— Но не сме спали в палатка.

— Да не искаш да кажеш, че никога не си бил на истински къмпинг? — възкликна Пити.

Джейсън кимна, после добави:

— Е, веднъж спях в палатка в задния двор на Том Бърбик.

— Това не се брои — отсече брат ми. — Трябва да пренощуваш на място, където се чува ревът на лъвовете, тигри и мечки.

— Лъвовете и тигри? — намръщи се синът ми.

— Той се шегува — разроши косата му Кейт, като остави по нея сапунена пяна.

— Мамо! — писна Джейсън и побърза да я избърше.

— Но идеята не е никак лоша — продължи тя, като гледаше мен и Пити. — Да организирате къмпинг. Можете да отидете на същото място, където някога ви е завел баща ви. Да забравите за изминалите години. Знаем, че не ти е било леко, Питър, но сега хубавите времена отново започват.

— Мисля, че си права, Кейт — каза брат ми. — Чувствам го.

— Ами аз? — попита Джейсън. — Не мога ли и аз да дойда?

— Ще отидем всички — рече Пити.

— Съжалявам. Без мен, господа. — Жена ми вдигна ръце. — В събота по програма имам семинар.

Кейт беше психолог и работеше като консултант на корпорации, чийто персонал трябваше да бъде съкратен поради намаляване на производството.

— Освен това нощуването в гората не е сред любимите ми занимания.

— Същото каза и мама. — Пити се обърна към мен. — Помниш ли?

— Да — съгласих се аз.

— Само че — намеси се жена ми, — вашата майка се е страхувала от пчели, а в моя случай става въпрос за естествения подбор.

— Естествения подбор? — повторих озадачено.

— Вие, момчета, сте много по-добре „екипирани“ от мен, що се отнася до използване от палатка и пикаене в гората посред нощ.

— Възнамерявах да те питам нещо.

Пити вдигна очи от картата, която изучаваше, и ме погледна.

— За какво?

Часът беше почти единадесет. Слънчева съботна утрин. Моят форд „Експедишън“ беше натоварен с всевъзможна екипировка за къмпинг. Бяхме следвали междуцатския път 70 на запад от Денвър и сега се намирахме доста високо в планината, само че Джейсън не можеше да се възхити на заснежените ѝ върхове. Той дремеше в спалния си чувал на задната седалка.

— След като... — Не намерих сили да продължа. — Току-що ми хрумна, че може би не искаш да говориш за това.

— Има само един начин да разбереш дали е така.

— След като си избягал от...

— Кажй го. От болните копелета, които ме отвлякоха. Това е факт. Няма нужда да го увърташ.

— Когато си избягал, си бил на шестнадесет. Разказа ни как си обикалял страната и си работел като строител, или каквото намериш. Но не спомена нищо за училище. Когато изчезна, беше в трети клас, но е очевидно, че си получил по-добро образование. Кой те е учил?

— О, имах много уроци по учтивост — каза горчиво Пити. — Мъжът и жената, които ме държаха затворен в онази подземна стая, настояваха да се обръщам към тях с „да, господине“, „да, госпожо“, „моля“ и „благодаря“. Ако пропуснех да го направя, ме удряха с юмрук по лицето, за да ми напомнят. — Дебелите като въжета жили на врата му се издуха.

— Съжалявам. Ще ми се да не бях повдигал тази тема.

— Няма нищо. Няма смисъл да се премълчава миналото. То все някога ще излезе наяве. — Погледът на Пити стана суров. Той си пое дълбоко дъх, за да овладее обзелите го чувства. — Както и да е. По отношение на образованието спомените ми не са толкова неприятни. Докато скитах от град на град, разбрах, че мога лесно да получа безплатна храна, като се появявам на църковните сбирки след

неделната сутрешна проповед. Разбира се, за целта трябваше да изслушвам проповедите. В повечето случаи това не представляваше проблем за мен — проповедите бяха спокойни. Понеже не бях чел книги в продължение на години, бях забравил азбуката. Когато богомолците от една или друга енория разбираха, че не мога да чета, те правеха всичко възможно да науча буквите и което за тях бе още по-важно — да чета Светото писание. Във всяка енория имаше учители. След работа понякога вземах частни уроци в църквата на града, в който се намирах. По света има много порядъчни хора.

— Радвам се да го чуя.

— Да чуеш какво, татко? — попита сънено Джейсън от задната седалка на автомобила.

— Че има порядъчни хора по света.

— Ти не знаеше ли това?

— Случвало ми се е да се чудя дали е така. А сега двамата с чичо ти по-добре се съсредоточете върху картата. Краят на пътуването ни приближава.

Търсехме местност, наречена Брейкхорс Ридж. Странно как някои имена се запечатват в паметта на човек. Именно там ни бе завел на къмпинг баща ни преди двадесет и пет години. Един от работниците в мебелната фабрика, където татко работеше по онова време като старши майстор, бе живял в Колорадо и му бе описал колко е красива местността Брейкхорс Ридж. Така че баща ни, който вече бе обещал да ни заведе на къмпинг в Колорадо, реши, че това е най-подходящото за целта място. Никога няма да забравя ужасяващите картини, които измъчваха въображението ми през дългото ни пътуване дотам — виденията за хора, които пречупваха на две коне^[1]. Без да знам как каубоите обзядваха дивите коне, аз тръпнех от страх пред мисълта за гледките, които ни очакваха. Най-накрая татко ме убеди да му разкрия какво ме тревожи. След обяснението му страхът ми премина в любопитство. Но когато пристигнахме на хребета, не видяхме никакви коне или каубои, само няколко стари дървени ограждения за добитък, ливада, която се спускаше към бреговете на езеро и трепетликова гора, над която се извисяваха планински върхове.

Не бях забравил името. Само че, когато взехме да кроим планове за пътуването, не можах да открия местността на картата. Наложих се да се обадя в службата „Паркове и градини“ в Колорадо. Един рейнджър ми изпрати по факса част от много по-детайлна карта, на която бе обозначен маршрутът до Брейкхорс Ридж. Разгърнах моята карта на масата в хола, поставих факса върху областта, която ни интересуваше, и показах на Пити и Джейсън целта на нашето пътуване.

А сега вече бяхме съвсем близо, завихме надясно по шосе № 9 и продължихме към националния горски парк Арапахо.

— Оттук нататък ще стане трудно, момчета. Продължавайте да сравнявате картата с околния пейзаж — казах аз.

Джейсън пропълзя отпред и Пити го настани до себе си, като закопча и двамата с предпазния колан.

— Какво търсим? — попита синът ми.

— Тази завъртулка. — Пити му показва факса. — Това е тесен черен път някъде от дясната ни страна. Трябва да си отваряме очите на четири заради всичките тези борове. Няма да го забележим лесно.

Шосето направи завой. Гората се сгъсти. Стори ми се, че виждам пролука сред дърветата отдясно. Но си замълчах, защото исках откритието да е на Джейсън. Пити навярно бе прочел мисълта ми. Той вдигна очи от картата и погледна към мястото, където се намираше пролуката, но също като мен не каза нищо.

Приближихме още повече.

Пролуката се откри по-ясно.

— Там! — посочи Джейсън. — Виждам я!

— Отлична работа — похвали го брат ми.

— Наистина — добавих аз. — Почти я бях подминал.

Завих надясно и навлязох в тесен и неравен черен път. От двете страни го притискаха гъсти храсталаци. Старите коловози бяха обрасли с трева. Боровите клони образуваха тъмнозелен балдахин над главите ни.

— Леле, мислите ли, че ще закъсаме? — попита Джейсън и се наведе разтревожено напред.

— Не и с тази кола — успокой го Пити. — Само доста по-лош терен би могъл да ни създаде проблеми. Няма за какво да се тревожим, дори да завали сняг.

— Сняг? — намръщи се Джейсън. — През юни?

— Разбира се. По това време на годината в планината може да се разрази същинска буря. — Дърветата започнаха да оредяват. — Виж колко много сняг има по онези върхове. Там горе слънцето все още не грее достатъчно силно, за да го стопи.

Пътят се изкачваше все по-високо, като правеше остри завой. Наклонът му се увеличи. Неравностите станаха толкова големи, че пътуването по него би могло да достави удоволствие само на онези каубои, които някога са минавали оттук, яздейки буйните си диви коне.

— Според вас кой е прокарал този път? — попита Джейсън. — Изглежда много стар.

— Може би хората от горското стопанство — отговорих му аз. — А може би са го прокарали дървари или фермери, още преди тази местност да стане част от националната система за защита на горите. Доколкото си спомням, баща ми казваше, че едно време собствениците

на добитък са държали тук малки стада, за да изхранват златотърсачите в миньорските градчета.

— Златотърсачи? *Злато?* — учуди се Джейсън.

— И сребро. Но това е било много отдавна. Сега повечето градчета са изоставени.

— *Призрачни* градове — обади се Пити.

— Леле — изпъшка Джейсън.

— А някои от тях са станали ски-курорти — намесих се аз с надеждата, че това ще укроти въображението на сина ми, довечера няма да му се присънят зли духове и той няма да ни събуди с писъците си.

Склонът свърши и пътят ни изведе на слънчева ливада с полюшвана от лекия ветреца млада трева.

— Когато татко ни докара, мястото изглеждаше по абсолютно същия начин — казах на Пити.

— След всичките тези години! — прошепна с благоговение той.

— Пристигнахме ли вече? — попита Джейсън.

Старият като света въпрос, който задават децата. Помислих си, че някога брат ми или аз навярно сме попитали баща ни същото. Двамата с Пити се спогледахме и се разсмяхме.

— Какво е толкова смешно? — полюбопитства Джейсън.

— Нищо — отвърна чичо му. — Още не сме пристигнали.

[1] Игра на думи. На английски break означава „чупя, пречупвам“, както и „обяздвам“. Името на местността Брейкхорс Ридж означава Хребетът на конското обяздване. — Б.пр. ↑

Пътувахме още половин час. Ливадата бе заменена от нови борове и от склон, по-стръмен от предишния, като този път завоите на пътя бяха още по-остри. Изкачихме едно възвишение и аз рязко спрях колата, като се втренчих надолу към мястото, където едва различимият път се спускаше в тревиста падина. В средата ѝ слънчевите лъчи проблясваха по повърхността на живописно езеро, зад него се виждаха трепетлики, по-нататък борове и накрая планински масив.

— Да — казах със свито сърце. — Точно като в спомените ми.

— Нищо не се е променило — потвърди Пити.

Вдясно сред избуялата трева личаха стари ограждения за добитък. Изгнилите от времето дървени огради се бяха срутили, образувайки тъмни купчини. Подминах ги и насочих форда към езерото. Други коли не се виждаха. По всичко изглеждаше, че тук не е идвал никой от години.

Спрях на петнадесетина метра от езерото, на мястото, където доколкото си спомнях, беше спрял баща ми. Слязох от форда и вдишах с пълни гърди свежия хладен въздух.

— Татко, виж това старо лагерно огнище!

Синът ми и Пити бяха застанали от дясната страна на колата. Погледнах над покрива ѝ и видях кръг от почернели камъни, в който още личаха следите от овъглени дърва.

— Несъмнено е старо — каза Пити. — Обзалагам се, че не е използвано от години. — Той се обърна към мен. — Не стъкмихме ли с татко *нашия* лагерен огън точно тук?

— Надявам се да си прав.

Джейсън преливаше от енергия.

— Къде ще разпънем палатката?

— Какво ще кажеш за онова място? — Посочих вдясно от старото лагерно огнище. — Мисля, че там двамата с Пити помогнахме на баща ни при разпъването на палатката.

— А аз мога ли да ви помагам?

— Разбира се — отвърна брат ми.

След като отворих багажника на автомобила и разтоварихме екипировката, усещането ми за вече видяно и преживяно стана изумително силно. Всичко изглеждаше свръхреално. Погледнах към Джейсън и Пити, които бяха извадили палатката от найлоновия ѝ калъф и обсъждаха как да я разпънат. С очилата и луничките, с пясъчнорусата коса, стърчаща изпод бейзболната му шапка, с торбестите дънки и широката фланелка Джейсън толкова много приличаше на онзи Пити, когото бях изгонил от бейзболното игрище, че потръпнах.

Синът ми забеляза това.

— Какво има, татко?

— Нищо. Стана ми студено от вятъра. Ще си облека анорака. Ти няма ли да си сложиш своя?

— Не, на мен така ми е добре.

— Големи братко — обърна се към мен Пити. — Ти си експерт по строенето на сгради. Имаш ли някаква идея как да разпънем тази проклета палатка?

Отне ни цял час да го направим.

Когато приключихме с палатката, бе станало почти един и половина. Кейт ни бе сложила обяд в хладилната чанта: сандвичи с пилешко, говеждо и с фъстъчено масло, безалкохолно, ябълки и малки пакетчета с чипс. Джейсън не се докосна до ябълките. За сметка на това нагъваше лакомо всичко останало, а и ние с Пити не останахме по-назад. Плясъците във водата ни подсказаха, че в езерото има риба, но решихме да извадим въдиците по-късно. Засега си имахме достатъчно работа — да проучим района. Прибрахме отпадъците от обяда в найлонова торбичка, заключихме я в колата и тръгнахме наляво покрай брега на езерото.

— Спомням си, че там горе имаше пещера. — Посочих планинския склон над трепетликите. — И много места за катерене.

Пити извика на Джейсън, който тичаше пред нас:

— Искаш ли да се катериш?

— Не знам! — Джейсън се обърна да ни погледне, без да спира. — Никога не съм го правил!

— Ще останеш очарован!

Езерото бе дълго около стотина ярда^[1]. Открихме, че в далечния му край се влива поток. Той беше буен заради пролетното топене на снеговете и твърде широк, за да го пресечем, така че поехме нагоре между трепетликите покрай насеченото му с водопади корито, а ревът на водата понякога бе толкова силен, че не можехме да чуем гласовете си.

Въпреки че се намирахме на две хиляди и петстотин метра надморска височина, с хиляда метра повече от тази, на която бяхме свикнали в Денвър, редкият планински въздух не ни пречеше да вървим бързо. Даже ни действаше ободрително. Сякаш вдишвахме витамини. Докато прескачах повалени дървета или се катерех и спусках от валчести скали, изпитвах такова удоволствие, че се упрекнах, задето от работа не бях намерил време да дойда тук по-рано.

Над нас, от другата страна на потока, се мярна кафявият силует на елен, който се вцепени за миг при приближаването ни, после

изчезна с грациозни скокове между белите стволоче на трепетликите. „Не е могъл да чуе стъпките ни заради бученето на водата — помислих си аз. — Но сигурно ни е надушил.“ И ето че след него друг силует замръзна за миг, после избяга със скокове. И трети. Въпреки шума на потока, чух тропота на копитата им.

Скоро стигнахме до водопад, от който водата се спускаше стремително в дълбока и тясна клисура, преминаването през която щеше да бъде твърде опасно. Свихме наляво по стръмна, изкачваща се нагоре пътека, по която имаше следи от копита. Тя описваше плавен и толкова закономерен завой около гористия склон, че когато забелязахме над нас една осветена от слънцето скална тераса, решихме да се покатерим върху нея, без да се страхуваме, че ще се изгубим. Но това се оказа по-трудно, отколкото бяхме предполагали. От време на време аз или Пити се подхлъзвахме на ронещи се под краката ни камъни, рискувайки да се изтърколим чак в подножието на склона, като ожулим ръцете и краката си или дори си счупим нещо. Но всеки път успявахме да се хванем за щръкналите корени на някое дърво. За разлика от нас синът ми изприпка догоре, сякаш беше планински козел.

Двамата с Пити изпълзахме задъхани върху скалната тераса и открихме, че Джейсън ни очакваше, застанал върху широка каменна плоча, от която се виждаше спускащият се в дълбоката пропаст поток. Понеже се намираше на шейсет метра под нас, ревят му беше достатъчно слаб и не се наложи да викам, за да предупредя сина си:

— Стой далеч от ръба.

— Добре — обеща той. — Но гледката оттук е страхотна.

— По-хубаво е, отколкото да гледаш телевизия, а? — закачи го Пити.

Джейсън се замисли. На лицето му се изписа изражение, което сякаш казваше: „Не бих отишъл *толкова* далеч в твърденията си.“

Брат ми избухна в смях.

— Къде се намира онази пещера, татко?

— Не мога да си спомня съвсем ясно. Сигурен съм само, че е някъде от тази страна на потока.

— Ще я потърсим ли?

— Разбира се. Веднага след като си починем.

Настаних се на каменната плоча, откачих манерката от колана си и отпих голяма глътка вода, която се бе позатоплила и имаше леко металически вкус, но на мен ми се стори прекрасна. Горският рейнджър, с когото бях разговарял по телефона, беше подчертал, че трябва да вземем със себе си манерки, а в раниците да сложим суха храна, компас и топографска карта (неща, с които не умеех да си служа), аптечка за първа помощ и дъждобран, в случай че времето се развали. „Облечете си няколко ката дрехи — беше ме посъветвал той. — Носете си и по едно резервно яке.“ Бях облякъл анорака си още преди да се отдалечим от колата. Но от изкачването така се бях сгорещил, че сега го съблякох и го натъпках в раницата си.

— Някой да иска фъстъци и стафиди? — обърнах се към спътниците си.

— Още ми е тежко от обяда — отвърна Пити.

Джейсън изглеждаше неспокоен.

— Какво има? — попитах го аз.

— Трябва да...

Минаха няколко секунди, докато съобразя какво имаше предвид.

— Да пуснеш една вода?

Синът ми кимна срамежливо.

— Отиди ей там, зад онзи голям камък.

Той се поколеба за миг, после изчезна зад камъка.

Изпълнил за момента родителските си задължения, пристъпих към ръба на каменната плоча, за да се полюбувам на бездната. Потокът на дъното ѝ преминаваше стремглаво през серия от малки водопади. От него се вдигаше облак от водни капчици. Как бе описал гледката Джейсън? Като страхотна? Имаше право. Тя наистина беше страхотна.

Внезапно зад мен се разнесе викът му:

— Татко!

Нещо ме блъсна в гърба с такава сила, че ми изкара въздуха. Полетях в пропастта.

[1] Английска мярка за дължина, равна на 91,4 см. — Б.пр. ↑

Падането ме остави почти без дъх. Малкото останал ми въздух изскочи през устата ми, когато се проснах върху някакъв сипей. Изстенах от болка, продължавайки да се търкалям шеметно надолу сред порой от камъни. Изведнъж отново се озовах в празното пространство и докато летях стремително, стомахът се качи в гърлото ми. Последва нов сблъсък и нещо дръпна толкова рязко и болезнено лявата ми ръка, че се уплаших да не се откъсне от рамото ми. След това тя пак така внезапно се освободи. Продължих да падам и накрая се стоварих върху някаква твърда повърхност. Обгърна ме студена мъгла.

Мракът се въртеше. Когато повдигнах бавно клепачи, чернотата се смени със сивота, но световъртежът остана. Болка прониза цялото ми тяло. Бях изпаднал в делириум и ми трябваше доста време, докато разбера, че въртящата се около мен сивота е мъглата от водни пръски, която се издигаше над буйния поток. Ревът му увеличи замаяността ми.

Усетих, че дишам през студен мокър плат. Постепенно осъзнах, че лявата ми ръка лежи върху носа и устата ми. Ръкавът на ризата ми се бе просмукал с влага от мъглата, надвиснала над падащата с грохот вода. После потръпнах, защото видях, че ръкавът не бе влажен само заради мъглата. Беше подгизнал от кръв. Ръката ми беше сериозно наранена.

Обзе ме паника. Положих усилия да вдигна глава и открих, че лежа на каменна издатина. На около четиридесет и пет метра под нея имаше водопад. Многобройни скални тераси се спускаха стръмно надолу към ревящия поток.

Исусе, какво се бе случило?

Погледнах нагоре. Заради мъглата ми беше трудно да видя върха на урвата. Въпреки всичко успях да различа дългия каменист сипей, който бе спасил живота ми. Ако бях паднал направо на мястото, където лежах сега, щях да бъда целият потрошен. Но аз се бях изтърколил надолу по склона, съкращавайки болезнено падането си. Само че под

него имаше скална издатина, от която се бях преметнал върху издатината, на която лежах в момента, и разстоянието между тях беше около шест метра. Финалният полет би трябвало да е смъртоносен. Тогава защо бях жив?

Раницата ми висеше над мен. Беше се закачила за стърчащия клон на един недорасъл бор, успял да пусне корени в каменистия склон на урвата. Спомних си, че бях натъпкал анорака си в раницата, а нея самата бях повесил на лявото си рамо, преди да се приближа до ръба на скалната тераса и да надника в пропастта. Клонът бе закачил раницата. Острата болка в лявото ми рамо е била причинена от внезапното спиране на полета ми, когато раницата се е нанизала на клона. После ръката ми се бе изхлузила от презрамката. Бях паднал върху скалната издатина, на която лежах, от височина колкото човешки бой. Бях останал жив просто по една щастлива случайност.

Надигнах се, разкъсван от болки, и седнах. Мозъкът ми се размъти, сякаш сачмени лагери се търкулиха от предната част на черепа ми към тила. За момент се уплаших, че ще повърна.

— Джейсън! — опитах се да извикам. — Пити!

Но думите засядаха в гърлото ми като камъни.

— Джейсън! — извиках малко по-силно. — Пити!

Ревът на потока заглуши гласа ми.

Положих усилия да не се поддам на паниката. Нямаше значение, че не можеха да чуят виковете ми. Те знаеха къде се намирам. Щяха да ми помогнат.

„Боже мой, дано не се опитат да се спуснат от тази страна на урвата“ — помислих си внезапно.

— Джейсън! Пити! Стойте, където сте! Ще паднете и ще се убиете!

Гласът ми се прекърши и премина в дрезгав шепот.

Вперих очи в мъглата, убеден, че ще зърна Джейсън и Пити да надничат през ръба на скалната тераса, мъчейки се да ме открият. Но не ги видях. „Може би търсят място, откъдето склонът се вижда по-добре. Или пък бързат обратно към началото на пропастта с надеждата, че оттам ще се доберат по-лесно до мен.“

Молах се да бъдат внимателни, Джейсън да не поема глупави рискове, а Пити да се грижи за безопасността му.

Треперейки, разтворих разпраното място на ръкава си. Избърсах кръвта и видях тринадесетсантиметровата дълбока рана между лакътя и китката. Моментално избликна още кръв и скри очертанията на раната. Започна да капе от ръката ми и направи локвичка на скалната издатина.

Устата ми се изпълни с горчилка.

„Направи нещо“ — казах си. Не можех да седя тук, докато кръвта ми изтече.

Раницата се люлееше над главата ми. Протегнах здравата си ръка, но не можах да я достигна. Като стисках зъби от болка, събрах сили да се изправя.

„Аптечката за първа помощ е в раницата“ — помислих си.

Краката ми се подкосиха. Щях да падна в пропастта, но се улових за някаква вдлъбнатина. Усетих, че се потя, въпреки студената мъгла над потока. Хванах се за по-висока вдлъбнатина и се изправих несигурно на крака, треперейки от шока. Пред очите ми се завъртя рояк от черни точки. Когато зрението ми се проясни, погледнах нагоре към раницата. С отчаяние открих, че изглеждаше все така високо. Ранената ми лява ръка висеше безпомощно. Протегнах дясната. „Една педя — помислих си аз. — Не ми достига само една педя.“

Притиснах гърди към скалата, повдигнах се на пръсти, премигнах от нова пулсираща болка в бедрата и ребрата, протегнах ръка колкото се може по-нависоко и издишах триумфално, понеже докоснах презрамката на раницата.

Полепналата по шушляка влага я беше направила хлъзгава. Изпуснах презрамката, но незабавно посегнах отново към нея, изправих се максимално на пръсти и този път я сграбчих с всичка сила. Задържах раницата настрани към пропастта, като се опитвах да я освободя от здравия клон, на който се бе закачила. Дръпнах веднъж, два пъти и внезапно изгубих равновесие, освобождавайки раницата.

Докато падах, се извъртях на една страна, за да се приземя върху скалната издатина. Изкрещях, понеже се проснах върху ранената си ръка, но реших да не обръщам внимание на болката. Трябваше да се съсредоточа изцяло върху здравата си ръка, която стърчеше, стиснала дръжката на раницата, извън издатината.

Преобърнах се внимателно по гръб и поставих раницата върху гърдите си. Изкушавах се да си отдъхна, но кръвта отново бе шурнала от раната. Почувствах, че ми се гади, отворих раницата, бръкнах покрай анорака и дъждобрана, избутах настрана пакетите със суха храна и напипах пластмасовото куфарче на походната аптечка.

Отворих го несръчно и се ужасих, защото вътре имаше само бинтове, петсантиметрови квадратни тампони, ножица, антисептичен памук, антибиотичен крем и пластмасово шишенце с тилебол. Нито едно от тези неща нямаше да спре кръвенето.

„Турникет — помислих си. — Ще използвам колана си. Ще го стегна около ръката си и...“

Но когато разкопчах колана, си спомних, че някъде бях чел, че турникетите са опасни, защото кръвта може да се съсори и раната да гангренира, ако турникетът не се разхлабва през равни интервали от време.

„Каква е разликата? Преди да съм умрял от гангрена, ще умра от загуба на кръв.“

Превръзка, която да оказва натиск върху раната. В онзи текст за турникетите пишеше, че това е най-безопасния начин да се спре кръвотечението. Нещо, което да оказва натиск върху раната, без да спира напълно изтичането на кръв. Но откъде щях да намеря подобно нещо?

Кръвенето се увеличи.

Сигурно защото бях замаян, ми бе необходимо много повече време, за да си сетя, че в раницата може да има още нещо. По време на една командировка в Париж Кейт си беше навехнала глезена и бе куцукала болезнено от аптека на аптека, опитвайки се да намери еластичен бинт — той бе по-плътен и осигуряваше по-голяма стабилност на изкълченото място. Оттогава, където и да пътуваше, тя неизменно носеше еластичен бинт със себе си и винаги слагаше такъв и в моя багаж.

Все по-замаян, започнах да претърсвам раницата с дясната си ръка. „Къде ли е?“ — питах се разтревожено. Не можех да допусна мисълта, че Кейт е пропуснала да го сложи.

По дяволите, този път бе забравила.

Обзет от отчаяние, вече се канех да се откажа от търсенето, когато напипах малък вързоп в страничния джоб на раницата.

Полагайки усилие да не загубя съзнание, дръпнах ципа и едва не се разплаках, когато открих вътре руло еластичен бинт.

Като боравех несръчно с една ръка и от време на време използвах зъбите си, за да отварям разни пакети, почистих раната с антисептичен памук, намазах я с антибиотичен мехлем и натиснах отгоре ѝ няколко тампона. Те подгизнаха от кръв. Без да се бавя, започнах да увивам еластичния бинт около лявата си предмишница. Стараех се превръзката да е стегната и навивах пласт след пласт, а кръвта ми ги обагреше незабавно.

Навих около ръката си още няколко ката, като пристягах повече, разтревожен от мисълта, че бинтът свършва. Молах се този път кръвотечението да спре. Още два пласта. Още един. Закрепих края с двете безопасни игли, които вървяха в комплект с бинта. После се взрях разтреперан в превръзката, за да видя дали кръвта ще се просмуче през многобройните пластове. За момент ме обзе страх, че светлокафявият бинт, върху който изби малко розово петно, ще почервене. Задържах дъха си, но петното не се разрасна.

Кварцът в часовника ми явно се беше натрошил, защото стрелките бяха спрели на два часа и десет минути. Нямах представа от колко време се намирах на издатината, но когато бях вдигнал за първи път очи към скалната тераса, бях забелязал, че слънцето се намираще доста по-назапад от мястото, където очаквах да се е преместило по време на краткото ми падане. Очевидно бях лежал в безсъзнание по-дълго, отколкото предполагах.

Погледнах нагоре, но пак не видях Пити и Джейсън. „Дай им време“ — казах си.

Проблемът бе, че ако не напуснех скоро тази издатина, щях да си имам още по-големи неприятности.

Не бях опитен планинар — определено го бях доказал. Но човек не можеше да живее в планински щат като Колорадо, без да е чел във вестниците или гледал по телевизионните новини за опасностите от хипотермията^[1]. Туристи отиват на поход в планината, облечени само с шорти и тениски. Внезапно разрази се буря ги измокря до кости. Ако времето се застуди и туристите се намират на повече от три часа път от място, където могат да получат топли дрехи и горещи напитки, които да повишат бързо спадащата им телесна температура, те се простудяват и умират.

Лежах върху влажната и студена скална издатина и целият треперех. Ръцете и краката ми бяха започнали да се вкочаняват. „Ако не се махна скоро оттук — помислих си аз, — спирането на кръвотечението ще е без значение. Хипотермията ще ме убие.“

Опитах се да си представя как бих могъл да се изкача по почти отвесния склон на урвата до по-горната издатина и оттам по сипея до скалната тераса. Знаех, че не мога да разчитам на ранената си ръка. Единственият друг начин да напусна издатината беше...

Погледнах надолу, за да преценя дали е възможно да се спусна до дъното на урвата, където течеше потокът. Склонът беше стръмен и осеян със скални тераси, най-близката от които се намираще на метър и половина под моята, а следващата — два пъти по-далеч. Не исках да мисля за препятствията, които ме очакваха по-надолу.

Но слънцето вече бе подминало ръба на урвата. Дъното на пропастта беше потънало в сянка. Въпреки че все още беше късен следобед, скоро щеше да се стъмни. Близките планински върхове щяха да скрият слънцето и мракът щеше да се спусне тук по-рано, отколкото се спуска обикновено в града. А щом мръкнеше, никой нямаше да тръгне да ме спасява, преди да се е развиделило.

Дотогава щях да съм мъртъв.

Като се гърчех от болка, сложих раницата на гърба си, легнах по корем и се прехвърлих през ръба на издатината. Провесих се, докъдето ми позволяваше здравата ръка и се пуснах.

При приземяването болката ме прониза до мозъка на костите. Едва не припаднах. Докато пълзях към края на тази скална тераса, си раздрах ризата и си охлузих гърдите. Ожулените ми до кръв колене се показаха през разкъсаните дънки. Като се стараех да не обръщам внимание на болката, продължих да се спускам надолу. Някои места, които отгоре ми се бяха стрували невъзможни за преминаване, се оказаха проходими — открих малки неравности, които можех да използвам като стъпала. Други, които ми бяха изглеждали лесни, излязоха страшно трудни.

Междувременно дневната светлина помръкна. Колкото повече се усиливаше бученето на потока, толкова по-предпазливо се спусках надолу. Докато изпробвах надеждността на камъните под краката си, един скален къс се откърти под тежестта ми и се затъркаля с грохот към дъното на пропастта, а аз едва не полетях след него. Със

сгъстяването на мрака се сгъсти и мъглата над потока, като покри лицето ми със ситни капчици, навлажни дрехите ми и ме накара да затреперя още по-силно. Спомних си още нещо, което бях чел за жертвите на хипотермията — че преди края си стават неадекватни, губят връзка със заобикалящия ги свят. Затова с всички сили се стараех да запазя мисли си ясни.

Дадох си сметка колко близо се намирам до дъното на бездната, чак когато едва не стъпих в буйното течение на потока, толкова притъпени бяха сетивата ми от неговия рев. Залитнах назад и за малко да си изкълча глезена. Обезкуражен от сюрреалистичния контраст между синьото небе над пропастта и сгъстяващия се здрач в нея, аз се предвиждах покрай кипящата вода с изключителна предпазливост. Пръските ме измокриха. Започнах да се притеснявам, че в тъмнината мога да си счупя някой крак, преди да съм стигнал до спасителния край. Напредвах по хлъзгавия бряг, като се вкопчавах в заоблените от водата скални късове, а съзнанието и тялото ми бяха станали толкова безчувствени, та ми трябваше цяла минута да проумея, че предметът, на който се бях подпрял, бе трепетлика, а не камък; че отново виждах слънчева светлина; че малко преди това бях излязъл от пропастта и сега се препъвах из някаква гора.

„Вижда му се краят“ — помислих си аз. Трябваше само да следвам коритото на потока между дърветата до езерото. Ускорих крачка и си представих как отключвам форда. Предчувствах облекчението, което щях да изпитам, когато се мушна в колата, запаля мотора и включа парното, и почти усетих топлия въздух, който щеше да струи към мен, докато се преобличам със сухите дрехи от куфара си.

— Джейсън! Пити!

Излязох, залитайки от трепетликовата гора на брега на езерото и се взрях с присвити очи в помръкващата слънчева светлина към срещуположния му край.

Стомахът ми се сви, като видях, че колата не беше там.

Обяснението бе просто. „Пити и Джейсън са отишли да потърсят помощ. Скоро ще се върнат. От мен се иска само да се вмъкна в палатката и да опитам да се стопля.“

Но палатката също я нямаше.

— Не! — Вените на врата ми щяха да се пръснат, но аз не можех да спра да крещя: — *Нееее!*

[1] Спадане на телесната температура под нормалната от прекомерно охлаждане при някои заболявания — Б.пр. ↑

Отричането на очевидната истина е изумителна емоция. През цялото време, докато се бях спускал по склона на урвата, ме бяха измъчвали съмнения, но тогава бях прекалено зает с оцеляването си. И сега продължавах да се самозалъгвам, че подозренията ми са погрешни. Все пак, допреди шест часа изобщо не би ми хрумнало, че собственият ми брат може да ме блъсне в пропаст, особено като се имаше предвид чувството за вина, което носех у себе си.

„Боже мой, какво ли е направил Пити с Джейсън?“

Като треперех от ярост и студ толкова силно, че зъбите ми тракаха, аз съблякох мократа риза, извадих от раницата си анорака и бързо го нахлузих. Той бе леко влажен от близостта си до потока, но след ризата допирът му до голото ми тяло ми се стори прекрасен.

Въпреки това не ми беше достатъчен, за да ме стопли. Трябваше да запаля огън, да изсуша дънките, чорапите и обувките си. След като отворих един от джобовете на раницата си и се уверих, че човекът, от когото бях закупил екипировката за лагеруване, не ме е излъгал и металната кутия с кибрити действително бе водонепропусклива, навлязох между трепетликите, за да събера съчки.

Дънките ми станаха ледено студени от пронизващия вятър, който усещах дори през анорака. За да се сгрея, се обгърнах с ръце, но започнах да треперя още по-силно. Без да осъзнавам какво върша, направих на едно равно място кръг от камъни като онзи от другата страна на езерото. В средата му сложих съчките и сухите листа, които бях събрал от земята, а върху тях — няколко клона, които бях отчупил от дърветата. После запалих една кибритена клечка, но ръката ми трепереше толкова силно, че когато я поднесох към листата, пламъкът угасна. Запалих друга клечка, като впрегнах цялата си воля, за да овладее треперенето на ръката си, и този път пламъкът стигна до листата, те запушиха, запращяха и огънят се разгоря.

Усетих изгаряща жажда и посегнах към манерката на кръста си, но тя не беше там. Бях поразен не само от факта, че я бях изгубил, но и защото не бях забелязал липсата ѝ до този момент. Пресъхналият ми

език залепна за небцето. Бученето на течащия наблизно поток ме изкушаваше да отида и да се напия от шепите си, но се страхувах от бактериите във водата. Не исках да се разболея. Пък и едно повръщане или диария щяха да ме обезводнят повече, отколкото бях в момента.

Светлината на залязващото слънце помръкваше. Трябваше да събера колкото се може повече съчки. Докато последната част от слънчевия диск изчезваше зад планинските върхове, аз побързах да завлека при огнището няколко по-големи паднали клона. После ме обгърна тъмнина.

Но тя не беше по-черна от мислите ми. „Джейсън. *Беше ли го наранил Пити?* Моля те, Господи, закриляй сина ми. *Моля те.*“

Повтарях тези думи като мантра, докато се свивах край огнището заради нощния студ. Разкъсвах се между желанието да подсиля огъня и страха да не изчерпя запаса си от дърва, преди да е свършила нощта. Взех ризата, която бях съблякъл. Държах я близо до огъня, като я обръщах ту от едната, ту от другата страна, и внимавах да не я изгоря, преди да е изсъхнала. Въпреки че бе скъсана на места, тя щеше да ми осигури още малко топлина. Колкото и да не ми се щеше да излагам гърдите и гърба си на студа, свалих анорака, нахлузих бързо загрятата риза и пак го облякох. После се наметнах с дъждобрана, който извадих от раницата, и нахлупих найлоновата качулка на главата си, така че да се изолирам максимално от вятъра. Междувременно ръцете ми измръзнаха. Започнах да ги разтривам над пламъците, като се проклинах, че не бях проявил достатъчно съобразителност да взема със себе си ръкавици.

По дяволите, ако бях съобразителен, изобщо нямаше да каня Пити в дома си. Но колкото и да се напругах да си припомня нещо подозрително в поведението му през предишните дни, усилията ми оставаха напразни.

„Копеле такова!“ — изкрещях наум и веднага се намразих, защото бях обидил родителите си. Всяка ругатня, която ми хрумваше, ги засягаше по един или друг начин, а те нямаха никаква вина за случилото се. Вината беше само моя.

Синоптикът беше предсказал, че тази нощ температурата в планините ще падне до четири градуса над нулата. Ако заспах и огънят угаснеше, тялото ми можеше да изстине до такава степен, че никога повече да не се събудя. Помислих си за топлите спални чували, които

бяха останали в колата. Представих си как се затварям в един от тях и...

Събудих се внезапно, за да открия, че лежа в студената трева до едва тлеещите въглени в огнището. Обзет от ужас, аз се опитах да раздвижа дясната си ръка, грабнах шепа вейки, избутах ги с една пръчка в покритата с пепел жарава и ги наблюдавах, докато избухнаха в пламъци. Добавих несръчно по-големи клони и вцепенението постепенно започна да напуска тялото ми, но остана ужасът от факта, че едва не бях умрял от премръзване. Насилих се да сдъвча с пресъхналата си уста малко фъстъци и стафиди. Като се молех Джейсън да е добре, успях да проясня мислите си. Докато поддържах огъня, потънах в размисъл за Пити.

Мразех го.

Именно омразата ми помогна да остана буден.

Отначало усещането бе толкова слабо, че реших, че си въобразявам — някакво невидимо студено перце, което гъделичкаше лицето ми в мрака. После чух тихо съскане по нагорещените камъни около огъня. В моята просъница то ми напомни за съскането, което се разнасяше от семейната ни кафеварка всеки път, когато няколко капчици паднеха от чучура ѝ върху котлона. Шумът внезапно се усили и вятърът стана по-студен.

Отърсих се с мъка от унеса, в който бях изпаднал, и сивотата на настъпващата зора разкри танцуващите около мен снежинки. Инстинктивно хвърлих още съчки в огъня, но докато снегът се топеше с все по-силно съскане върху горещите камъни, слънцето започна да се издига над източния планински връх и стана достатъчно светло, за да видя, че тревата наоколо вече бе побеляла. Над земята бяха надвиснали тъмни облаци. Въпреки допълнителните дърва пламъците се смалиха. Над огнището се вдигна пушек.

Обзет от паника, метнах на гръб раницата си. Както Пити бе казал на Джейсън, след като напуснахме магистралата, в планината валеше сняг дори през ранния юни. Понякога по телевизията синоптиците предупреждаваха хората, че на местата с голяма надморска височина времето може да се развали без предупреждение. Но в прогнозата вчера не бяха споменали нищо за снеговалеж, пък и аз бях решил, че с колата и палатката няма от какво да се тревожим. Сега се проклинах, че не се бях подготвил по-добре за този излет.

Магистралата се намираще на половин час път с кола. Като гледах намръщено сгъстяващите се буреносни облаци, се опитах да пресметна колко време ще ми отнеме да се добера до нея пеша. Планинският път беше толкова лош и теренът така неравен, че през по-голямата част от пътуването бях шофирал с не повече от двадесет мили в час. Това означаваше, че магистралата се намираще на около десет мили от мен. Но за да измина това разстояние с изкълчения си глезен, щяха да са ми необходими пет или шест часа. Да не говорим, че бях облечен твърде леко.

Снеговалежът вече бе толкова силен, че скриваше от очите ми езерото и аз си дадох сметка, че вероятно няма да успея да се добера до магистралата, че рискувам да изгубя пътя и да се въртя в кръг, докато припадна от изнемога. Разбира се, ако знаех как да си служа с компаса, който бях закупил заедно с останалата екипировка за къмпинг, шансът сигурно щеше да е на моя страна. Но съжалението нямаше да ми помогне да оцелея. Това щеше да направи страхът ми за Джейсън. И гневът ми към Пити.

Докато си мислех за Джейсън, внезапно си спомних последния път, когато го бях видял. На скалната тераса. „Къде се намира онази пещера?“ — беше ме попитал той.

Пещерата.

Ако успееш да я открия, преди бурята да се е засилила...

Навлязох, накуцвайки сред дърветата. Видимостта рязко намаля и аз тръгнах със залитане надясно към потока, не за да пия от него, а да го използвам като ориентир. Докато вървах нагоре между трепетликите покрай бучащата вода, ме обгърна бял воал. Снежинките се състиха. Снегът на земята вече покриваше маратонките ми.

Маратонките ми. Не стига, че бях дал пари за компас, който не знаех как да използвам, ами отгоре на всичко не бях взел здравите туристически обувки, които ми предлагаше човекът, от когото закупих екипировката за къмпинг. „Те няма да са ми необходими — бях му казал аз. — Няма да прекаляваме с ходенето.“

Краката ми започнаха да се вцепеняват. Вървах, куцукайки по склона и се притеснявах, че някой от скритите под снега камъни може да се прекатури и да ме подлъже да падна. Можех ли да разчитам на спомените си за местоположението на пещерата? Знаех само, че се намираще от другата страна на потока и че представляваше просто един процеп в скалата, който се бе сторил доста голям на тринадесетгодишното момче, което бях.

Склонът стигна до стръмен хребет, който водеше наляво. Докато го изкачвах, запъхтян, трепетликите отстъпиха място на борове. Клоните им се забиваха в ръцете ми и деряха лицето ми. Снеговалежът се засили още повече и аз се уплаших, че съм подминал пещерата и никога няма да я намеря. През лятото случайни туристи щяха да открият тялото ми или онова, което ще е останало от него след пира на горските хищници.

„В края на краищата аз съм архитект, а не експерт по оцеляване“ — помислих си ожесточено. Почти не усещах ръцете си. Защо, по дяволите, не бях сложил чифт ръкавици в раницата си? Бях толкова глупав, че *заслужавах* да умра.

Докато се опитвах да избегна един боров клон, изгубих равновесие, паднах и едва не си ударих главата в един заоблен каменен блок от дясната ми страна. „Глупак. Заслужаваш да...“

„Архитект.“

Неясната мисъл разбуди замъгленото ми съзнание.

„Знам как да...“

Постепенно мисълта се избистри и ме накара да се обърна към каменния блок, в който едва не си бях ударил главата.

„Аз строя разни неща.“

Когато се изправих с мъка на крака, открих, че камъкът достигаше до гърдите ми. Метър и половина по-наляво имаше друг камък, малко по-нисък от първия. Зад двата каменни блока се издигаше като стена висока канара.

„Аз строя разни неща“ — повторих си наум.

Пристъпих, олюлявайки се до боровия клон, който се бях опитал да избегна, увиснах на него с цялата си тежест и усетих как ме заля вълна от надежда, когато едно „хряс“ наруши околната тишина. Мобилизирах всичките си сили, завлякох клона през снега до каменните блокове, вдигнах го и го закрепих напреко върху тях. Като залитах, повторих същата операция с още няколко покрити с иглички клона и направих от тях навес.

От студа ръцете ме заболяха толкова силно, че от очите ми текнаха сълзи, които замръзваха по бузите ми. Ала нямах време да пъхна ожулените си до кръв ръце под дъждобрана и да се помъча да ги стопля до гърдите си. Чакаше ме още много работа. Затиснах краищата на клоните с няколко камъка с размерите на футболна топка.

Испаднал в делириум, избутах с крака снега от земята между каменните блокове и направих купчина пред входа на убежището ми. После забучих два борови клона, за да служат като преграда срещу вятъра. Ръцете ми пулсираха от болка, но не можех да си позволя да почивам. Трябваше да събера съчки, сухи листа и по-дебели клони и да ги струпам в задната част на подслона ми.

Оставих тесен отвор между един от каменните блокове и канарата, откъдето да излиза димът. Защитен от вятъра и снега, почувствах, че вече не ми е толкова студено. Направих малка купчина

от листа и съчки със станалите ми тромави като мечи лапи ръце, отворих непохватно металната кутия и измъкнах един кибрит. С триста зора успях да извадя една клечка. Пръстите не ми се подчиняваха, сякаш бяха чужди. Непрекъснато изпусках клечката. Накрая се намокри и трябваше да извадя друга, която, слава богу, се запали още при първото драсване. Тя се изплъзна от ръката ми, падна върху купчината от листа и клонки, като продължи да гори, и скоро лумна малък огън. Вдигна се пушек. Сдържах дъха си, за да не се разкашлям. Димът се насочи към отвора в задната част на убежището ми.

Гърлото ми бе така пресъхнало и свито, че едва си поемах въздух. Бях като зашеметен и доста дълго се взирах в металната кутия, преди обърканите ми мисли да се прояснят и да се сетя какво трябва да направя. Прехвърлих несръчно кибритите в походната аптечка. После протегнах безчувствената си дясна ръка извън убежището, загребах сняг с кутията и я поставих близо до огъня.

Постепенно снежните кристалчета се разтопиха. За да не се изгоря, издърпах ръкава на ризата върху пръстите си, хванах през него сгорещената кутия и я дръпнах по-далеч от пламъците. Тя бе толкова малка, че водата в нея едва ли бе повече от стотина грама, но на мен ми се видя като половин литър, толкова бях ожаднял. Трябваше да положила неимоверни усилия, за да не я изпия веднага, а да я оставя да поизстине.

Търпението ми бързо се изчерпа. Вдигнах кутията, като отново използвах ръкава си. Доближих я до устните си и подухах известно време, после гаврътнах топлата горчива вода. Пресъхналата ми уста я абсорбира, преди да успея да я преглътна. Протегнах трескаво ръка навън и загребах още сняг. Той се разтопи в топлия метален съд, без да се налага да го оставям до огъня. Гаврътнах и тази порция вода. И тя отново не стигна до гърлото ми. Напълних кутията още веднъж, сложих я до огъня и добавих още съчки.

Повторих същата операция много пъти. Когато потуших напълно пожара в устата и гърлото си, извадих от раницата найлоново пликче със стафиди и фъстъци и започнах да се храня, като сдъвквах старателно всеки фъстък и стафида, за да удължа мига удоволствие. Загледах се в пламъците и се замислих с тревога за Джейсън и с омраза за Пити.

Спомням си смътно, че излизах от убежището си, за да изчистя снега, затрупал отвора за пушека и да потърся още дърва. Всичко останало ми е като в мъгла. На няколко пъти се събуждах и откривах, че огънят е угаснал. И ако не бях измръзнал до смърт в тези случаи, то бе само заради топлината, която излъчваха нагретите каменни блокове.

Когато забелязах, че превръзката на лявата ми предмишница цялата е порозовяла от избилата кръв, изобщо не се изплаших — ръката ми сякаш принадлежеше на някой друг. Не изпитах никаква емоция и когато видях през клоните и преспите сняг пред входа на скривалището ми, че навън се е развиделило. Впоследствие разбрах, че съм прекарал само един ден в импровизираното си убежище, но докато седях затворен в него, ми се струваше, че е минала цяла вечност.

Навярно щях да лежа, изпаднал във вцепенение, докато умра, ако навесът над главата ми не бе прокапал. Студените водни капки цопнаха върху клепачите ми и ме стреснаха. Слънчевата светлина, която се процеждаше отвън, беше болезнено ярка. Помръднах главата си. Капките започнаха да падат в устата ми и имаха лек вкус на терпентин заради смолата по боровите клони. Затворих уста и изплюх събралата се вода, после седнах, за да запазя главата си суха.

Около мен затопуркаха още капки и вдигнаха пушек от почти угасналия огън. Разкашлях се, грабнах раницата си и излязох, олюлявайки се от убежището, като прегазих клоните и преспите на изхода му. Топлината на слънчевите лъчи беше прекрасна. От короните на дърветата се сипеха пухкави снежни парцали. Започнаха да се образуват ручейчета. Докато стоях в топящия се сняг, краката ми се измокриха отново, но тази мокрота беше различна — слънцето ме сгръвяше, така че не се разтреперах. По местоположението на слънчевия диск в небето прецених, че е ранно утро. Колкото и да не ми се искаше да помръдвам вдървеното си тяло, знаех, че трябва да се възползвам от това затопляне на времето, защото можеше да нямам втори шанс.

Обърнах се и задържах погледа си върху подслона, който си бях изградил срещу бурята. Той беше груб и паянтов, сякаш бе дело на дете, но докато го гледах, изпитах такава гордост, каквато не беше ми доставял видът на нито една от проектираните от мен постройки.

Тръгнах надолу по склона. Очите ме заболяха от белотата на снега, който отразяваше слънчевата светлина. Когато слънцето достигна зенита, повечето сняг вече се беше стопил и докато прекося първата ливада, земята се разкаля. Планинският път все още не се виждаше и при малкото ориентири, с които разполагах, не ми оставаше нищо друго, освен да вървя надолу към пролуките между дърветата, откъдето той може би минаваше.

Не си спомням как съм се добрал до шосе номер 9, как съм припаднал край него и как съм бил намерен от преминаващ оттам шофьор. Изглежда, това се бе случило по залез слънце. Събудих се в малка клиника в град, наречен Фриско. В стаята ми имаше един щатски полицаи. Той се наведе над леглото ми и поиска да му разкажа какво се е случило. По-късно научих, че са му трябвали двадесет минути, за да измъкне от мен някакъв смислен разказ. Непрекъснато виках името на Джейсън, сякаш синът ми се намирал на една ръка разстояние и можех да му помогна.

Докторът заши раната на лявата ми предмишница. Освен това дезинфекцира и превърза ръцете ми, защото се страхуваше, че може да са премръзнали.

Щатският полицаи се завърна, след като беше провел телефонен разговор.

— Господин Денинг, денвърската полиция изпрати една патрулна кола да провери вашата къща. Вътре било тъмно. Никой не отговорил на позвъняването. Когато светнали с фенерче през прозореца на гаража, видели вашия форд Експедишън.

— В гаража? Но в това няма никаква логика. Защо му е на Пити да се връща у дома? — Очевидният отговор ме разтърси. — *Исусе!*

Помъчих се да стана от леглото. Но докторът и полицаят ми попречиха.

— Колегите ми счупили един прозорец и влезли в къщата. Претърсили я щателно. Била празна. Господин Денинг, притежавате ли други превозни средства?

— Какво значение има... — Наведох глава. — Съпругата ми има волво.

— То не е било в гаража.

И в това нямаше логика.

— Копелето сигурно го е взело. Но защо? *И къде са жена ми и синът ми?*

Изржението на полицаия, което ставаше все по-тревожно, ми подсказа, че той не ми беше казал всичко.

— Вашата спалня и стаята на сина ви са били в безпорядък.

— *Какво?*

— Чекмеджетата са били отворени, имало е разхвърляни дрехи. Денвърските полицаи смятат, че някой много е бързал да събере багажа си.

Изкрещях.

ВТОРА ЧАСТ

Отчаяно исках да се прибера вкъщи, но докторът ме пусна чак на следващата сутрин. Щатският полицаи ме откара до Денвър. Дясната китка ме болеше от венозната инжекция, която ми беше поставил лекарят. След двудневното гладуване трябваше да съм прегладнял, но преживяният шок беше убил апетита ми. Насилих се и изядох бавно един банан, като отпихах малки глътки от едно шише с портокалов сок.

Когато колата зави в улицата, на която живеех, видях ябълковите дървета пред викторианския ни дом, един фургон и една камионетка на алеята пред къщата и един кола с отличителните знаци на денвърската полиция, паркирана до тротоара. Малко по-нататък имаше още автомобили и два микробуса на местните телевизионни канали.

Докато слизах от патрулката, една репортерка се втурна към мен с микрофон в ръка, следвана по петите от своя оператор. Колегата ѝ от конкурентната телевизия също не беше далеч. Журналисти наскочаха и от останалите автомобили.

— Как, по дяволите, са разбрали? — обърнах се към щатския полицаи.

— Влезте в къщата.

Той разпери ръце като бариера пред репортерите, а аз закуцуках през моравата. Панталоните и ризата, които докторът ми беше заел (моите бяха станали на парцали), висяха свободно на мен и подчертаваха още повече колко бях отслабнал през последните два дена. Щом влязох в къщата, побързах да затръшна вратата, за да заглуша гласовете на журналистите, които викаха името ми. Ала веднага ги заместиха нови гласове — един полицаи, няколко мъже в спортни якета и други цивилни, въоръжени с лабораторни уреди, стояха във всекидневната и разговаряха помежду си.

Едър мъж с мустаци забеляза появата ми в антрето и дойде при мен.

— Господин Денинг?

Кимнах и от движението ми се зави свят.

— Аз съм лейтенант Уебър. А това е сержант Пендълтън. — Той посочи към един по-млад и по-слаб гладко избръснат мъж до него.

— Проверихме тавана, мазето и горичката зад къщата. Не намерихме никакви следи от жена ви и сина ви — каза ми Пендълтън.

Думите на детектива ме объркаха. Полицаяте, които бяха проникнали в дома ми миналата нощ, бяха открили, че Кейт и Джейсън ги няма. Ако Пити ги бе отвел някъде с волвото на жена ми, тогава защо тези полицаи ги бяха търсили на тавана и в... Внезапно ми прилоша, защото осъзнах, че те бяха търсили скрити трупове.

— Изглеждате ми много блед, господин Денинг. По-добре седнете. — Уебър ме отведе във всекидневната и присъстващите там мъже се отдръпнаха настрана. — Ще ви донеса малко вода.

Въпреки течностите, които докторът ме беше накарал да изпия, все още изгарях от жажда. Когато детективът се върна с пълна чаша, за момент изгубих ориентация и изпитах чувството, че това е *неговият* дом, а аз съм му гост. Хванах непохватно чашата с превързаните си ръце и отпих глътка вода. Стомахът ми изкъркори в знак на протест. Все пак успях да попитам:

— Значи нямате никаква представа къде са жена ми и синът ми?

— Все още не — отговори Уебър. — Щатският полицай ни предаде всичко, което сте му разказали, но трябва да ви зададем още няколко въпроса. — Той погледна драскотините по лицето ми. — Чувствате ли се достатъчно силен, за да ни отговорите?

— Колкото по-скоро го направя, толкова по-бързо ще върна семейството си.

Двамата мъже се спогледаха и по-късно разбрах защо — за разлика от мен, те изобщо не бяха убедени, че ще видя семейството си отново.

— Ще ни бъде от полза, ако... — Пендълтън погледна върховете на пръстите ми, които стърчаха от бинта. — Трябва да вземем отпечатъците ви.

— Да вземете...? Но защо...?

— Така ще можем да отделим вашите от тези на мъжа, който е отвлякъл семейството ви. Коя стая е била негова?

— Тръгнете наляво и се изкачете по стълбите. — Усетих, че се задушavam. — Стаята е в дъното на коридора. Вдясно.

— Това е стаята с бейзболната ръкавица на леглото — каза Уебър на един от оперативните работници.

— *Бейзболна ръкавица?* — попитах напрегнато. — *На неговото легло?*

Пендълтън се намръщи.

— Да. Това важно ли е?

— Ръкавицата някога беше на Пити.

— Не ви разбирам.

— Оставил я е, защото вече не е искал проклетата ръкавица. Защото се е сдобил с нещо по-добро.

— Не бързайте толкова, господин Денинг. Все още не можем да схванем мисълта ви.

Един оперативен работник притисна върховете на пръстите ми първо, върху един тампон с мастило, после, върху лист хартия с обозначени места за всеки отпечатък, а през това време аз се помъчих да им обясня думите си колкото се може по-добре.

— Отдавна изчезнал брат?

— Бог да ми е на помощ, да.

— Но защо сте му повярвали, че наистина е вашият брат?

— Разказа ми неща, които само брат ми би могъл да знае.

Детективите се спогледаха отново.

— Какво не е наред?

— Просто хрумване — отвърна Уебър. — Може би сте чули това, което сте искали да чуете. Някои мошеници могат да накарат общите приказки да звучат специфично. И хората, които се опитват да измамат, сами запълват пропуските.

— Не. Аз го изпитах. Знаеше всяка подробност.

— Те могат да бъдат ужасно хитри.

— Но това звучи безсмислено. Ако е мошеник, значи целта му е била да ме обере. В такъв случай е трябвало само да изчака двамата с Кейт да отидем на работа, а Джейсън — на училище. И е щял да разполага с цял ден да плякоса къщата. Нямахме да се опитва да ме убие. Не, това беше нещо *лично*. Пити е искал да ми отмъсти!

Пендълтън направи успокояващ жест.

— Просто се опитваме да разберем нещо повече за мъжа, който издирваме.

— За бога, един мошеник не би рискувал да утежни с убийство и отвличане присъдата си за обир.

— Освен ако не обича насилието.

Думите на Уебър ме потресоха. През цялото време се бях самозалъгвал, че Джейсън и Кейт са живи. Сега за първи път допуснах, че Джейсън може да е бил убит в планината, а тялото на Кейт да лежи в някоя канавка.

Едва се сдържах да не повърна.

Пендълтън, изглежда, усети паниката ми. По тона му си пролича, че се опитваше да разсее мрачните ми мисли:

— Случайно да сте го снимали?

— Не.

— Били сте развълнуван от завръщането му и не сте си направили снимки?

— *Не.* — Искаше ми се да изкрещя. Ако не бях пуснал един непознат в къщата си...

Но той не беше непознат, или поне така си мислех.

„Какво ти става, по дяволите? След двадесет и пет години отсъствие Пити е просто един непознат!“

— Господин Денинг?

Погледнах Пендълтън и осъзнах, че е произнесъл името ми няколко пъти, докато се е опитвал да ми привлече вниманието.

— Ако се чувствате добре, бихте ли се поразходили из къщата, за да ни кажете дали нещо липсва?

— Готов съм да направя всичко необходимо.

Те ми подадоха чифт гумени ръкавици, после сложиха такива и на своите ръце. Започнах да оглеждам стаите на долния етаж и веднага забелязах, че сребърните съдове, които Кейт бе наследила от баба си, ги нямаше в бюфета на трапезарията. Липсваше и един сребърен сервиз за чай. От телевизионната стая бяха изчезнали DVD-то и видеото.

— Сигурно е щял да отнесе и телевизора — казах с горчивина, — само че той е с четиридесет и шест инчов екран и не може да мине през вратата на волвото. Обаче не разбирам защо не е взел форда. Той е по-просторен. Можел е да натовари в него повече крадени вещи.

Уебър явно се почувства неловко.

— Ще поговорим за това по-късно. Довършете огледа на къщата.

От кухнята липсваха микровълновата печка и кухненският комбайн, марка „Куизънарт“. От гаража бяха изчезнали куп преносими електрически инструменти. Лаптопът не беше в кабинета ми.

— А огнестрелни оръжия? — попита ме Пендълтън. — Държите ли в дома си огнестрелни оръжия? Той взел ли ги е?

— Нямам оръжия.

— Дори ловна карабина?

— Не. Не съм ловец.

Качих се по стълбите на горния етаж и замръзнах на прага на стаята на Джейсън при вида на отворените чекмеджета и разхвърляните по пода дрехи. Трябваше да използвам цялата си воля, за да вляза вътре и да се огледам.

— Синът ми държи спестяванията си в един буркан на бюрото си.

Бурканът го нямаше.

Почувствах се още по-зле, когато видях хаоса в собствената си спалня. Като стъпвах по роклите на Кейт, които се въргаляха по пода, приближих до стенния гардероб.

— Липсват четири куфара.

Значението на собствените ми думи се стовари върху мен, краката ми се подкосиха и се наложи да се облегна на касата на вратата.

До този момент смятах, че Пити е преровил набързо шкафовете и гардеробите, търсейки нещо за крадене. Но сега, като се вгледах по-внимателно, почувствах нов прилив на надежда, защото разбрах, че дрехите на Кейт и Джейсън не са били разхвърляни с тази цел — някои от тях липсваха.

— Ако ги е убил, нямаше да им опакова дрехи за из път — казах на детективите. — Те са живи. Трябва да са живи.

Замаян от тази перспектива, продължих с огледа, както ме беше инструктирал Уебър. Някои от *моите* дрехи също липсваха. Спестяванията ми за черни дни, които възлизаха на пет хиляди долара, бяха изчезнали от дъното на чекмеджето с бельото ми. Пити не беше пропуснал да вземе и кутията с бижута на Кейт, както и златния ми „Ролекс“, който носех само в специални случаи. Ала всички тези неща бяха без значение за мен; интересуваха ме само Кейт и Джейсън.

Междувременно оперативните работници продължаваха да фотографират хаоса в спалните и да снемат отпечатьци. За да не им пречим, детективите ме отведоха на долния етаж. Отново изпитах чувството, че къщата вече не ми принадлежи.

— Защо волвото? — попитах ги аз. Гласът ми сякаш идваше от някъде далеч. — Казахте, че ще поговорим защо е взел него вместо форда, при положение че той може да побере повече крадени неща.

— Да — отговори неохотно Пендълтън. — Но волвото има едно предимство пред форда.

— Не разбирам какво имате предвид.

— Голям багажник.

— Голям...? — Прозрението ме накара да седна.

— Може би не е добра идея да се впускам в детайли.

— Кажете ми. — Превързаните ми ръце ме заболяха, когато впих пръстите си в тапицираната с кожа седалка на стола. — Трябва да знам.

Уебър отмести поглед встрани, сякаш не смееше да ме погледне в очите.

— По всичко изглежда, че той се е върнал тук със сина ви и после се е справил с жена ви. Допускаме, че ги е вързал и е запушил устите им.

Изпитах чувството, че в китките ми се впива въже.

— Не е можел да поеме риска да шофира през града с жена ви и сина ви, овързани на задната седалка. Рано или късно някой е щял да ги забележи — намеси се Пендълтън.

— Така че ги е сложил в...?

— При положение, че вратата на гаража е била затворена, никой нямало да види какво прави.

— Исусе. — Представих си вонята на бензин и изгорели газове в багажника на волвото и ми се повдигна. — Как ли са дишали?

Внезапно си спомних с какво измъчено изражение Пити ми бе разказал как похитителите му го бяха наврели в багажника на колата си.

Стресна ме пронизителен звън. Уебър пъкна ръка под спортното си сако и откачи от колана си клетъчен телефон. После ми обърна гръб, закрачи към пианото, на което Кейт обичаше да свири, и заговори приглушено.

Разговорът приключи и той прибра телефона си.

— Нещо ново? — попитах напрегнато, изпълнен с надежда.

— Открили са волвото. На една отбивка край междущатско шосе двадесет и пет.

— А Кейт и Джейсън? Били ли са...

— Нямало ги е в колата. Той е напуснал щата. Уайомингската полиция е открила волвото северно от Каспър.

— В Уайоминг?

— Той е смятал, че разполага с достатъчно време и че липсата на волвото ще бъде открита най-рано след няколко дена — каза Уебър. — Но не е бил сигурен дали жена ви няма уговорка да отиде някъде в съботната вечер или някои приятели да дойдат тогава на гости, за

която тя не му е казала, независимо какво е направил, за да го изкопчи от нея.

Усетих студ при мисълта за страданията, които може би е изтърпяла Кейт.

— Най-доброто решение за него е било да отведе жена ви и сина ви надалеч, преди някой да е заподозрял, че нещо не е наред. Най-близкият банков автомат е записал, че в шест часа и двадесет и една минути от вашата сметка са били изтеглени петстотин долара — най-голямата сума, която може да бъде взета от автомата в рамките на един ден от един и същи човек. На видеозаписа на тегленето се вижда някакъв мъж, но той е с наведена глава и лицето му остава скрито.

Обля ме студена пот, понеже разбрах, че Пити е принудил Кейт да му каже номера на сметката ни.

— По всичко изглежда, че той е карал до падането на нощта, после се е възползвал от прикритието на мрака, за да отнеме нечий чужд автомобил на отбивката от магистралата след град Каспър. Най-лесна мишена би бил някой самотен шофьор, но понеже в близост до отбивката не е бил открит труп, можем да предположим, че той или тя е в колата заедна със сина ви и жена ви. А докато шофьорът не бъде обявен за изчезнал, няма да знаем какъв автомобил да търсим.

— Трима души да дишат в един багажник? Исусе!

Изражението в очите на детективите ми подсказа какво си мислеха. Като се имаше предвид колко опасен бе Пити, може би в багажника се опитваха да дишат само *двама души*. Шофьорът навярно вече не бе между живите.

— Уайоминг? По дяволите, защо ще ходи в Уайоминг? — Изведнъж си спомних един от разговорите ми с Пити. — Монтана.

— Произнесохте името на този щат доста натъртено — каза Пендълтън. — Защо?

— *Монтана се намира на север от Уайоминг.*

Те ме изгледаха неразбиращо.

— Не, чуйте ме. Брат ми каза, че когато ме видял в шоуто на Си Би Ес „Неделно утро“, е закусвал в Монтана. В едно крайпътно ресторантче в Бют. Може би затова отива на север. Може би нещо го тегли обратно към Монтана.

Уебър за първи път се оживи.

— Добре. — Той припряно извади телефона си. — Ще изпратя на щатската полиция в Монтана описанието на този тип, на жена ви и на сина ви.

— Ще се свържем с полицейския участък в Бют — добави Пендълтън. — Може би те ще знаят нещо за нашия човек. Ако някога е бил арестуван, ще имат негова снимка, която ще можем да разпратим до всички полицейски участъци.

— Ако изобщо се е представял там с името Питър Денинг — казах аз, като гледах унило в пода.

— Ще проверим това. Отвличането на хора от един щат в друг е случай, от който ще се заинтересува и ФБР. Федералните ще сравнят отпечатъците, които открихме, с тези от картотеката им. Ако този тип някога се е подвизавал под фалшиво име, ще имаме доста голям шанс да разберем какво е било то.

Отчаяно се опитах да повярвам на думите им.

— Имате ли скорошна снимка на жена ви и сина ви?

— Върху камината. — Погледнах натам. Лъчезарните лица на Кейт и Джейсън накараха сърцето ми да се свие. Снимките бяха мое дело. По принцип знанията ми за фотографията се изчерпваха с това кой бутон на фотоапарата да натисна, но през онзи ден бях извадил късмет. Карахме ски в Медните планини или по-скоро се опитвахме да караме, защото двамата с Кейт непрекъснато падахме. За разлика от нас, Джейсън се справяше отлично. Той не спря да се смее през целия ден. Ние с Кейт също, въпреки синините си. На снимките Кейт беше облечена в червено скиорско яке, а Джейсън в зелено, и двамата държаха плетените си скиорски шапки в ръце, пясъчнорусата коса на сина ми и златистата коса на жена ми проблясваха на слънцето, бузите им бяха румени.

— Ще ви върнем фотографиите веднага, щом направим копия — каза Пендълтън.

— Задръжте ги, колкото е нужно. — Но истината бе, че не исках да се разделям с тях. Празните места върху камината засилиха чувството ми за самота. — Ако ви трябва още нещо — каквото и да е то, — просто питайте.

„А това, от което те се нуждаят най-много — помислих си аз, — е молитвите ми да бъдат чути от Бог.“

3

През това време телефонът в къщата беше звънял многократно. На позвъняванията бе отговарял един от полицаите. Сега той ми даде списък с имената на обадилияте се. Повечето бяха репортери, които искаха да вземат интервю от мен. От телевизията. От радиото. До довечера целият щат щеше да знае за случилото се.

— Боже, родителите на Кейт! — Обърнах гръб на Уебър и Пендълтън и излязох забързано от всекидневната. Набрах с треперещи ръце познатия номер от кухненския телефон.

— Ало? — каза възрастен мъжки глас.

— Рей... — Думите с мъка излизаха от устата ми. — Седни. Страхувам се, че имам лоши новини.

Болеше ме, че трябва да им го съобщя, защото това щеше да преобърне живота им. И двамата не се радваха на добро здраве. Въпреки това те незабавно пожелаха да изминат с колата си дългия петстотинкилометров планински път, който делеше Дуранго от Денвър. Костваше ми много усилия, докато успея да ги убедя да си останат у дома. В края на краищата какво щяха да постигнат, като дойдеха в Денвър? Бащата на Кейт дишаше толкова тежко в слушалката, сякаш всеки момент щеше да получи сърдечен удар.

— Запазете спокойствие — казах му аз. — Сега можем само да чакаме. — Врълхлетя ме ужасяващо видение — бащата на Кейт, който бърза да пристигне в Денвър, губи контрол над колата си и се обръща в едно дефиле. — По-добре ще е да си стоите вкъщи. Ще ви уведомя веднага, щом науча нещо.

Затворих телефона, поех си дълбоко въздух и забелязах Уебър и Пендълтън на вратата на кухнята.

— Какво има?

— Току-що се обадиха от уайомингската щатска полиция — отговори Уебър.

Целият се напрегнах.

— Една жена от Каспър е била обявена за изчезнала заедно с колата си. Станало е в събота вечер, докато се е връщала от посещение

при сестра си в Шеридан — град на около двеста и четиридесет километра северно от Каспър.

— Смятате, че похитителят ѝ е брат ми?

— Времето съвпада. Сигурно е наближила отбивката за отдих, където уайомингската щатска полиция е намерила волвото на жена ви, малко след падането на здрача. Може би е решила да посети тоалетната...

Потръпнах вътрешно, като си представих как Пити се е приближил до жената и ужаса, който тя навярно е изпитала.

— Карала е „Чеви Каприс“, модел деветдесет и четвърта година — допълни Пендълтън. — По всяка вероятност похитителят се е спрял на нея не само защото е пътувала сама, но и защото този модел коли имат голям багажник. Той е продължил на север. Уайомингската полиция е съобщила номера на автомобила на колегите в Монтана и те са го открили пред тоалетната на една отбивка на междущатски път деветдесет, близо до Билингс.

— Жена ми и синът ми били ли са...

— В каприса? Не.

Нещо в тона на сержанта ме накара да попитам подозрително:

— А собственичката на колата?

Той не отговори.

— Искам да знам.

Пендълтън погледна към Уебър, който му кимна, сякаш му даваше разрешение да говори.

— Трупът ѝ бил в багажника.

— Мили боже! — Не бях сигурен, че искам да чуя отговора, но не можах да се въздържа и попитах: — Какво ѝ е сторил Пити?

— Вързал ѝ е ръцете и е залепил устата ѝ с лейкопласт. Тя... — Гласът на сержанта заглъхна. — Имала е астма. Умряла е от задушаване.

Измъчван от мисълта за отчаяната борба на жената за глътка въздух, едва успях да се съсредоточа върху думите на Уебър, който започна да ми обяснява, че Пити сигурно е изминал с каприса разстоянието от Каспър, Уайоминг до Билингс, Монтана още същата нощ. И че навярно е откраднал от отбивката край Билингс друго превозно средство. Шофьорът е излязъл от автомобила, за да отиде до тоалетна, а Пити е изскочил от тъмнината и го е нападнал.

Представих си какъв ужас трябва да са изживели Кейт и Джейсън, притиснати в мрака до умиращата жена, и спарения въздух в багажника на колата; клетницата се е мятала, а те са усещали яростните ѝ гърчове и са чували приглушените звуци — сподавени стонове, които са отслабвали, ставали са все по-редки и накрая просто са спрели.

— Това никога няма да свърши — промълвих аз.

— Напротив, часът на залавянето му може би приближава — намеси се Пендълтън. — Предположението ви, че той пътува към Монтана, се оказа вярно. Може би се връща в Бют. Билингс се намира край междуцатското шосе, което води натам. В архивите на местната полиция няма криминално проявен човек на име Питър Денинг. Но те търсят мъж, който отговаря на описанието му, особено с белег на брадата като неговия. Скоро някой ще съобщи, че шофьорът на последния откраднат автомобил е изчезнал. А щом научат как изглежда и какъв е номерът на колата, бютските полицаи ще могат да стеснят кръга на издирването. Междувременно те претърсват мотелите и всички други места, където вашият брат би могъл да скрие жена ви и сина ви. Бют не е голям град. Повярвайте ми, ако той се покаже там, непременно ще го заловят.

— Ами ако Пити надуши опасността и напусне града?

— Помислили сме и за това. Коли на монтанската полиция без опознавателни знаци кръстосват междуцатското шосе и проверяват всеки бял мъж около тридесетте, който пътува сам. Веднага щом във ФБР идентифицират отпечатъците му, ще получим по-добра представа с кого си имаме работа. Начинът, по който действа, подсказва, че има опит. Вероятно има криминално досие и в такъв случай федералните ще ни изпратят негова скорошна снимка, която ще можем да разпространим.

Един от търселите ме по телефона хора, чиито имена бяха записани на листа, даден ми от полицаия, беше служител от моята фирма. Обадих му се и се наложи да разкажа какво се бе случило за трети път в рамките на няколко часа. Произнасянето му на висок глас направи кошмара още по-реален. Преди да позвъня в службата си, бях чул неколнократно сигнала за включване на телефонния секретар. В два от случаите бях отговорил на обажданията с надеждата, че ще науча нещо ново за Джейсън и Кейт, но и двата пъти се беше оказал журналист, след което престанах да обръщам внимание на секретаря.

В момента, в който затворих слушалката, телефонът иззвъня отново. Апаратът ни имаше опцията да показва номера, от който ни търсят, но тя обикновено беше безполезна, защото много от обажданията се записваха като НЕИЗВЕСТЕН НОМЕР или както в този случай, БЛОКИРАН НОМЕР. Въпреки това реших да отговоря и, разбира се, това се оказа друг журналист, след което оставих полицаият да приема обажданията.

Когато оперативните работници най-накрая си тръгнаха, а с тях и Уебър, Пендълтън и всички останали, къщата ми се стори по-пуста от всякога. Качих се на втория етаж и тръгнах да обикалям от стая в стая, а стъпките ми отекваха по дървените подове. Мебелите бяха наплескани с пудра за снемане на отпечатъци, дрехите бяха все така разхвърляни по земята. Седнах на леглото на Джейсън и вдъхнах момчешката му миризма. После отидох в собствената ми спалня, вдигнах една от блузите на Кейт и я притиснах към лицето си.

Нямам представа колко време съм стоял така. Телефонът иззвъня отново. Влязох в банята, без да му обръщам внимание, свалих взетите на заем дрехи и пуснах душа, като се стараех да не намокря превързаните си длани и защитата рана на лявата си предмишница. Водата свали от мен мръсотията и засъхналата кръв. Вдигна се пара, но вместо горещината на водните струи, аз усещах все по-силна болка, понеже въздействието на обезболяващите, дадени ми от доктора, беше започнало да преминава. Синините ми бяха ужасяващи. Избръснах се,

доколкото можах, после си облякох чисти дрехи, но това не ми достави удоволствие, защото си казах, че не заслужавам подобно удобство, като се имаше предвид адът, в който се намираха Кейт и Джейсън.

На входната врата се позвъни. Понеже куцах, слизането по стълбите до долния етаж ми отне повече време от обичайното и звънът се разнесе още два пъти. „Ако това е репортер...“ Отворих вратата и видях представителен мъж в тъмен костюм, с лъснати обувки и къса, прилежно сресана, леко прошарена коса. Слабото му лице излъчваше деловитост.

— Господин Денинг?

От улицата зад гърба му един телевизионен екип, въоръжен с камера, се втурна към къщата.

— Не давам интервюта. — Отстъпих назад и понечих да затворя вратата.

— Не ме разбрахте. Аз съм специален агент Джон Гейдър от ФБР. — Той ми показа служебната си карта. — Звънях неколкократно, но понеже никой не ми отговори, реших да дойда с колата дотук.

— Бях... Не исках... Моля, влезте.

Тъй като репортерите приближиха къщата, затръшнах вратата и я заключих.

Гейдър извади от куфарчето си няколко малки електронни уреда.

— Това са автоматични звукозаписни устройства. — Агентът свърза едно от тях с телефона във всекидневната. — В кухнята има ли телефон?

Прикрепи записващо устройство и към него.

— По-късно ще се занимаем и с останалата част от къщата. Вече съм издействал съдебна заповед за подслушването на телефона ви и проследяването на всички обаждания, но допълнителните мерки никога не са излишни. В случай че мъжът, отвлякъл жена ви и сина ви, се обади да поиска откуп, ще разполагаме със запис на обаждането му и тук, и в телефонната компания.

— Няма да има обаждане за откуп.

— Не можете да бъдете сигурен.

— *Мога*. Брат ми не иска пари. Исква жена ми и сина ми.

— Вашият брат? — Гейдър изглеждаше изненадан, сякаш бе запознат само с основните факти по случая.

Така че бях принуден да разкажа историята си за четвърти път през деня. Мъжът извади джобен касетофон и записа разказа ми. Той ме увери, че Бюрото ще направи всичко възможно за разрешаването на моя случай. Щом си тръгна, изпитах усещането, че никога не е идвал.

Отново ме обзе чувството за празнота.

„Това не може да е истина — повтарях си упорито, опитвайки да убедя сам себе си. — Сънувам кошмар. Скоро ще се събудя. Кейт и Джейсън ще са при мен. Всичко ще бъде съвършено както преди.“

Но когато се събудих през нощта, измъчван от болки, и прокарах ръка по онази половина от леглото, в която спеше Кейт, тя беше празна.

Нищо не беше се променило.

И през следващите дни бютските полицаи не успяха да заловят Пити, нито да открият Кейт и Джейсън. Най-накрая колите на монтанската щатска полиция спряха да наблюдават междущатския път.

— Той не ви е брат.

— *Какво?*

— Мъжът, който е отвлякъл жена ви и сина ви, не е Питър Денинг — каза застаналият на входната ми врата Гейдър. — Името му е Лестър Дант.

Олюлях се, сякаш някой стовари отгоре ми огромна тежест.

— Искате да кажете, че Пити се подвизава под името Лестър Дант?

— Не. Точно обратното.

— За бога, какво говорите?

— Отпечатъците, които екипът по местопрестъпленията е открил в къщата ви, принадлежат на човек, наречен Лестър Дант. — Гейдър прекрачи прага. — Ето досието му. Биографични данни. Номерът на социалната му осигуровка. Криминални престъпления.

Седнах зашеметен във всекидневната и се втренчих във фотографията, която беше прикрепена към документите. От направената в полицейския участък в Бют снимка ме гледаше познатото лице на Пити със счупения му зъб и белега на брадичката.

Но досието идентифицираше мъжа като Лестър Дант. Роден в Броктън, Индиана, една година преди Пити. Арестуван, но без да е осъждан, за кражба на коли, въоръжен грабеж и непредумишлено убийство.

— Дант е лежал в затвора за изнудване, продажба на наркотици и изнасилване — каза Гейдър. — Истинско чудо е, че не ви е убил всичките, докато сте спяли. Виждате ли защо фигурира в картотеката на бютската полиция? Заради участието си в кръчмарска свада, при която един мъж е бил откаран в интензивното отделение. Дант е бил освободен от затвора само седмица преди предаването на Си Би Ес „Неделно утро“, в което сте участвали.

— Но... — Усещането ми за нереалност се усили до такава степен, че всекидневната сякаш започна да се накланя. — Откъде е научил толкова много за Пити?

— Сигурно пътищата им са се пресекли — отвърна Гейдър. — Може би брат ви е гледал шоуто по Си Би Ес и е казал за него на свои познати, сред които е бил и Дант. Впоследствие Дант е изкопчил от него повече подробности и е решил да ви навести.

Извисих възмутено глас:

— Моят брат да се мотае с хора като *Дант*?

— Може би животът на брат ви е бил толкова тежък, колкото го е описал Лестър Дант.

— Но защо, за бога, не е дошъл да ме види самият Пити?

Гейдър не отговори и аз изтръпнах, защото осъзнах, че Дант може да е убил Пити, за да е сигурен, че той няма да осуети плановете му.

— Но това е безсмислено — казах на агента. — Ако Дант е толкова жесток, защо ще взема дрехи за сина ми? Защо ще води Джейсън със себе си, вместо да го... — Думите заседнаха в гърлото ми.

— Убие? — На лицето на Гейдър се изписа смущение. — Не съм сигурен, че това е тема, която искате да обсъждаме.

— Оставете ме *аз* да реша това. *Отговорете ми.*

Агентът въздъхна.

— По всяка вероятност той е взел сина ви със себе си, за да упражнява натиск върху жена ви. Като заплашва, че ще нарани Джейсън, Дант може да принуждава вашата съпруга да му се подчинява.

Почувствах се така, сякаш ме бяха зашлевили през лицето.

— Не.

— Съжалявам, господин Денинг. Искяхте да бъда откровен с вас.

— Пити... Лестър Дант...

— Пръстовите отпечатъци не лъжат.

— Трябва да има някаква грешка. Нещата, които ми разказа Пити за детството ни и за това как е бил отвлечен...

— Които ви е разказал *Дант*. Навярно е купувал на брат ви питие след питие, за да не спира да говори и да му разкрие повече подробности.

— Но всичко изглеждаше толкова *истинско*. Сигурен съм, че казваше истината.

— Вижте какво, някои измамници са толкова добри актьори, че ако се снимат във филм, като нищо ще спечелят Оскар.

— Значи...

— Всичко е било лъжа. И онзи град в Западна Вирджиния, в който похитителите му са го държали като затворник.

— Ридемпшън?

— Такова място не съществува.

— Какво?

— И други моменти от разказа му са лъжливи. Казал ви е, че е получил белега на брадичката си миналото лято, когато е паднал от стълба на някакъв строеж в Колорадо Спрингс.

— Точно така.

— Агентите ни са показали снимката му на всички строителни предприемачи в района. Никой не го е разпознал. Освен това са казали, че непременно са щели да запомнят човек, получил петсантиметрова рана на брадата. Подобна рана е трябвало да бъде защита, но в картотеките на болниците в Колорадо Спрингс от миналото лято не фигурира строителен работник с такова нараняване. За сметка на това местната полиция разполага със запис от охранителна камера, на който се вижда как един мъж, приличащ на Дант, пребива продавача в магазин за алкохол по време на обир. Една патрулка е преследвала колата му из планината. Може да е получил белега на лицето си, когато е излетял от пътя на един завой и колата се е претърколила в пропастта. Полицаяте се спуснали в нея, за да претърсят останките от автомобила, и открили много кръв, но от шофьора нямало и следа.

Когато проговорих, гласът ми беше пълен с горчивина:

— Да, Пити има навика да изчезва.

— Имате предвид Дант.

— Разбира се... Дант.

— Ще го хванем — успокои ме Гейдър. — Парите, които е откраднал от вас, скоро ще свършат. Вероятно ще бъде принуден да извърши нов грабеж. Една грешка. Трябва да допусне само една грешка и ще го хванем.

— Вероятно. — Думата, която беше употребил Гейдър, заседна в гърлото ми. Опитвах се да не мисля за това, което преживявах в момента Кейт и Джейсън.

Ето как мъжът, който беше мой брат, или който *не беше* мой брат, а само се преструваше на такъв, бе отвлякъл семейството ми и бе съсипал живота ми. Беше прикрил следите си, като бе подвел мен и полицията да мислим, че отива в Бют, Монтана. И беше изчезнал вдън земя. През първите дни на бягството му полицията не получи друг сигнал за изчезнал автомобил и така и не научи номера и описанието на последната открадната от похитителя кола, затова не можа да фокусира издирването си. Впоследствие бяха подадени оплаквания за много откраднати автомобили. Стотици в Монтана, Уайоминг и Колорадо. Хиляди на територията на Съединените щати. Но винаги, когато намираха някой от тях, се оказваше, че Пити (все още не можех да го наричам Дант) нямаше нищо общо с кражбата. Може би той бе разменил регистрационните номера с тези на друго превозно средство. Собственикът на въпросния автомобил може да не бе забелязал веднага подмяната, а през това време Пити да бе откраднал друга кола или да бе разменил отново регистрационните номера. Или пък с парите, които е взел за откраднатите от дома ми вещи, бе купил автомобил на старо и го бе регистрирал под фалшиво име, което полицията не знаеше, че използва. Може би. Може би.

Местните телевизии раздуха историята. Националните също, особено Си Би Ес, която използва и откъси от репортажа с мен, Кейт и Джейсън, който бяха излъчили преди време в предаването „Неделно утро“. Те подчертаха тъжния факт, че мъжът, представил се за моя отдавна изчезнал брат, се е изпарил отново, този път с моето семейство. Обадиха ми се мъже, които твърдяха, че са отвлекли Кейт и Джейсън. Те описаха в детайли мъченията, на които са подложили жена ми и сина ми. Полицията проследи обажданията, но единственото, което постигна, бе да потвърди добре известния факт, че някои хора обичат да увеличават страданията на другите. Няколко от тези мъже бяха обвинени във възпрепятстване на разследването, но в крайна сметка нито един от тях не влезе в затвора.

Отчаянието и безсънието ми докараха мигрена. Ходех на работа, но служителите ми движеха бизнеса вместо мен. През повечето време бях като в транс. Когато издирването стигна до задънена улица, ми стана ясно, че докато Пити — напразно се опитвах да мисля за него като за Дант — не налетеше на някой полицай, никога нямаше да бъде открит, особено ако си пуснеш брада, която да прикрива белега на брадичката му и да намали приликата му с полицейската снимка.

Неясни фотографии на Кейт и Джейсън се появиха по някои картонени опаковки с мляко и пощенските кутии. Над тях пишеше **ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ТАЗИ ЖЕНА И ТОВА МОМЧЕ?** Но след като *самият аз* не можех да разпозная размазаните лица, как някой друг би могъл го направи. До този момент никога не бях обръщал внимание на лицата по опаковките с мляко и по пощенските кутии, защото тогава бяха липсвали ниции други жена и дете, а не моите. Тогава как бих могъл да се надявам, че сега някой щеше да обърне внимание на *моите* жена и дете?

Отначало приятелите ми оказваха подкрепа — обаждаха се, за да ме окуражат, канеха ме на вечеря. Но като мина известно време, много от тях се умориха от отчаянието ми. Неспособни да измислят нови изрази на симпатия, те се отчуждиха от мен.

Но някои от тях ми останаха верни и именно от съседа си Фил Бероу научих, че нещата биха могли да станат и по-лоши. Събирах равнодушно с гребло нападките листа в предния двор и си мислех как някога есента бе любимият ми сезон заради хладината, която се усещаше във въздуха, мириса на дим от комините и шумоленето на пожълтелите листа, а сега не означаваше нищо за мен, когато вдигнах случайно глава и видях как Фил се загърна плътно с жилетката си, пресече улицата и тръгна към мен.

— Как я караш, Брад?

Някога Кейт ми беше казала, че независимо колко гадно се чувстваме, винаги трябва да отговаряме:

— По-добре от всякога.

Раменете на Фил се разтресоха от горчив смях:

— Да, виждам. От един час местиш с греблото насам-натам тази купчина листа.

— Чистотата е важно нещо.

Фил сведе поглед към ръцете си.

— Не знам дали да ти го кажа.

— Какво? — Усетих хладни тръпки.

— Мардж каза, че не трябва да те разстройвам, но аз реших, че си имаш достатъчно проблеми и без тези, които се опитват да ти създават хората, които уж ти помагат.

Тръпките станаха студени.

— Какво имаш предвид?

— Вчера в работата ми дойде да разговаря с мен един агент от ФБР.

— Джон Гейдър?

— Да, така се казваше. Пита ме дали двамата с Кейт сте се разбирали. Дали сте се карали често. Дали съм виждал да биеш сина си.

— Какво?

— Искаше да знае дали буйстваш, когато пиеш. Дали имаш любовница.

— От ФБР подозират мен?

— Кучи син.

Гейдър се дръпна назад, когато се появих пред колата му в подземния паркинг на Федералното управление в Денвър.

— Успокойте се.

— Смяташ, че съм убил жена си и сина си!

— Предполагам, някой от вашите приятели ви е казал, че съм му задавал въпроси за вас.

— По-скоро си уронвал престижа ми! — Пристъпих към него със стиснати юмруци.

— Не го приемайте по такъв начин — каза Гейдър.

Чу се шум от двигател и шофьорът на минаващата покрай нас кола ни изгледа намръщено.

— Този район се наблюдава с камери. Има и охранителни патрули — добави Гейдър. — На ваше място не бих си и помислил да нападам федерален агент, и то във федерално учреждение.

— Но си струва да се опита!

Гейдър вдигна ръце в знак, че се предава.

— Нямам намерение да се бия с вас. Защо не се успокоите и не чуете...

Зад него се отвори с трясък една врата. Под яркото осветление на паркинга пристъпи пазач. Ръката му лежеше върху кобура на пистолета му.

— Всичко наред ли е, господин Гейдър?

— Не съм сигурен. — Слабото лице на агента се бе смръщило.

— Всичко наред ли е, господин Денинг?

Стиснах юмруци толкова силно, че ставите на пръстите ме заболяха.

— Ако влезете в затвора, това ще помогне ли по някакъв начин на жена ви и сина ви? — попита ме Гейдър.

Аз се разтреперах и усетих как лицето ми почервенява от гняв.

— Помислете от какво се нуждае семейството ви.

Отпуснах юмруци.

— Всичко ще бъде наред, Джо — обърна се Гейдър към пазача.
— Вече можеш да ни оставиш.

— Ще наблюдавам монитора — каза Джо.

— Добра идея. — Агентът изчака, докато се чу трясъкът от затварянето на вратата.

— Как е възможно да си помислите, че съм убил жена си и сина си?

— Това е стандартна част от всяко разследване. Когато член на семейство липсва или е бил убит, в повечето случаи се оказва, че за това е виновен друг член на семейството.

— Исусе, как бих могъл да закарам волвото до Уайоминг, после да открадна кола и да я изоставя в Монтана, след това по някакъв начин да се върна тук и да се скитам в планината?

— Бихте могли, ако този Дант е работил за вас.

Дълбочината на подозрението на Гейдър ме шокира.

— *И защо ще карам Пити да прави това?*

— Дант. В случай че сте имали финансови проблеми и сте се нуждаели от парите от застраховките за живот на жена ви и сина ви или сте имали любовница и вашата съпруга се е превърнала в досадна пречка.

Стиснах отново юмруци.

— Но от банковата ви сметка нямаше необичайни тегления, нито прехвърляне на ценни книжа; не открих и каквато и да е информация за семейни скандали. Освен това не можах да си обясня как биха могли да се пресекат пътищата ви с Дант, след като той е излязъл от затвора в Бют и... Стига сте ме гледали така. Разследването беше в застой. Трябваше да погледна нещата под друг ъгъл.

— Копеле такова, накарал си приятелите ми да мислят, че аз съм отговорен за изчезването на семейството ми.

— Нищо лично. Както ви казах, следвах стандартната процедура. Но по време на разследването ми всички подозрения отпаднаха от вас. Сега знаем, че сте невинен.

— Благодаря. Голямо шибано благодаря.

— Упорито отказвате да използвате името Лестър Дант — каза психиатърката.

Не отговорих.

— От ФБР направиха щателна проверка — продължи тя. — Доказаха, че той не е вашият брат.

Гърлото ми беше толкова свито, че едва успях да изрека:

— Те смятат, че Дант е срещнал случайно брат ми и е научил от него какво е преживял като дете. Решил е да се представи за него и най-вероятно го е убил.

Загледах се през прозореца към един бор.

— Но вие не вярвате в това.

— *Не мога.*

— Не можете? — повтори психиатърката, сякаш преценяваше думите.

Гърлото ми се сви още повече.

— Ако приема, че Дант е отвлякъл жена ми и сина ми, ще трябва да приема, предвид досието му, че той може да им е причинил какво ли не и дори... — Не намерих сили да изрека „да ги е убил“. Продължих да гледам бора. — Но ако Дант е фалшивото име на Пити... — Гласът ми изневери. — Ако ги е отвлякъл *Пити*, тогава има някакъв шанс все още да са живи.

Жената се наведе заинтригувано напред.

— Защо смятате така?

— Опитах се да се поставя на негово място. — Дървото се размаза пред очите ми. — Помъчих се да си представя какво може да е изпитал, когато е видял дома ми. Любящото ми семейство, уютната обстановка. Пити едва ли би се задоволил само да ме убие, защото съм разрушил неговия живот. Брат ми би пожелал *моя* живот, животът, който съм изградил за себе си.

Насилих се да продължа:

— Анализирах момента, когато Пити ме бутна в пропастта. Преживях го отново и отново. Мисля, че е възнамерявал да ме убие,

когато Джейсън не е наоколо, така че убийството ми да изглежда като злополука. После е щял да остане при Кейт и сина ми, докато присъствието му стане необходимост за тях и накрая да заеме моето място. Само че Джейсън видя как ме блъсна в пропастта.

Поех дълбоко дъх.

— И планът му е отишъл на кино. Какво е трябвало да направи Пити? Да убие Джейсън? Да направи така, че и *неговата* смърт да изглежда като злополука? И после да заеме мястото ми в сърцето на Кейт? Не. Синът ми е играел съществена роля в плана на Пити. Той е искал не само моята съпруга, искал е моето *семейство*. Очевидно е, че след този случай той не е можел да живее в моята къща, защото Джейсън е щял да го издаде на полицията. *Но Пити е можел да открадне моето семейство*. Можел е да ги скрие някъде и да държи в подчинение жена ми чрез Джейсън. Можел е да принуди сина ми да се отнася с него като към баща. — Казах последното през зъби. — В такъв случай те поне ще са *живи*. Ако Пити и Дант са един и същи човек. Ако ги е отвлякъл *Пити*. Но ако Дант е онзи, който твърдят от ФБР, ако той не е Пити, вероятно е убил Джейсън още тогава и е скрил тялото му в планината. После се е възползвал по най-добрия начин от проваления си план, като е ограбил къщата и е принудил Кейт да го последва на някакво място, навярно в монтанските планини, където би могъл да я изнасилва колкото си иска, докато му омръзне и... — Не довърших, защото не намерих сили да произнеса най-лошия си страх на глас.

Психиатърката присви очи, сякаш току-що ѝ бях описал самия ад. Но дали това беше адът, който действително бяха преживели Кейт и Джейсън, или адът, който според нея рисуваше разстроеното ми съзнание, не знаех.

Глътнах още един антидепресант и в същия миг чух, че се звъни на входната врата. Обзе ме надежда, защото реших, че от ФБР ми носят новини.

Но когато отворих вратата, се намръщих, понеже на верандата стояха облечени в карнавални костюми деца. Изведнъж осъзнах, че бе празникът *Вси светии*^[1]. А аз нямах бонбони, които да им дам. Не че децата се впечатлиха от това. Те отстъпиха назад, сякаш аз носех страховит костюм. Наканих се да им обясня, но малчуганите побягнаха.

Затворих вратата и угасих лампата. Като погледнах през тъмния прозорец, видях и други деца в костюми, но както се бях надявал, те подминаха къщата ми. С болка си спомних, че *Вси светии* беше един от любимите празници на Джейсън. Той обичаше да се маскира като космическо чудовище или като луд учен. *Самият аз* го придружавах с удоволствие по време на обиколките му. Но тази вечер щеше да е различно. Ядосах се, защото неволно бях изплашил децата. Толкова изкривено ли изглеждаше лицето ми от загубата? Нима в очите ми се четеше лудост?

Все още стисках в ръка шишенцето с антидепресантите. Захвърлих го с ругатня в другия край на всекидневната. Депресията ми премина в гняв. Какво ми беше казал Пити при първата ни среща, когато го бях помислил за поредния измамник и му бях изкрещял да се разкара, преди да съм го смачкал от бой? *Няма да ме надвиеш толкова лесно, както когато бяхме малки, Брад.* „Ще видим“ — помислих си аз. В същия момент, в който отвън се чу вик, предупреждаващ децата да стоят настрана от моята веранда, аз се зарекох да спра да чакам полицията и ФБР да направят нещо, да спра да се надявам, че ще се случи чудо.

Трябваше сам да предприема нещо.

[1] На този ден (31 октомври) американските деца, облечени в страховити костюми, обикалят от къща на къща с думите „номер или

почерпка“, за да събират лакомства. — Б.пр. ↑

— Теория на заместването? — попита неразбиращо Грейдър.

— Точно така. — Бях толкова развълнуван, че не можех да седя и стоях прав пред бюрото му. — Знаем, че Пити е лъгал.

— Дант.

— Ами ако причината да бъде толкова убедителен е, че лъжите му са се базирали на някаква истина? В края на краищата той *действително* е бил в Бют и Колорадо Спрингс по времето, за което твърдеше. Просто не е правел там това, което ни каза.

— Не разбирам каква е връзката с тази теория на...

— Казахте ми, че в Западна Вирджиния няма град, наречен Ридемпшън.

— Точно така.

— Ами в останалата част на страната? Има ли изобщо *някъде* град, наречен така? А съществуват ли градове в Западна Вирджиния, чиито имена да имат религиозен подтекст както Ридемпшън?

Гейдър се замисли.

— Възможно е да сте прав. Така Дант по-лесно би запомнил измислените си истории.

— Бихте ли проверили?

Гейдър се облегна назад. Слабото му лице изглеждаше още по-изпито от умората.

— Ще се опитам. От Бюрото са ми възложили извънредна работа... — Той посочи дебелия куп документи пред себе си. — Но това ще промени ли нещо? Всичко, което Дант ви е наговорил за миналото си, са лъжи, чиято цел е била да ви накара да му съчувствате.

— А ако са само *отчасти* лъжи?

— И така да е, това няма да ни помогне да намерим жена ви и сина ви. Беше проверена всяка възможна следа. Екипът, който работеше по случая, вече е разформирован. Не ни остава нищо друго, освен да чакаме появата на Дант.

— Пити. — Постарах се да запазя самообладание. — По дяволите, нима *нищо* от това, което научихте за него, не ви помогна да

разберете по-добре методите му на действие и да предвидите къде би могъл да отиде?

— Да, естествено — отвърна Гейдър. — Разбира се.

Той се изправи и ме поведе към вратата с матирано стъкло.

— Теорията на заместването — изрече не много убедено агентът.
— Несъмнено. Непременно ще направя проверка. Ако междувременно ви хрумне още нещо, на всяка цена елате и ми го кажете.

— Господин Пейн е готов да ви приеме — каза секретарката.

Оставих броя на „Нюзуийк“ отпреди три месеца, който ми се беше видял като нов, защото от изчезването на Кейт и Джейсън не бях обръщал внимание на световните новини. Пресяхох малката приемна и влязох в кабинета, който в сравнение с първото помещение ми се стори доста просторен, въпреки че в моята фирма би минал за тесен.

Мебелировката бе аскетична: дървен стол, бюро, компютър, още един стол. И аквариум, в който внушителен очилат мъж ръсеше храна за рибки. Бялата коса контрастираше с младежката руменина на бузите му. Беше свалил спортното си сако. Върху синята му риза се открояваха жълти тиранти.

— Как се чувствате този следобед, господин Денинг?

— Опасявам се, че не много добре. В противен случай нямаше да съм тук.

Пейн кимна и двойната му брадичка леко се разлюля.

— Никой не идва при мен с добри новини. Преди приемах нещата твърде лично и в края на работния ден се чувствах като развалина. Така беше до мига, в който се сетих колко успокоително ми действа аквариумът в кабинета на зъболекаря ми. Това тук са най-обикновени златни рибки. Не знам дали помагат на клиентите ми, но вършат чудеса за мен. Ще повярвате ли, че преди бях кълбо от нерви и тежах само шейсет и четири килограма? Но откакто притежавам тези рибки — той разпери ръце, за да обхване корема си, — направо разцъфтах.

Устните ми неволно се разтегнаха в лека усмивка.

— Надявам се, че ви ободрих, господин Денинг. — Пейн остави кутията с храна за рибки и се отпусна на стола зад бюрото си. — Искате ли кафе? Някакво безалкохолно?

Поклатих отрицателно глава.

Той сплете пръсти върху големия си корем и ме погледна с най-състрадателния поглед, който някога съм виждал.

— В такъв случай кажете ми с какво мога да ви бъда полезен.

Разказах му на пресекулки за Кейт и Джейсън.

Когато свърших, Пейн кимна.

— Четох за станалото във вестниците и гледах репортажите по телевизията. Истински ужас.

— Моят адвокат ми каза, че сте най-добрият частен детектив в Денвър.

— Може би той не познава много частни детективи.

— Каза ми също, че преди сте работили за ФБР. Че сте разкрили един сериен убиец.

— Вярно е.

— Каза ми още, че сте предвидили къде ще бъде следващият удар на една банда, издирвана за обир на банки в няколко щата.

— Така е.

— И кога ще бъде направен този удар. Освен това ми каза, че сте предотвратили опита на един терорист да...

— Но тези неща ги извърших през почивните си дни.

Шегата ме свари неподготвен.

— Моля ви. Цялото това ласкателство накара бузите ми да станат още по-червени — допълни Пейн. — Аз бях част от екип. Всеки от нас имаше дял в разрешаването на тези случаи.

— Адвокатът ми каза, че сте направили *повече*, отколкото се е изисквало от вас.

— А каза ли ви, че това ми коства първия брак, да не говорим за куршума в коляното, който ме подтикна да напусна Бюрото? Най-накрая помъдрях и разбрах, че трябва да престана да очаквам прекалено много от себе си. И вие не трябва да очаквате прекалено много от мен, господин Денинг. Добър съм, но само защото често виждам неща, които другите пропускат. Във вашия случай е важно за емоционалното ви здраве да не разчитате на невъзможното.

Понеже нямаше към кой друг да се обърна, преглътнах разочарованието си.

— Поне сте честен.

— И така, питам ви отново — с какво мога да ви бъда полезен?

— Федералното бюро и полицията се предадоха. — Постарах се да прикрия треперенето на гласа си. — Минаха шест месеца. Дочух, че при случаите с изчезнали хора, колкото повече време минава, толкова

по-малък става шансът те да бъдат открити. Или поне да бъдат открити живи — добавих с усилие.

— Зависи. При всеки случай е различно. Статистиката отчита миналото, а не прогнозира бъдещето.

— С други думи, вие сте непредубеден. Вие сте човекът, който ми е необходим. Ще ви платя колкото поискате. Парите не са проблем.

— Парите не са проблем и за мен. Цената ми е една и съща за всички клиенти — отговори Пейн. — Но защо вярвате, че мога да постигна повече от полицията и от ФБР?

— В момента те бездействат.

— Защото вероятно вече са направили всичко възможно.

— Аз не смятам така.

— Това е разбираемо. — Пейн разпери ръце. — Но трябва да сте наясно, че аз не разполагам с ресурсите, които са на разположение на ФБР.

— Разбира се. Но можете да се вслушвате в нови идеи. Можете... Мисля, че не съм бил достатъчно ясен. Не искам да ви наема просто да продължите разследването.

— Така ли? — Пейн изглеждаше озадачен. — А за какво тогава?

— Искам да ме обучите така, че да съм способен сам да продължа разследването.

— Трябва ми пистолет — казах аз.

— Какъв да бъде? — Продавачът беше с брада и дълга коса, вързана на опашка.

— Който е най-мощен и побира в пълнителя си най-много куршуми.

— Патрони.

— Моля?

— Не се наричат куршуми. Наричат се патрони. Куршумът е онази част, която се отделя от гилзата и улучва целта.

— Добре. Значи, който побира най-много патрони.

— По мишени ли ще стреляте или ще го използвате, за да браните дома си? Питам ви, защото някои хора смятат, че ловджийската пушка е най-доброто средство против крадци.

— Какво ще кажете за някой от тези?

— Револвер? Той се зарежда само с шест патрона. Полуавтоматичните побират повече. Но ще трябва да решите какъв калибър искате — деветмилиметров или четиридесет и пети?

— Кой е по-голям?

— Четиридесет и пети калибър.

— Ще го взема.

— Вие си знаете, но най-голям не означава винаги най-добър. Четиридесет и пет калибровият побира седем патрона в пълнителя си и един в патронника. Но ето този деветмилиметров побира десет в пълнителя си и един в патронника. Единият е по-мощен, но с осем патрона, а ударната мощ на другия е по-малка, но пък е с *единайсет* патрона.

— Колко по-малка е ударната мощ?

— На деветмилиметровия ли? Ами, казано с други думи, върши си работата. Вижте какво, единствената причина този деветмилиметров пистолет да побира в пълнителя си само десет патрона е, че в средата на деветдесетте конгресът прие закон за

нападателните оръжия, с който ограничи мощността на личното стрелково оръжие. Но *преди* да влезе в сила този закон...

— Да?

— Тази събота в града ще има оръжейна изложба. Ще ви запозная с един приятел, който продава произведена преди приемането на закона деветмилиметрова берета, която побира *петнайсет* патрона в пълнителя си и един в патронника.

— Това са доста патрони.

— Няма две мнения по въпроса. Не ме разбирайте погрешно. В продажбата на това оръжие няма нищо незаконно. Въпросният закон само забранява производството и вноса на пълнители с вместимост над десет патрона. Моят приятел е закупил беретата преди законът да влезе в сила, така че притежанието ѝ е напълно законно. Но този модел е рядкост на пазара и за да го закупите, предполагам, ще трябва доста да се изръсите.

— Разбира се.

— Но после... — Продавачът явно се смути.

— Какво после?

— Да не направите някоя беля. Вижда се, че нищо не разбирате от оръжия. Така че, ако не искате да си простреляте крака, по-добре първо вземете уроци по стрелба.

В мрака от другата страна на прозореца бушуваше първата за сезона снежна буря, но аз не ѝ обръщах внимание, защото бях изцяло погълнат от интернет адресите, които ми беше дал Пейн — сайтове, които ФБР използваше при разследванията си. До новия ми лаптоп лежах речници и енциклопедии, в които търсех религиозни думи, сходни на „спасение“. В повечето нямаше нищо обещаващо. Не можех да си представя, че някой би кръстил населено място Изкупление, Опрощение, Молитва или например Възмездие. Но в крайна сметка се оказа, че в Юта има село, наречено Възмездие.

На стената от дясната ми страна бях закачил голяма карта на Съединените щати. От време на време ставах и забивах бележка с кабърче там, където бях открил селище с религиозно име. След няколко часа кабърчетата имаше по цялата карта, но нито едно от тях не беше на територията на Монтана. Започнах да проумявам защо Гейдър не бе пожелал да провери теорията ми.

Обезсърчението ми нарасна още повече, когато изведнъж осъзнах, че има много населени места, кръстени на светци. Количеството на бележките върху картата започна да се увеличава. Скоро неизползваните кабърчета свършиха.

— Как мога да си създам фалшива самоличност?

Пейн обмисли въпроса ми, докато хранеше рибките в аквариума. После отпусна туловището си върху стола и той изскърца под тежестта му.

— Първо, трябва да си изберете за родно място град, в който никога не сте живял.

— Защо?

— За да предпазите фалшивата си самоличност от разкриване. Ако сте израснал в Кливланд, не бива личността, за която се представяте, също да е оттам. В противен случай, ако някой реши да провери новата ви самоличност, може да отиде там, да покаже снимката ви на местните хора и да попадне на човек, който ви помни под истинското ви име.

Кимнах.

— Така че насочвате вниманието си към друга част на страната. Но избягвайте малките селища, където всеки познава другите и може веднага да каже на детектива дали някой, приличащ на вас, е живял там. Избирате голям град — шансът да попаднат на човек, който ви познава, е по-малък; паметта на гражданите е по-къса. Избирате, да речем, Лос Анджелис или Сиатъл. Отивате в местната обществена библиотека и преглеждате броевете на вестниците, които са излизали в рамките на няколко години преди или след раждането ви. Търсите нещастни случаи — пожари в жилищни домове, автомобилни катастрофи, неща от този сорт, — при които е загинало цялото семейство. Тази подробност е важна, защото не трябва да съществува жив роднина, който е в състояние да опровергае историята ви. Изучавате некролозите на жертвите. Търсите дете от мъжки пол от вашата раса, което, ако е било останало живо, е щяло да бъде на възрастта, на която сте вие в момента.

— И после?

— Да кажем, че личността, за която сте решили да се представяте, се е казвала Робърт Кийган. В некролога му би трябвало

да пише къде е роден. Поръчват да ви изпратят копие от акта му за раждане. В това няма нищо необичайно. Хората непрекъснато губят копията на актовете си за раждане. Тази услуга се предлага от службите за гражданско състояние.

— Но... — Аз се намръщих. — Ако Робърт Кийган е починал, това няма ли да е отбелязано в акта му за раждане?

— Не и ако се е случило по времето, когато компютрите още не са били толкова съществена част от нашето общество — отвърна Пейн. — Някога обменът на информация не е бил толкова ефективен, колкото е сега. Съответната служба ще ви изпрати копие от акта за раждане на Робърт Кийган, без много-много да му мисли. Изчакват да мине известно време, така че по-нататъшното запитване относно тази личност да не събуди подозрение. После помолват да ви изпратят копие от *смъртния* акт на Робърт Кийган. Причината, поради която порано споменах Лос Анджелис и Сиатъл, е, че в смъртните актове, издавани в Калифорния и Вашингтон, се вписва и номерът на социалната осигуровка на покойника. А щом притежавате акта за раждане на Робърт Кийган и знаете номера на социалната му осигуровка, вие можете да си извадите шофьорска книжка, паспорт и други важни документи за самоличност, които могат да ви потрябват. Вече можете да започнете работа, да плащате данъци и да си откриете банкова сметка. Казано накратко, да присвоите напълно неговата самоличност.

Пейн млъкна и ме погледна изпитателно.

— Но ние не говорим за вас.

— Не, говорим за брат ми. Ако Лестър Дант е починал, възможно ли е Пити да е присвоил неговата самоличност по начина, който току-що ми описахте?

Пейн продължи да ме изучава.

— Преди да арестуват брат ви за първи път, да го снимат, да му вземат отпечатъците и да го регистрират в полицията под името Лестър Дант? Теоретично — да.

— Значи не съм луд. — Въздъгнах с облекчение. — Пити и Дант *може* да са един и същи човек. Дант може да е фалшивото име на Пити.

— Но не е — каза Пейн.

— Какво?

— Брат ви не си е присвоил самоличността на Лестър Дант.

— Защо, по дяволите, сте толкова сигурен в това?

— Защото рано тази сутрин постих Гейдър. Познавам го от времето, когато работех за Бюрото. Помолих го в името на доброто старо време да ми покаже досието на Дант.

Изпитах неясна тревога заради това, което се канеше да ми каже.

— Досието беше много подробно. Вие толкова упорито сте настоявали, че брат ви и Дант са един и същи човек, че Гейдър е проверил два пъти биографията му. В нито един щат няма издаден смъртен акт на неговото име. Нещо повече — когато е бил тийнейджър, Дант е подал заявление за социална осигуровка. Подписът от заявлението е идентичен с тези при различните му арести. Дант и брат ви са различни лица.

— *Не.*

— Такава е истината — каза Пейн.

— Тогава жена ми и синът ми са мъртви!

— Не е задължително. Докато не открием доказателство за това, винаги ще имаме основания за надежда.

— Искате да кажете, докато не открием труповете им.

Пейн остана безмълвен за миг.

— Съжалявам, господин Денинг.

Погледнах към аквариума.

— Трябваше да видите изражението на Пити, когато ми разказваше за златната рибка, която двамата с него бяхме погребали в задния двор, и за съседската котка, която я беше изровила. Не звучеше като някой, който си припомня чужди думи. А изражението му беше отнесено като на човек, който наистина е бил там. *Това ми го разказа самият Пити.*

— Възможно е. Но нямам ни най-малка представа как можете да го докажете.

— Ще го направя. — Станах от стола. — Повярвайте ми, ще намеря начин да го направя.

— Преди да си тръгнете, бих искал да ви попитам нещо.

Спрях на вратата на кабинета и се обърнах към него.

— От годините, прекарани в Бюрото, носът ми е станал чувствителен към миризмата на кордит^[1]. Усетих тази миризма по

дясната си ръка, след като дойдохте тук и се здрависахме. Умеете ли да боравите с огнестрелни оръжия, господин Денинг?

[1] Бездимен барут. — Б.пр. ↑

— Заемете позиция на огневата линия! — излая жената-инструктор.

Ние се приготвихме за стрелба.

— Внимание надясно!

Погледнахме натам.

— Внимание наляво!

Погледнахме през защитните очила и в тази посока, за да се уверим, че никой не е допуснал небрежност.

— *Едно* — извика инструкторката. — Поставете ръка върху кобура! *Две*: извадете оръжието и го насочете напред! *Три*: вдигнете оръжието на нивото на очите си! *Четири*: натиснете спусъка!

В дългото тясно стрелбище проехтяха почти едновременно осем изстрела. Бетонните стени отразиха звука, но той достигна до мен странно прглушен заради защитните слушалки на ушите ми.

Въпреки че инструкторката стоеше точно зад гърба ми и нейният глас се чуваше приглушено.

— Прицелете се вдясно от мишената! Вляво!

Подчинихме се, без да стреляме, а само се огледахме за други мишени, които, както ни бе предупредила, можеха да изскочат във всеки един момент.

— Оръжие в изходно положение! Обезопасете го!

Осмината изпълнихме заповедта като един и отдръпнахме ръце от приборите в кобурите пистолети.

В стрелбището стана тихо.

— Не беше зле — каза инструкторката. — Да видим дали някой е улучил.

Пред всеки от нас имаше поставка за амуниции и резервни пълнители. Чрез един бутон от лявата ѝ страна задействахме полиспаста, който приближи мишените до нас.

Инструкторката разгледа резултатите.

— Добре. Никой не е уцелил центъра на мишената, но аз не съм и очаквала да го направите на този етап. Поне никой от вас не е

пропуснал мишената. Денинг, вашето попадение е най-добро, но е малко по-високо и по-наляво. Правете повече сухи тренировки вкъщи. Не извивайте китката, когато натискате спусъка.

Тя продължи да коментира грешките на останалите курсисти. Прикрихме дупките от куршуми с маскировъчно тиксо, натиснахме бутона, който върна мишените в дъното на галерията, и се приготвихме за стрелба. Отново чухме вика:

— Заемете позиция на огневата линия!

Ходех на фитнес всеки ден. И преди не бях във върхова физическа форма, но откакто Пити бе отвлякъл Кейт и Джейсън, съвсем се бях отпуснал. Заради комбинацията от нездравословна храна, твърде много алкохол и никакво спортуване бях напълнял с девет килограма. Но не задълго. Наех си треньор. Знаех, че в началото не бива да се пресилвам, но въпреки това нямах търпение да вляза във форма. Увеличих тридесетминутните упражнения с уредите на един час. Започнах да бягам, отначало по пистата в сградата на спортния център, после навън в студа. Една миля. Две. Пет. Свалих излишните килограми. Превърнах тлъстините в мускули.

Записах се на курс по самоотбрана. Ъгъл. Сила. Маса. Термини, които ми бяха известни и от архитектурата. Вече нямах време за бизнеса си. Реших, че имам по-важна работа и освободих служителите си, като им изплатих щедро обезщетение. Когато не бях зает с тренировки по стрелба и бойни изкуства, стоях в интернет, като се ровех из други електронни адреси, дадени ми от Пейн.

Преди никога не ми беше оставало време да се занимавам с интернет. И сега бях изумен от факта колко много информация можех да получа благодарение на Пейн, който ми беше казал къде да я търся. Открих информация за раждането на Лестър Дант, която беше напълно идентична с дадената ми от ФБР: беше роден в Броктън, Индиана, на 24 април, една година преди Пити. Претърсих архивите на всички щати, но така и не намерих смъртен акт, издаден на името на Лестър Дант. При липсата на доказателства, че Пити си е присвоил самоличността на Дант, реших неохотно да проверя теорията на ФБР, според която Дант си бе присвоил самоличността на Пити, но колкото и да разширявах периметъра на търсенията си, не можах да открия доказателство, че Пити е мъртъв, а още по-малко, че е бил убит.

Денят на благодарността^[1] (името на празника ми причини болка) отмина. Родителите на Кейт ме поканиха да го прекарам с тях. Отначало отклоних предложението им, защото изобщо не бях настроен празнично. Но после си помислих, че те страдаха не по-малко от мен и

че малко взаимно утешение не би било излишно за никой. Тримата пихме вино и гледахме футбол, докато приготвихме вечерята в кухнята, но аз така и не можах да се почувствам празнично, защото през цялото време се пртеснявах, че денвърската полиция, Гейдър или Пейн са изгубили телефонния номер, който им бях дал, в случай че намерят Кейт и Джейсън, докато не съм у дома.

Родителите на Кейт ми дойдоха на гости за Коледа. Но щом видях баща ѝ, ми се прииска аз да ги бях навестил, за да им спестя дългото мъчително пътуване. Едва успях да прикрия шока си от това колко прегърбен и съсипан от скръбта и проблемите със сърцето си изглеждаше този някога висок, як мъж. Колкото и да се опитвахме да се веселим, непрекъснато си припомняхме по-щастливите ни Коледи, като онази от времето, когато се запознахме с Кейт в колежа и аз разбрах, че бележа сериозен напредък, понеже тя ме покани да прекарам празника с нейното семейство.

От всички, свързани с посрещането на Коледа приготовления, най-много ме бе измъчил изборът на елха, защото преди винаги я бяхме избирали заедно с Кейт и Джейсън — това беше голямо семейно събитие. Щом я занесяхме къщи, веднага започвахме да я украсяваме и често приключвахме чак след като навън се беше стъмнило. Този път мъката ми от загубата им се бе усиливала с всяка закачена от мен играчка. Обикновено под дървото имаше много лъскави кутии с коледни изненади, но тази година с родителите на Кейт бяхме решили да не си разменяме подаръци. В края на краищата имаше само едно нещо, което желаехме и тримата, и то не можеше да бъде поставено под елхата. Майката на Кейт направи традиционния си егног^[2]. Той стана вкусен както всяка година, но трябваше да се насиля, за да го изпия. След няколко дни те си заминаха за Дуранго. Бащата на Кейт се чувстваше толкова зле, че се наложи да шофира майка ѝ.

Съседът ми Фил Бароу ме покани на гости в новогодишната вечер. Помъчих се да се забавлявам, но на мен празникът ми се струваше като погребение. Прибрах се къщи един час преди настъпването на новата година. Колкото и да се опитвах, не можах да си спомня как звучаха гласовете на Кейт и Джейсън.

Дойде пролетта.

Май.

Юни.

Измина една година от отвличането им.

[1] Последният четвъртък през ноември — Б.пр. ↑

[2] Топло питие от яйце, разбито с мляко и бира (или вино). —
Б.пр. ↑

— Напускам града — казах на Пейн.

— Да, понякога е добре човек да избяга от тежките спомени — отговори той.

— Надявам се, че няма да имате нищо против да получавате пощата ми.

— Разбира се. Няма проблеми.

— Помолих полицията и ФБР да ви съобщят, ако научат нещо.

Пейн кимна.

— Ще ви се обадя на секундата, щом чуя нещо. Само ми оставете номер, на който бих могъл да ви открия, и...

— Засега не мога да ви дам такъв. Ще ви се обаждам аз.

— Значи не знаете къде отивате?

— Не съвсем.

— Но вие не можете да се качите на самолет, без да сте направили резервация за билет до някакво място.

— Няма да пътувам със самолет. Възнамерявам просто да се кача в колата и да потегля. Да разгледам страната. Да отида там, където ме отведат пътищата.

Очите на Пейн се присвиха.

— Кого заблуждавате?

— Не ви разбирам.

— Ще отидете, където ви отведат пътищата? За малко да ви повярвам. Намислили сте нещо. Какво е то?

— Вече ви казах. Просто имам нужда да се махна оттук.

— Тревожете ме.

Извърнах очи към аквариума, за да избегна погледа му.

— Не ми казвайте, че отивате да го търсите.

Продължих да гледам аквариума.

— И как, по дяволите, смятате да го намерите? — настоя Пейн.

— Това е невъзможно. Нямаме никакъв шанс.

Най-накрая го погледнах:

— Направих всичко друго, за което се сетих.

— Без никакви насоки? Дяволски сигурно е, че ще отидете там, където ви заведат пътищата. Просто ще скитате насам-натам.

— Но аз *разполагам* с насоки.

Пейн наведе туловището си напред.

— Кажете ми ги.

— Трудно е за обяснение.

— Все пак опитайте.

— Пити искаше да заеме моето място.

— Е, и? — Пейн изглеждаше объркан.

— Сега аз ще се опитам да направя същото. Ще се поставя на мястото на *Пити*.

— Какво?

— Ще се вмъкна в съзнанието му. Ще разсъждавам като него. Ще се превърна в него.

— Исусе — прошепна Пейн.

— В края на краищата нали сме братя.

— Господин Денинг...

— Да?

— Съжалявам ви от цялото си сърце. Господ да ви е на помощ.

ТРЕТА ЧАСТ

1

Да се вмъкна в съзнанието на Пити? Да мисля като него? Изглеждаше отчайващо, да, но каква друга алтернатива имах? Поне щях да правя нещо. Така щях да предпазя *собственото* си съзнание от лудостта.

Отидох на улицата, където бях срещнал Пити за първи път — недалеч от входа на моя офис или това, което някога бе мой офис. Беше малко след два на обяд, същият час, в който се бе състояла срещата ни преди една година. Пити беше извикал името ми някъде зад мен, което означаваше, че ме бе чакал, застанал вляво от въртящата се врата на сградата. Приблжих се до бетонния бордюр на цветната леха, където предположих, че е бил седнал. Загледах се във входната врата, като се опитвах да се поставя на негово място. Защо не беше влязъл в офиса ми? Докато седях на бордюра с чувството, че съм невидим за преминаващите хора, разбрах каква бе причината. В офиса ми Пити щеше да е под *мой* контрол, а на тротоара, където ме беше повикал, появявайки се зад гърба ми, господар на положението беше *той*.

Припомних си първия ни разговор, този път от *негова* гледна точка: как ми казва неща, които би могъл да знае само брат ми, как вижда изумлението ми, как ме убеждава. Отидох до магазина за деликатеси от другата страна на улицата, където бяхме продължили разговора си. Седнах там, където беше седял *той*. Представих си как съм изглеждал в неговите очи, докато продължаваше да ме убеждава, че отдавна изчезналият ми брат се е завърнал. Отидох в дома си, като си представих как той влиза вътре, оглежда се и вижда имуществото ми — неща, които никога не е могъл да притежава. Тогава ли се беше зародил планът в главата му? „Аз заслужавам това, а не *ти*“ — навярно си беше помислил Пити. Докато е докосвал тази или онази вещ, се е мъчил да прикрие гнева си. *Ти съсипе моя живот, а ето какво си получил в замяна, копеле такова.*

Ясно бе защо е пожелал Кейт — дългите ѝ крака, съблазнителната фигура. Но Джейсън? Какво си бе помислил в действителност за него Пити? *Проклет досадник.* Биографията на

Пити не предполагаше да притежава бащински инстинкт. Но Джейсън бе част от това, което Пити би могъл да има, ако не бях съсипал живота му, като го изгоних от бейзболното игрище. Джейсън беше неразделна част от имуществото, привлекателната съпруга и голямата къща, затова Пити бе пожелал и него. Той бе пожелал *всичко*, което притежавах.

Припомних си как бяхме вечеряли заедно и колко любезно се бе държал Пити, как беше помогнал при измиването на чиниите. След това беше играл на бейзбол с Джейсън. Сигурно бе ненавиждал всяка секунда от играта, така както бе ненавиждал моментите, в които е трябвало да се преструва, че си спомня с радост за детството ни. Но най-лошият, най-омразният момент от всички за него трябва да е бил онзи, в който му дадох бейзболната ръкавица, която бе изпуснал, когато са го сграбчили мъжът и жената. Сигурно му се бе приискало да ми я навре в гърлото.

Влязох в стаята на Пити. Легнах на леглото му. Втренчих се в тавана и открих, че съм взел ръкавицата и я удрям с юмрук отново и отново. Приискало му се е да запали цигара, но не е искал да провали плана си, като пуши в къщата и раздразни Кейт. Така че е слязъл на пръсти по стълбите на долния етаж и е излязъл през френската врата на кухнята в осветения от луната заден двор, където се е тръснал ядосано в единия шезлонг и е започнал да пуши. Спомних си, че го видях, когато погледнах през прозореца на спалнята. Представих си как се преструвал, че не е забелязал появата на лицето ми. „Какво правиш там вътре? — помислил си е той. — Клатиш жена си, а братко? Наслаждавай й се, докато можеш. Скоро ще дойде и *моят* ред.“

На следващата сутрин отидох във фризьорския салон, където го бях завел. Седнах на стола и докато ножицата се движеше около главата ми, си представих как е изгарял от обида, понеже съм си помислил, че изглежда като лайно и съм решил да му придам представителен вид. След това посетих „Бънана Рипаблик“, откъдето му бях купил нови дрехи. После магазина за обувки. И накрая зъболекарския кабинет, където го бях накарал да се почувства неловко заради счупения си зъб и бях засилил убеждението му, че си мисля, че той изглежда като лайно.

Когато влязох в приемната, секретарката ме погледна изненадано.

— Не ви очаквахме днес, господин Денинг. Тъкмо се канехме да излезем в обедна почивка. По спешност ли идвате?

— Не. — Съвсем объркан, осъзнах, че съм се канел да повтора до най-малката подробност станалото преди една година. — Трябва да съм сбъркал датата. Съжалявам, че ви обезпокоих.

Посегнах несигурно към дръжката на вратата и изведнъж си спомних как бях чакал в приемната, докато почистят зъбния камък на Пити и изпилят нацърбеното на счупения му зъб. Опитах се да са проектирам на мястото на брат ми, да си представя как е седял, обзет от гняв, на зъболекарския стол. Понеже не беше посещавал зъболекар от години, сигурно е бил нервен и се е напрегнал, когато облечената в бяла манта жена се е навела към него, държейки...

— Всъщност може би има начин да ми помогнете. — Пуснах дръжката на вратата с трепереща ръка и се приближих до бюрото, което разделяше секретарката от приемната.

Тя ме погледна очаквателно.

— Преди година бях тук с брат ми. — Сърцето ми се разтуптя бясно заради шокиращата мисъл, която току-що ми бе хрумнала.

— Да, спомням си. Ужасно съжалявам за това, което се случи с жена ви и сина ви.

— Преживях го много тежко. — Положих усилие да овладя гласа си и да прикрия обзелото ме вълнение. — Както и да е, просто се чудех... — Затаих дъх. — Имате ли представа дали на зъбите на брат ми са били направени рентгенови снимки?

3

— Ето! — казах на Гейдър. — Това ще го докаже!

Мъжът се намръщи при вида на рентгеновите снимки, които оставих на бюрото му.

— Ще докаже какво?

— Че брат ми и Лестър Дант са един и същи човек.

— Още ли се опитвате...

— Тези рентгенови снимки на зъбите на брат ми са направени няколко дни преди да отвлече жена ми и сина ми. Когато с Пити бяхме малки, нашите родители ни водеха периодично на зъболекарски преглед. Покажете тези снимки на бившия ни семеен зъболекар в Охайо. Накарайте го да ги сравни с тези в архива си. Той ще докаже, че зъбите принадлежат на един и същи човек.

— Но зъбите на едно деветгодишно момче ще се различават от зъбите на тридесетгодишен мъж — възрази Гейдър.

— Защото преди да изчезне Пити, все още не са били пораснали всичките му постоянни зъби? Не. Моята зъболекарка ми обясни, че тогава брат ми е имал само *няколко* постоянни зъба, но че дори те да са се променили с годините, *корените* им са запазили структурата си. Какво ще ви коства да проверите?

Гейдър остави дебелия папка, която четеше.

— Добре — каза нетърпеливо. — Но само за да сложа край на това веднъж завинаги. Как се казваше бившият ви семеен зъболекар от Охайо?

— Аз... не си спомням.

На лицето на агента се изписа досада.

— Но Удфорд не беше голям град. Там нямаше много зъболекари. Едва ли ще е трудно да се разбере при кой от тях сме ходили.

— Стига все още да е в бизнеса. И да пази архивите си след толкова много години. — Телефонът на Гейдър иззвъня. Докато посягаше към слушалката, той ми каза: — Ще ви се обадя.

— Кога?

— Следващата седмица.

— Но дотогава има много време.

Гейдър не ме чу. Вече говореше по телефона.

В събота сутринта станах от леглото на Пити, натоварих екипировката за къмпинг в експедиционна и сложих сандвичи в хладилната камера на колата. Постарах се да повторя, доколкото бе възможно, действията на Пити отпреди една година и в девет часа, точно когато бяхме потеглили и миналия път, поех по междуцатско шосе 70 към планината. Планинските върхове бяха със снежни калпаци както през онзи юни. Без да обръщам внимание на красотата им, както би трябвало да е направил тогава брат ми, аз се напрегнах да си спомня нашия разговор. И потръпнах, понеже се сетих, че почти всеки път, когато Джейсън ме беше питал нещо, обръщайки се към мен с „татко“, Пити му беше отговарял вместо мен. „Той е упражнявал моята роля, опитвал се е да свикне да бъде наричан «татко».“

Докато се движех на север през националния горски резерват Арапао, си представих нетърпението, което го бе разяждало отвътре. Стигнах до езерото и спрях там, където бяхме спрели предишната година. Погледнах към мястото, на което бяхме разпънали палатката си. Тръгнах покрай езерото към потока, който го захранваше, и се изкачих по гористия склон до дефилето, през което се спускаше с рев. През цялото време си представях как Пити се е оглеждал за подходящо място, където би могъл да се отърве от мен, и то по начин, който да изглежда като нещастен случай.

Изкатерих се по ронливия склон до скалната тераса над клисурата. Почувствах вълнението на брат ми, когато Джейсън бе отишъл зад скалата, за да се изпикае. *Сега! Брад е обърнат с гръб.*

„Татко!“

Не, хлапето се връща прекалено скоро!

Неспособен да се спра, блъснах проклетия си брат в пропастта, после се завъртях към момчето, чието лице бе застинало от ужас.

Уплашеното лице на Джейсън, което си бях представил толкова ясно, ме шокира. Излязох от съзнанието на Пити, отворен от тъмнината, която бях видял. Въпреки мразовития ветрец открих, че съм плувнал в пот. Докато се спусках по ронливия склон до пътеката в

подножието на хълма, не спрях да се чудя как Пити бе успял да слезе долу, без да падне, като се имаше предвид, че е трябвало да води със себе си ужасено, съпротивляващо се момче. Тогава разбрах, че е имало само един начин да направи това. Почувствах се зле, като си представих как е отнесъл изпадналия в безсъзнание Джейсън през гората до експедишъна.

Понеже фордът нямаше багажник, Пити е трябвало да върже сина ми, да му запуши устата, да го остави на пода до задната седалка и да го покрие с палатката. Отново в неговата кожа, аз подкарах внимателно колата по планинските пътища, като гледах да не превишавам допустимата скорост, така че да не ме спре някой пътен полицаи и да се учуди на скимтенето и пъшкането, които се чуват изпод палатката зад гърба ми.

Щом пристигнах къщи, вкарах експедишъна в гаража и натиснах дистанционното. Металната врата се спусна с грохот. Докато слизах от автомобила, си представих как Кейт е влязла в гаража откъм кухнята. Тя току-що се е била прибрала от семинара, който е водила през целия ден. Елегантният сив костюм, с който бе облечена, когато тръгнахме сутринта, прави дългата ѝ руса коса да изглежда още по-блестяща.

— Защо се връщаш толкова скоро? — попитала е намръщено тя.
— Къде са Брад и Джейсън?

— Случи се злополука.

— *Злополука?*

Той се е нахвърлил върху нея, запушил ѝ е устата и я е вързал, влязъл е в къщата, намерил е ключовете за колата ѝ, после я е набутал заедно с Джейсън в багажника на волвото. Облегалката на задната седалка можеше да се сваля, така че в багажника да се побират по-дълги предмети, например ски. Пити навярно е наклонил леко облегалката, така че в багажника да може да влиза въздух през образувалия се процеп, и е използвал множеството предмети, които е откраднал от къщата, за да я затисне и да попречи на Кейт и Джейсън да я избутат до край и да избягат. След това е напълнил набързо куфарите с дрехи, като не е пропуснал да вземе и някои мои. В края на краищата, щом е щял да ме замества, би могъл и да изглежда като мен.

Около шест часа вечерта по примера на Пити напуснах къщата с колата на жена ми. В шест и двайсет и една изтеглих пари от банковия

автомат, който бе използвал по същото време и той, криейки като него лицето си от камерата. Но когато излязох от пределите на Денвър и продължих на север по междущатски път 25, осъзнах, че с всичките откраднати предмети, натоварени във волвото, автомобилът би трябвало да прилича на подвижен магазин за електроуреди. Разтревожен, че някой изпълнен с подозрение полицаи може да го спре, Пити никога не би напуснал Денвър с целия този товар. Следователно той е побързал да го продаде. Но брат ми беше отскоро в града. Кога е имал време да намери склад за крадени вещи? Прехвърляйки в ума си събитията от предишните дни, внезапно си спомних, че след посещениято при зъболекаря Пити беше пожелал да остане за малко насаме в един парк, за да сложи в ред мислите си. Кучият син беше използвал следобеда, за да уреди продажбата на това, което е възнамерявал да открадне от мен.

Отидох с колата в един от западните квартали на града и си представих как е протекла сделката, докато чаках да изтекат няколкото минути, които навярно бе отнела. После се върнах на междущатското шосе и този път се почувствах незабележим, един от многото автомобили, в който нямаше нищо подозрително.

Един пътен знак ме уведоми, че Каспър, Уайоминг се намира на четиристотин километра пред мен. Включих устройството за контрол на скоростта, за да съм сигурен, че няма да премина допустимата граница. Когато започна да се стъмва и пуснах фаровете, се почувствах още по-незабележим сред светлините на хилядите други фарове, които ме заслепяваха. Минах покрай Шайен, Уайоминг, но вече бе толкова тъмно, че видях единствено ниските продълговати силуети на сградите. После, четири часа след като бях напуснал Денвър, съзрях светлините на Каспър. През по-голямата част от пътуването бях имал чувството, че се движа през пуста равна местност заради непрогледния мрак, който ме обгръщаше. Но сега от лявата ми страна се извиси силуетът на планина и скри звездите от погледа ми.

На няколко километра на север от града видях знак за отбивка за отдих. Трафикът беше намалял, защото повечето автомобили бяха завили към Каспър. Една стрелка ми показва едва забележимата изходна рампа. Слязох по нея от магистралата и наближих две ниски тухлени постройки, чиито лампи осветяваха три пикапа и един седан, паркирани отпред.

Но Пити се е нуждаел от по-голяма уединеност, затова се отклоних по една чакълена алея вдясно от павираното шосе, което водеше до тоалетните. Светлините от постройките бяха достатъчно силни, за да различа зад тях очертанията на маси за пикник и няколко недорасли дървета. Доволен от факта, че никой не излезе от тоалетните и не видя необичайната ми маневра, аз превключих фаровете на къси светлини, което ми бе напълно достатъчно да стигна до оградата от червено дърво, зад която се показваше метален контейнер за боклук. Паркирах зад контейнера, изгасих фаровете, излязох от волвото и тръгнах край оградата, за да проверя дали някой, да кажем пътен полицаи, не е видял действията ми и не се е запътил насам да провери какво правя. Доволен, че съм останал незабелязан, се върнах при колата и отключих багажника.

Картината, която видях във въображението си, ме накара да залитна. Кейт и Джейсън. Гърчещи се. Ужасени. Устите им са здраво залепени с лейкопласт. Ръцете им са вързани зад гърба. Глезените — един за друг. Очите им са толкова ококорени от страх, сякаш ще изскочат от орбитите си. Стоновете им са пълни с болка и молба. Разнася се зловонна миризма на телесни екскрети, въглероден двуокис, пот и страх.

Пити навярно е отпустил устите им, за да им позволи да си поемат глътка чист въздух, като ги е предупредил да не викат. Но те са били сковани от страх и така изтощени от недостига на кислород в багажника, че предупреждението му е било ненужно. После вероятно ги е извадил един по един от багажника и им е помогнал да се облекчат. Тази неприятна интимност му е позволила да се почувства като мъж, който изпълнява задълженията към семейството си. Но това е било едва началото на неговите задължения. Пленниците му трябва да са били ужасно жадни. Дали е бил предвидил това и се е отбил в Каспър, за да купи от някое заведение за бързо хранене безалкохолно, а в добавка може би и пържени картопки, и хамбургери? Когато е запушил устите им отново и ги е върнал в багажника, казал ли им е някакви успокоителни думи?

„Обичам ви.“

Затворих багажника. Скрит в мрака зад контейнера, погледнах към автомобилите пред тоалетните. Тръгнах към тях, а чакълът заскърца под краката ми. Колкото повече се приближавах към двете постройките, толкова по-гол се чувствах заради силната светлина. Когато стигнах до тях, другите коли си бяха заминали и отпред беше останал само седанът. Влязох в мъжката тоалетна и открих, че е празна. Излязох. Във въздуха бръмчаха насекоми.

Една жена излезе от другата постройка, извади ключове от дамската си чанта и отиде при седана. Изобщо не погледна към мен. Представих си как Пити се е втурнал към нея, после е спрял, защото на магистралата са блеснали фаровете на кола, после на други, не много, но минаващи достатъчно често, така че някой шофьор да зърне как мъж напада жена.

Значи Пити е изчакал да му се отдаде друга възможност, спотаил се е в дамската тоалетна и е зашеметил жертвата си там. След това е наблюдавал светлините на колите по междушатския път, докато се е

уверил, че разполага с достатъчно време до приближаването на поредния автомобил и че никой няма да го види през няколкото секунди, които са му били необходими да завлече изпадналата в безсъзнание жена до скритото в мрака волво. Щом са се озовали зад контейнера с боклук, той я е вързал и ѝ е запушил устата. После се е върнал при тоалетните и е използвал ключовете на жертвата, за да запали мотора на колата ѝ (полицайте ми бяха казали, че е била „Каприс“). С изключени фарове я е закарал при оградата и там е пробил с помощта на нож дупки в задната седалка за проветрение на багажника, преди да прехвърли вътре Кейт и Джейсън.

Но когато е слагал собственичката на каприса при тях, не му ли е хрумнало, че може да няма достатъчно въздух за трима души? Защо е подложил Кейт и Джейсън на риска да се задушат? Впоследствие жената така или иначе бе умряла. Защо не я е убил още тогава и не е скрил тялото ѝ в контейнера за боклук? Там немалко да го открият поне за известно време, а може би и никога.

Отново си представих ужаса, който са преживели Кейт и Джейсън, докато болната от астма жена се е мъчела да диша през залепената си с лейкопласт уста: френетичните ѝ гърчове, задавените звуци, постепенното замиране на движенията ѝ, изпразването на пикочния ѝ мехур, а може би и на червата ѝ. Докато каприсът се е носел с пълна скорост по междущатския път, те навярно са били сграбчени от неконтролируемия страх, че щом това се е случило с жената, значи може да се случи и с *тях*.

Въпросът продължи да ме измъчва: *Защо не я е убил и не е скрил тялото ѝ в контейнера за боклук?* Единственият логичен отговор, който ми хрумна, бе, че въпреки безразличието си към нея, Пити не е искал да я убива. Моето убийство е било друго нещо. Според него аз съм заслужавал да умра, защото съм съсипал живота му. Но тази жена просто се е озовала на неподходящо място в неподходящо време. За първи път открих някаква човечност в брат си. Това ми вдъхна надежда, че Кейт и Джейсън може още да са живи.

Пити е можел да остави волвото зад контейнера, където то би могло да остане незабелязано в продължение на дни. Вместо това той си е направил труда да го премести на видно място пред тоалетните. Защото е искал да бъде открито скоро. Защото е искал да покаже, че се придвижва на север, точно както изоставеният близо до Билингс,

Монтана, каприс е трябвало да показва, че отива към Бют. Действията му са били подчинени на ужасяваща логика.

Отново пътувах по междущатското шосе. Една пътна табела ме уведоми, че до Билингс, Монтана, има четиристотин километра. Клепачите ми бяха натежали от умора. Но не можех да си позволя да спра за почивка. Трябваше да довърша бягството на Пити.

Той беше ли спал по време на пътуването? Идеята ми се струваше привлекателна. Но се страхувах, че ако напусна магистралата и си намеря някое уединено място, например къмпинг, където бих могъл да поспя няколко часа, няма да се събудя преди зазоряване. А в случая на Пити, дотогава издирването на каприса вече може да е било започнало. Следователно брат ми е трябвало да стигне до Билингс. Като му подражавах, продължих да шофирам.

Пуснах силно радиото. По това време на нощта нямаше много работещи станции. Тези, на които попаднах, бяха предимно евангелистски и бяха прекъсвани от пращане.

От лявата ми страна на хоризонта от север на юг се простираше планински масив. Заснежените му върхове проблясваха под лунната светлина. Очите ми се затваряха. За да не заспя, започнах да хапя устната си. Забивах нокти в дланите си. Междущатски път 25 се смени от шосе 90. Подминах Шеридан, Уайоминг, и навлязох в Монтана. Надписите по табелите се промениха: Лодж Грас, Кастър Бетълфийлд Нешънъл Монюмънт, Кроу Ейджънси... При Хардин магистралата направи завой на запад. Междувременно, докато километрите се нижеха един след друг, аз си представих, че Пити навярно се е тревожел, че пленниците му могат да страдат от липса на въздух. Реших, че той е спирал периодично на пусти пътища, за да ги проверява. Помислих си с болка за ужасените очи, с които Кейт и Джейсън са се взирали отчаяно нагоре към него. Сигурно са подскачали, когато е докосвал успокоително челата им. Колкото до собственичката на каприса, Пити почти не е поглеждал към нея.

Когато най-накрая видях табелата на Билингс, се притесних, че се предполагаше да измина разстоянието от Каспър до Билингс само за четири часа, а с честите спирания, през които се бях преструвал, че

проверявам пленниците си, пътуването ми бе продължило деветдесет минути повече.

Въпреки това, като стигнах до отбивката за почивка след Билингс, все още беше тъмно. Една табела съобщаваше, че отгук се разкрива панорамна гледка, но на избледняващата лунна светлина едва успях да различа смътните очертания на планини на север и юг. Пред тоалетните бяха паркирани два автомобила — един лекотоварен и една лимузина. И тук имаше странична алея, която минаваше зад постройките. Паркирах в тъмнината. Докато слизах от волвото, притокът на адреналин прогони умората ми. Въздухът бе изненадващо студен. От едната бетонна сграда излязоха двама мъже с каубойски шапки. Изчаках, докато се качат в лекотоварния автомобил и си заминат. В този ранен час по междуцатския път нямаше почти никакво движение. Приблжих се бързо до тоалетните и се ослушах за шум от вътрешността им. Ако чуех гласове, ако вътре имаше повече от един човек, щях да изчакам по-благоприятна възможност. Но ако шумът от стъпките принадлежеше само на един...

По това време на денонощието малко жени се чувстваха в безопасност да шофират сами. Предположих, че в тоалетната е имало мъж. Влязъл е вътре и го е проснал в безсъзнание с крика на волвото. Завлякъл го е в тъмното. Закарал е колата му отзад. Прехвърлил е Кейт и Джейсън в нейния багажник.

Тогава ли е открил Пити, че собственичката на каприса е умряла от задушаване заради изолирбанда върху устата ѝ? Не ми се вярваше да го е обзело разкаяние. Той ѝ е дал шанс. Решил е, че вината не е негова. Наказанието за отвлечане е същото като това за убийство, така че брат ми е нямало какво да губи и вместо да се опитва да скрие трупа ѝ, го е оставил в каприса. После се е качил в колата на новия си пленник и се е върнал на магистралата. Но вместо да продължи към Бют, както е искал да си мисли полицията, той е свил при следващата отбивка, пресякъл е надлеза и се е върнал на междуцатското шосе, но този път в другото платно, което е щяло да го отведе обратно към Билингс.

Последвах примера му. Междувременно съмна. Покрай мен се нижеха планини, ферми и петролни рафинерии. Щом пресякох река Йелоустоун, вече не разполагах с полицейска информация, която да ми

подказва маршрута. Пити е бил не по-малко уморен от мен. Къде, по дяволите, е била следващата му спирка?

Магистралата се раздвояваше. Трябваше да избира — да продължа по шосе 94 на североизток през Монтана до Северна Дакота или по шосе 90 на юг към Уайоминг. Избрах второто. Не се заблуждавах, че повтарям интуитивно избора на Пити. Решението ми беше съвсем произволно.

Но бях толкова уморен, че ако не откриех скоро място, където бих могъл да поспя, сигурно щях да катастрофирам. Пити трябва да се е чувствал по същия начин. Въпреки че е бил напомпан с адреналин, той едва ли е имал сили да шофира още дълго. А и със сигурност не е искал да се излага на риска да катастрофира. Брат ми не е имал шофьорска книжка, пък и колата не е била регистрирана на негово име. Той е знаел, че при едно пътно произшествие разпитващият го полицай би могъл да се усъмни, че има нещо нередно и да поиска да провери багажника.

С напредването на деня слънцето се издигаше все по-високо в небето, напичайки купето на волвото и аз се запитах колко ли горещо трябва да е станало в багажника на колата, която е карал Пити. Колкото и многобройни да са били вентилационните дупки, които е пробил брат ми, Кейт и Джейсън сигурно са имали чувството, че се пекат живи, защото слънчевите лъчи са превръщали багажника в същинска пещ и въздухът в него е ставал все по-сгъстен и по-задушен. Ако е искал да ги запази живи, Пити е трябвало да почива през деня и да шофира само нощем.

Денвърските детективи ми бяха казали, че устата на астматичката е била залепена с лейкопласт и аз предполагах, че брат ми е постъпил по същия начин и с устите на Кейт и Джейсън. Махнах дясната си ръка от волана и я притиснах към устата си, като се постарях да дишам само през носа. Ноздрите ми бяха частично запушени заради някаква пролетна алергия. Гърдите започнаха да ме стягат. Не ми достигаше въздух. Трябваше да контролирам сърдечния си ритъм, като вдишвах дълбоко и бовно издишвах. Скоро ми се

струваше, че дишам с усилие в тясното затворено пространство на колата от цяла вечност.

Без съмнение Кейт и Джейсън не биха оживели, ако Пити не е шофирал само по по-хладното, тоест през нощта. Но къде се е подслонявал денем? В мотел някой би могъл да види как изважда жена и момче от багажника на автомобила и ги занася в стаята си. Тогава в някой къмпинг? Туристическият сезон тъкмо е започвал. Пити е могъл да намери горист район без посетители. Като се е ослушвал за шума от приближаваща кола, той е могъл да рискува и да извади Кейт и Джейсън от багажника. Ако наблизо е имало поток, където да се измият, толкова по-добре.

Той е трябвало да закупи още храна. На следващата отбивка видях ресторант на „Макдоналдс“, вкарах волвото в алеята за автомобили и си поръчах един Макмъфин с яйце, кафе и портокалов сок. Докато чаках реда си зад другите коли, се намръщих при вида на брадясалото си лице в огледалото за задно виждане. Това, което ме разтревожи, не беше наболата ми брада. В стремежа си да мисля като Пити, бях забравил нещо много важно — белега на брадичката му. Нещо, което се набиваше на очи. Извадих химикал от джоба на ризата си и си драснах една черта на мястото, където се намираще белегът на брат ми. Исках да разбера как се чувства човек, когато хората зяпат брадичката му.

Докато плащах поръчката си, жената зад касата посочи към следата от химикала.

— Господине, имате...

— Да, знам. Изглежда не съм успял да изтрия проклетата драскулка.

Бях възнамерявал да питам жената дали наблизо има места за къмпинг, но реших, че ѝ изглеждам подозрително, така че просто се качих в колата си и потеглих. Присвих очи заради блясъка на слънцето и реших да оставя брадата си да порасте, така че да скрие чертата на брадичката ми.

Подходящите за къмпинг места обикновено се намират край река, затова, щом пресяхох Бигхорн, завих в първата отбивка от пътя. И се зачудих дали да следвам реката на север или на юг. От една табела разбрах, че наляво се намираще резерват на индианците от племето Кроу. Там едва ли щях да остана незабелязан, затова поех на север.

Не срещнах много коли. Земята беше парцелирана и оградена. След малко стигнах до черен път, който ме отведе наляво към реката. Скоро той зави надясно и продължи успоредно на речното корито, въпреки че храстите и дърветата по брега ми пречеха да видя водата. Съзрях обрасла с бурени пътека, която навлизаше между дърветата. Поех по нея, паркирах волвото зад един храсталак, върнах се назад до пътя и отбелязах със задоволство, че колата не се виждаше.

Не хранех илюзии, че Пити беше спирал точно тук, но логиката ми подсказваше, че е избрал подобно място. После по всяка вероятност брат ми се е опитал отново да успокои Кейт и Джейсън, като им е казал, че няма да ги нарани, освен ако не го принудят, че ако правят това, което им се казва, няма да пострадат. Сигурно е оставил единия от пленниците си в багажника, докато другият се изкъпе, предварително завързан с въже през кръста, за да не избяга, а после е повторил същата операция и с втория. Навярно им е позволил и да се преоблекат. А след това ги е наблюдавал как изяждат хамбургерите си.

„Ще се грижа за вас.“

Те не са знаели как да тълкуват думите му.

Макар и много изплашена, Кейт е имала на разположение цяла нощ да анализира опасността, в която са попаднали с Джейсън. По всяка вероятност вече е била решила, че единственият им шанс е тя да използва уменията си като психиатър, за да се опита да предразположи Пити.

— Благодаря за храната.

— Харесва ли ти?

Въпреки страха си, Кейт и Джейсън трябва да са били толкова гладни, че са погълнали за нула време хамбургерите си.

— Попитах дали ти харесва?

— Да — отговорила е бързо Кейт.

— Не е много, но е по-добре от нищо.

Дали в думите му се е криела заплаха, че ако му създават неприятности, той ще се погрижи да получават именно това — нищо? Кейт сигурно е отпила още една голяма глътка безалкохолно, като е знаела много добре, че тя е напълно недостатъчна за обезводнения ѝ организъм. Навярно е отметнала разрошената коса от лицето си, осъзнавайки, че трябва да изглежда колкото се може по-представително. *Накарай Пити да мисли за теб като за човешко*

същество, а не като за предмет. Благодарни му за загрижеността, която е показал. Дръж се така, сякаш ситуацията е нормална. Накарай го да положи усилия, за да изпита задоволство, че е бил оценен.

Ами Джейсън? Като се имаше предвид колко бе малък и че не притежаваше опитността на Кейт, той сигурно е бил обезумял от ужас. Кейт не е имала възможност да го успокоява с думи в багажника, защото устата ѝ е била запушена. Не е могла и да го инструктира как да се държи. Можела е само да му хвърля скришни погледи и да се надява, че ще разбере мотивите ѝ, че ще последва нейния пример.

— Какво ще правиш с нас? — навярно го е попитала тя, когато времето ѝ се е сторило подходящо.

— Нали ви казах, ще се грижа за вас.

— Но защо трябваше да...

— Ние сме семейство.

— Семейство? — *Не показвай емоциите си. Дръж се така, сякаш и нелепото изглежда нормално.*

— С Брад се случи нещастие.

— Какво?

— Падна от една скала. Аз ще заема неговото място.

Стомахът на Кейт се е преобърнал, сякаш *тя* е паднала от скалата.

— Сега аз съм твой съпруг. Джейсън, ти си мой син.

Като се е борела, да удържи сълзите, които са напирали в очите ѝ, Кейт вероятно е повторила предишните думи на Пити, наблягайки на важността им:

— И ще се грижиш за нас.

Пити сигурно не бе запознат с така наречения „стокхолмски принцип“, но бе достатъчно умел манипулатор, за да се досети сам за същността му. Като мине известно време, пленниците се изтощават от силните емоции и стават апатични. Благодарни и за най-малката проява на внимание, те се примиряват с участието си и се привързват към похитителите си.

Вероятно именно на това се е надявал Пити. Но той, разбира се, не бе свикнал да се грижи за жена и дете. Закуската е свършила бързо и пред него е изникнал проблемът какво ще ядат за обяд и вечеря. Едва ли е бил помислил за това предварително, но дори и да го е бил

направил, как биха могли да се запазят хамбургерите и картофките толкова дълго години за ядене, пък и по какъв начин биха могли да ги претоплят? Трябвало е да купи хладилна чанта, газов котлон, тенджери, тигани и... Идеята да заеме моето място вече не му се е струвала толкова добра. Всичко е започнало да става прекалено сложно. Ами ако е признал пред себе си, че е допуснал грешка и се е захванал с работа, която не е по силите му? Ами ако е осъществил мерациите си спрямо Кейт и Джейсън, после ги е убил заедно със затворения в багажника шофьор, скрил е труповете им, отишъл е в най-близкия голям град, зарязал е там крадената кола, купил си билет за автобуса и е изчезнал нанякъде?

Тази мисъл ме накара да изтръпна. Не, това бе начинът, по който би постъпил Лестър Дант. Той щеше да убие Джейсън още в планината, после щеше да закара Кейт на някое пусто място и да се гаври с нея, докато му омръзне, а след това щеше да захвърли трупа ѝ в някоя пропаст. Лестър Дант със сигурност нямаше да си направи труда да оставя фалшиви следи по целия път до Монтана, като се излага излишно на риска да бъде заловен. В това имаше логика само в случай че похитителят на Кейт и Джейсън бе Пити, който е искал да си присвои моя живот и да направи моето семейство свое.

Но неговото търпение трябва да е било подложено на ужасно изпитание. Единственият начин, по който е можел да заспи спокойно, без да се страхува, че Кейт и Джейсън ще се опитат да избягат по време на дрямката му, е бил да ги върне в багажника на колата. Сянката на дърветата е щяла да го предпази да не се нагрее прекалено много. Обаче е съществувал още един проблем — Пити не е знаел колко дълго е можел да си позволи да спи. Искало му се е сънят му да продължи поне осем часа. Но въпреки многобройните вентилационни дупки, Кейт, Джейсън и собственикът на колата едва ли биха оцелели толкова дълго в багажника, без да се отваря периодично капакът му, така че да излиза насъбралият се въглероден двуокис. Докато двама души биха имали по-голям шанс. Те биха разполагали с една трета въздух в повече, ако...

Тогава разбрах, че за разлика от шофьора на първия откраднат автомобил, чиято смърт е била случайна, Пити бе убил напълно преднамерено шофьора на втория.

Умирах за сън. Едва държах очите си отворени. Но щом отворих задната врата на волвото и видях куфара, раницата, лаптопа и принтера си, осъзнах, че за да мога да си легна, ще трябва да ги преместя на предната седалка. Брат ми навярно се бе подразнил по същия начин, защото и на него му се е наложило да премести за тази цел четирите си куфара. Още едно усложнение. Още едно неприятно задължение. Освен това трябваше да изключа светлината в купето на колата, за да не се изтощи акумулаторът и да оставя отворена задната врата, за да мога да изпъна краката си. Още проклети задължения.

Не, когато е планирал да отвлече семейството ми, Пити изобщо не си е представял нещата така.

Събудих се внезапно от шума на приближаваща се кола. Седнах на секундата. Преди да съм погледнал ръчния си часовник, разбрах по местоположението на слънцето, че бе късен следобед. Все още скрита от дърветата, колата продължаваше да бумти по черния път. С неприятен вкус в устата, аз се надигнах от задната седалка и видях между дървесните стволоче, че беше камионетка — по всяка вероятност забързан нанякъде фермер. Гърбът ме болеше.

Ето как навярно са изглеждали действията на станалия от сън, изнервен Пити: проверил е пленниците си, пуснал ги е да се поразтъпчат и да измият лицата си в реката. По някое време е решил да се погрижи за собствената си хигиена. Сигурно вече не е можел да трае дрехите си, затова ги е заменил с някои от моите, които е откраднал от къщата. Вероятно го е обзел гняв, когато къркоренето на стомаха му го е подсетило, че трябва да помисли как да се сдобие с храна и за тримата. Не е можел да продължава по този начин. Трябвало е или да намери място, където да се заселят за постоянно, или да убие Кейт и Джейсън, за да разреши проблемите си.

Не! За да прогоня тази заплашваща разсъдъка ми мисъл, се помъчих да си представя как са реагирани на нарастващото му раздразнение жена ми и синът ми. Опитът е подсказал на Кейт, че трябва да облекчи Пити колкото се може повече, да направи нещата по-лесни за него, да намали напрежението му.

„Бих могла да изпера тези дрехи в реката. Завържи ме за някое дърво и ме наблюдавай от брега. Така ще си спокоен, че няма да избягам. Ами тези куфари, които си преместил отпред? Защо да не ги върна на задната седалка? Има много домакински дейности, за които мога да се погрижа.“

Дотогава Джейсън би трябвало да е проумял държанието на майка си. Би трябвало да е разбрал какво се опитва да постигне Кейт и да е направил всичко възможно да се прояви като послушен син. Да засилят фантазиите на Пити. Да го накарат да повярва, че рискът и усилията му са си заслужавали. Това е бил единственият начин да

останат живи. Своего рода опит на пленниците на свой ред да приложат стокхолмския принцип върху своя похитител.

Пити се е намирал твърде близо до мястото, на което е изоставил каприса. Скоро полицията е щяла да бъде информирана за новата открадната кола. Може би регистрационният ѝ номерът е бил от някой отдалечен щат, шофьорът е имал още много път до дома си и никой нямало да докладва за изчезването му поне до вечерта. Но брат ми не е можел да разчита на това. Наложително е било да тръгва. Само че не е смеел да се покаже с колата по пътищата, преди да е мръкнало. А това означаваше, че е трябвало да отложи намирането на храна за Кейт и Джейсън. Но и че те са разполагали с повече време да говорят с него, да се опитат да се сблизат, да му покажат индивидуалността си и да направят убиването си по-трудно.

Пити е донесъл въжето и лейкопласта.

— Трябва да те помоля за нещо — казала е Кейт.

Той е вързал ръцете зад гърба ѝ.

— Моля те, изслушай ме — продължила е жена ми. — Разбирам защо е необходимо да залепваш устите ни с лейкопласт. Страхуваш се, че можем да се разкрешим и да накараме някой да повика полиция.

Брат ми е завързал краката ѝ.

— Моля те. Когато багажникът се нагорещи, вътре става почти невъзможно да се диша. Като залепваш лейкопласта върху устите ни, ще те помоля да...

Пити е откъснал парче лейкопласт.

— *Моля те.* Няма за какво да се тревожиш, ако пробиеш малка дупка там, където прилепва към устните ни. Ние пак няма да можем да викаме. Но ще можем да дишаме малко по-добре.

Той я е погледнал мълчаливо.

— Нали обеща, че ще се грижиш за нас — настояла е Кейт. — За какво сме ти, ако сме мъртви?

Суровите очи на Пити са били пълни с подозрение. Той е залепил устата ѝ и я сложил в багажника. Направил е същото и с Джейсън. Кейт е гледала умоляващо нагоре към брат ми, който е посегнал да затвори капака, но после е размислил и е пробил с един нож дупки в лентите върху устите им.

Надявах се да е било така. Но когато мракът най-накрая се спусна и аз се върнах на междущатския път, не можах да се преборя

със съмненията си, че може би съм разиграл случилото се съвсем погрешно. В Уайоминг стигнах до друго разклонение на магистралата. Дланите ми се изпотиха от усилието да реша какво да правя по-нататък. Можех да се върна отново на шосе 25, което щеше да ме отведе обратно в Денвър, или да завия на изток и да продължа по шосе 90 към Блек Хилс и Южна Дакота. Не ми се вярваше Пити да е искал да се върне в Денвър. Но планината Блек Хилс със сигурност трябва да му се е сторила привлекателна. В нея имаше много места, където би могъл да се скрие.

Нечии стъпки спряха пред входа на мъжката тоалетна. Тя се намираше на една отбивка в Южна Дакота, а часът беше малко след три сутринта. Стоях пред един писоар под ярката светлина на лампата. Беше много тихо и всички звуци се чуваха по-силно, отколкото през деня. Навярно това беше единствената причина, поради която усетих приближаването на стъпките. Докато чаках те да продължат, погледнах през рамо покрай кабинките към вратата от дясната ми страна. Нагретите през деня бетонни стени бяха изстинали и в помещението цареше студ.

Зачаках отварянето на вратата. Тишината зад нея сега беше пълна. Като продължавах да гледам през рамо, вдигнах ципа на панталоните си. Отидох до чешмата и си измих ръцете, без да изпускам от очи огледалото, в което можех да виждам вратата. Нямаше салфетки, а само един от онези сешоари, които духат топъл въздух върху мокрите ръце. Те бръмчат като двигател на реактивен самолет. Не го включих, понеже исках да чувам всеки звук.

Продължих да гледам към вратата. Отвън беше все така тихо. „Просто някой уморен шофьор, който е решил да си почине. Не му се е ходило до тоалетна, а просто е искал да се поразтъпче. Сега стои отвън и се наслаждава на звездите.“

Ами ако грешах?

Казах си, че прекалявам. В края на краищата нямах основателна причина да смятам, че отвън се криеше някой и чакаше да отворя вратата, за да се нахвърли върху мен. Но бях прекарал твърде дълго време в поквареното съзнание на Пити, като имитирах действията му, следвах логиката му и се прокрадвах около подобни тоалетни, за да отхвърля с лека ръка подозрението си. Въображението ми беше станало толкова живо, че можех да усетя опасността, сякаш тя се просмукваше през стената.

Когато бях паркирал отвън, пред постройките нямаше други коли освен моята, и това обстоятелство навярно беше привлякло някой престъпник. В момента той се ослушваше за гласове, за повече от един

чифт стъпки, за да се увери, че съм сам. И щом чуеше самотните ми стъпки, щеше да влети през вратата. Помислих си за пистолета в куфара във волвото и се проклех за глупостта си. Защо бях положил толкова труд да се науча да боравя с проклетото нещо, след като го бях оставил на място, от където не можех да го взема?

Краката ми бяха като гумени. Започнах да треперя. Не! Ами ако съм намерил Пити? Ако *той* беше човекът, който ме дебнеше пред вратата?

Включих сешоара за ръце. Силното му бръмчене заглуши стъпките ми, докато се приближавах към вратата. Облегнах гръб на стената до нея и стомахът ми се сви от страх, когато тя се отвори със замах.

Един двадесет и няколко годишен мъж, облечен в каубойски ботуши, дънки и каубойска шапка влетя вътре, държейки крик. При вида на празната тоалетна той спря устрема си, а вратата се затръшна с трясък зад гърба му. Мъжът погледна озадачено към бръмчащия сешоар за ръце. После завъртя глава към кабинките.

Внезапно забеляза отражението ми в огледалото над мивката. Понечи да се обърне. Но аз вече се бях засилил към него и блъснах гърба му с такава сила, че той политна напред, а мустакатото му лице се взряза в огледалото и го разби на парчета. Върху тях плисна кръв, а аз го сграбчих отзад за яката и за дебелия колан и го забих с главата напред в сешоара, като счупих крайника му. Въпреки това автоматът продължи да бръмчи, а аз вдигнах главата му и я лашнах в него още веднъж, този път дори по-силно. Разхвърча се още кръв. Крикът падна от ръката на мъжа и издрънча на бетонния под. Блъснах главата му още веднъж и го пуснах. Той остана да лежи като купчина стари дрехи. Изстена със затворени очи. Не помръдваше, ако се изключи повдигането и спускането на гърдите му.

Стомахът ми гореше. Яростта, с която го бях пребил почти до смърт, ме уплаши. Но едновременно с това ме обзе диво желание да изкрещя от радост, защото бях спечелил.

— Федерално бюро за разследване — каза секретарката.

— Специален агент Гейдър, ако обичате. — Стиснах клетъчния си телефон с такава сила, че пръстите ме заболяха.

Беше девет часа сутринта. Слънчевите лъчи проблясваха по повърхността на уединено езеро, заобиколено от неравни ридове, осеяни с борове. Те бяха от тъмносива скала и това обясняваше защо са били кръстени Блек Хилс. Бях пристигнал в тази местност още преди да се развидели, но когато разбрах от картата, че напред ме очаква само равнинна пустош, реших, че Пити е спрял по-рано, отколкото е планирал, за да си намери убежище за през деня.

Красотата на езерото ми се струваше странна. След случката в крайпътната тоалетна се чувствах така, сякаш съм попаднал в друга реалност.

— Агент Гейдър е извън града по работа.

Вдигнах един камък и го запратих разстроен в езерото.

— Мога ли да попитам за името ви?

— Брад Денинг. Аз...

— Агент Гейдър спомена, че ще го потърсите. Каза да ви предам, че е говорил с господин Пейн по вашия въпрос и че ако поговорите с...

Прекъснах връзката.

— Предполагам, че напоследък не сте ходил в Удфорд — каза Пейн.

Като държах клетъчния телефон притиснат до ухото си, аз се приближих до езерото. От него ме лъхна хлад. Наболата брада драскаше пръстите ми. Опитах се да се успокоя.

— Не съм бил там, откакто се преместихме с майка ми, когато бях малко момче.

— Тогава колко беше голям?

— Не много. Около десет хиляди души.

— Град с една фабрика — каза Пейн.

— Точно така. Баща ми работеше в нея като старши майстор. — Изведнъж усетих колко много ми липсва. — Как узнахте това?

— Гейдър ми каза, че фабриката е била затворена и преместена в Мексико преди десет години. Сега Удфорд е предградие на Кълъмбъс и населението му се е удвоило на двадесет хиляди. Имало няколко зъболекаря, но нито един от тях не бил чувал за семейство Денинг.

Въздухът при езерото стана още по-студен.

— Но сигурно познават зъболекарите, които са работели там преди тях.

— Не. Гейдър каза, че не си спомняте името на семейния ви зъболекар, нито адреса му.

Главата ми започна да пулсира.

— Беше много отдавна.

— Значи разследването стига до задънена улица. Гейдър каза, че съжалява.

— Да, обзалагам се.

— Той каза, че ако разчитате да докажете, че Лестър Дант е ваш брат с помощта на рентгеновите снимки на зъбите му, трябва да се подготвите за голямо разочарование. Както и да е, това по какъв начин би ви помогнало да намерите семейството си?

— Не знам, но разочарование е слаба дума.

Връзката започна да пращи.

— Откъде се обаждате? — попита Пейн.
— От Южна Дакота.
— Красива ли е?
— Не съм дошъл тук заради пейзажа.
— Щом възнамерявате да продължите пътуването си, искате ли един съвет?
— Стига да не е „успокойте се и си починете“.
— Не, не е. Този може да ви изненада — каза Пейн. — Ще ви прозвучи окуражително.
— Добре тогава, изненадайте ме.
— Преди да кача всичките тези килограми и да се принудя да разчитам повече на интернет, отколкото на краката си, провеждах разследванията си лично. Както се казва, око да види, ръка да пипне. Затова забелязвах неща, които другите пропускаха. Когато човек разполага със свободно време, нищо не му пречи да посети местата и хората, които го интересуват.
— Когато разполага със свободно време.
— А вие, струва ми се, имате много свободно време.
— Предлагате ми, ако искам да открия онзи зъболекар, да го потърся сам?
— Общо взето, да.
— Прав сте — съветът ви ми звучи като окуражение. Защо променихте мнението си относно моето разследване?
— Защото се тревожа за вас.
Връзката отново запраця. Напрегнах се, за да чуя думите му.
— Страхувам се, че ако не задоволите стопроцентово себе си, че сте направил всичко възможно; ако загубите надежда...
Напрегнах слуха си още повече, но прашенето се засили.
— ... ще се самоунищожите.
— Ще ви се обадя по-нататък през седмицата — казах му аз.
— Какво? Не ви чувам.
Прекъснах връзката.

Докато си представях как и занапред денем ще спя на задната седалка на волвото в уединени места, а нощем ще шофирам колкото се може по-надалеч, осъзнах, че Пити едва ли е възнамерявал да кара по този начин още дълго. Единственият му мотив да продължи бягството си, трябва да е било откритието — сигурно е научил от новините по радиото на колата няколко дни след отвлечането (медиите направо бяха пощуряли по историята), — че аз не съм загинал в планината. Той, разбира се, не е казал на Кейт и Джейсън, че съм жив. Но тази новина го е изпълнила с решителност да продължи, защото си е представил как страдам от страх и копнеж по семейството си. Никакви радостни среднощни обаждания, никакви весели пощенски картички, никакви оставени по невнимание следи, които биха отвели полицията при него. Само подигравателно злорадо мълчание.

Но, по дяволите, къде би отвел семейството ми? Помислих си за пустите земи на Южна Дакота пред мен. Едно време конекрадците са имали обичая да се крият в лабиринта на опожарени от слънцето каньони, в които климатът е толкова суров, че полицейските отряди се отказвали да ги преследват. Но този избор ми се стори твърде отчаян за Пити. Отвъд пустите земи имаше стотици мили тревисти степи, където дърветата са рядкост и нищо не спира човешкия поглед. Но Пити не би искал да е на открито. Да се скрие в степ? Не ми се вярваше. Брат ми нямаше да се чувства в безопасност, ако не е защитен от хълмове и гори.

В такъв случай дали не си беше намерил скривалище някъде в планината Блек Хилс? Може би в изоставена колиба или...

Бях стигнал дотук, воден от интуицията си. Но сега бях в задънена улица, точно както Гейдър беше заявил, че идеята за зъболекаря го е отвела до задънена улица.

Зъболекарят. „Когато човек разполага със свободно време, нищо не му пречи да посети местата и хората, които го интересуват“, беше казал Пейн.

Кимнах.

След като поспах на задната седалка на волвото до настъпването на вечерта, потеглих натам, накъдето, както осъзнах едва сега, ме беше повел моят маршрут; към мястото, където преди толкова години беше започнало всичко.

Към изгубената младост на Пити.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

„БРОКТЪН — СЛЕДВАЩАТА ОТБИВКА.“

Табелата изникна изненадващо пред мен. Това се случи две вечери по-късно. Бях прекосил Айова и Илинойс и сега се движех през щата Индиана по шосе 70, продължавайки непреклонно на изток. Целта на пътуването ми се намираше в Охайо, близо до Кълъмбъс. Удфорд. Родният ми град.

Ала като видях табелата за Броктън — родното място на Лестър Дант, — се намръщих. Въпреки че отдавна се бях запознал с неговото местоположение на картата, сега за пръв път осъзнах, че и той като Удфорд се намираше достатъчно близо до шосе 70, за да сложат пътен знак за отбивката към него. Погълнат изцяло от мисълта за стаматологичния картон, който се надявах да открия в Удфорд, не бях обърнал особено внимание на Броктън. В този миг обаче мислите ми внезапно промениха посоката си. Побързах да завия.

Двулентов път лъкатушеше през потъналия в мрак селски край. След тридесетина километра светлината на уличните лампи разкри пред погледа ми порутени къщи и пуста централна улица. От двете ѝ страни се издигаха двуетажни постройките, на прозорците на някои от тях се виждаха табели с надпис „ПРОДАВА СЕ“. Оплюта от мухите неоновата реклама съобщаваше „МОТЕЛ БРОКТЪН, СТАИ ПОД НАЕМ“. Той също изглеждаше порутен, но поради липса на избор, спрях пред него.

Когато отворих вратата на рецепцията, прозвуча звън на камбанка. На тавана бръмчаха ярки неоновы лампи. От едно помещение в дъното се дотътри облечена в пенюар жена с подпухнали очи.

— За колко ноци?

— Две — отвърнах, твърдо решен да се позавъртя наоколо и да науча колкото се може повече.

Възрастната жена изглеждаше озадачена, че някой би могъл да пожелае да остане в Броктън повече от една нощ.

— Плаща се само в брой. — Тя назова сумата с присвити очи, сякаш смяташе, че е цяло състояние, каквото всъщност не беше.

Жената взе парите ми с явно облекчение, подаде ми ключа, прозя се и се затътри обратно към стаята си.

— Машината за безалкохолни напитки е отвън, до автомата за бонбони — промърмори през рамо тя.

— Съжалявам, че ви събудих.

— Като умра, ще имам достатъчно време да се наспя.

Във влажната нощ отвън самотна лампа осветяваше паркинга. Нямаше нито едно превозно средство пред десетте мотелски бунгала. Ключът ми беше за номер едно. Представяйки си, че съм Пити, отбелязах на ум, че всички бунгала се намираха зад това на управителката. В нощния мрак нямаше да ме видят, ако извадех от багажника си жена и дете със завързани ръце и запушени усти.

Стаята беше малка, чаршафите бяха протрити, а огледалото — прашно. Взрях се в наболата си брада. Погледът ми беше налудничав. От огледалото сякаш ме гледаше чужд човек.

— Познавате ли този мъж?

Управителката на мотела изглеждаше толкова уморена, колкото и когато я събудих предната нощ. Сбръчканите ѝ устни оставиха следа от червило върху чашата с кафе. Застанала зад гишето, тя разглеждаше полицейската снимка, накланяйки я под различен ъгъл.

— Не бих го определила като красавец. Как се е сдобил с този белег на брадата?

— При автомобилна катастрофа.

— Не ми изглежда познат. И вие ли сте агент от ФБР?

— И аз?

— Миналата година един агент от ФБР ме разпитва за този тип.

Оптимизмът ми се спъхна. Ако Гейдър беше наредил да се провери повторно биографията на Дант, значи просто си губех времето.

— Трябва да ви е сторил голяма злина, щом продължавате да го търсите — добави тя.

— Така е. Наистина голяма злина. Името Питър Денинг звучи ли ви познато?

— Не.

— А Лестър Дант?

— Дант. — Жената се замисли за миг. — Това е името, за което ме пита другият агент от ФБР. Тук живееха няколко семейства с тази фамилия.

Почувствах се още по-обезкуражен.

— Железарският магазин носи името на едно от тях — допълни тя, — но сегашният му собственик се казва Бен Портър.

„Губя си времето“ — повторих си наум. Изкушен да тръгна за Удфорд, реших все пак да не приемам всичко за чиста монета.

— Къде се намира железарският магазин?

3

— Не го познавам. — Бен Портър беше петдесетгодишен, както почти всички, които бях срещнал в това рядко населено градче. Работният му комбинезон бе посипан със стърготини от дъските, които бе рязал. — Но това нищо не значи.

— Защо нищо?

— Никога не съм се срещал с предишния собственик. Оставих табелата „Дант“ над вратата, за да продължа традицията.

В този умиращ град думата традиция прозвуча много смело.

— Значи не познавате *някой* с фамилията Дант?

— Както казах и на другия агент от ФБР, те са живели тук, преди да дойда. Заселих се в Броктън преди десет години. — Изражението на лицето му подсказваше, че му се искаше да не го е правил.

— Не се ли сецтате за някой, който може да ги е познавал?

— Разбира се. Преподобният.

— Кой?

— Преподобният Бенедикт. Доколкото съм чувал, той е прекарал почти целия си живот в Броктън.

Бялата църква с островърха камбанария и къщичката зад нея бяха единствените постройки в града, които нямаха вид на нуждаещи се от ремонт. Вдясно, между църквата и гробището, имаше пътека, която минаваше през розова градина. Отпред възрастен мъж, облечен в синя риза с къси ръкави и свещеническа якичка, стоеше с гръб към мен. Беше коленичил, свел молитвено глава. После ръцете му се размърдаха и той изправи главата си. Едва сега си дадох сметка, че подрязваше розите.

На дясното си ухо отецът носеше слухово апаратче. Сигурно беше превъзходна марка, защото чу стъпките ми върху тревата и се извърна да види кой идва.

— Отец Бенедикт?

Сбръчканото му чело се набразди още повече, а ставите му изпукаха, докато се изправяше на крака. Върху крачолите на старите му панталони на височината на колената имаше зелени петна от тревата.

— Казвам се Брад Денинг. Бен Портър от железарския магазин...

— Чудесен човек.

— ... ме насочи да говоря с вас за няколко семейства, които са живели тук.

— Кои семейства?

— Дант.

Преди малко очите на преподобния бяха заблестели, сякаш се радваше на възможността да изпита паметта си. Сега те станаха предпазливи.

— Спомняте ли си за семейства на име Дант? — попитах аз.

— От ФБР ли сте?

— Не.

— Миналата година един от ФБР ме разпитва за тях — каза отецът.

— Знам. Но аз не работя в Бюрото. Агентът показа ли ви тази снимка?

— Да. Това е Лестър. Същото казах и на мъжа от ФБР.

— Сигурен ли сте? Това Лестър Дант ли е?

— Тогава беше по-млад и нямаше този белег на брадата. Но това несъмнено е Лестър.

Призля ми. Теорията, в която толкова силно се мъчех да повярвам, се сгромоляса. Лестър Дант, а не брат ми, беше отвлякъл Кейт и Джейсън. Той нямаше причина да ги остави живи.

— Защо се интересувате от него?

— Вече няма значение, преподобни — успях да промълвя и внезапно обзет от чувство за огромна празнота, се обърнах да си ходя.

„Стандартно разследване“ — ми беше казал Гейдър.

Погледнах обратно към отца.

— Какво ви е, господин Денинг? Изглеждате ужасно печален.

Нямах намерение да му обяснявам, но нещо в него ме подтикна да го сторя. Отчаян, започнах да разказвам. Опитвах се да говоря спокойно, но с всяка следваща дума гласът ми се разтреперваше все по-силно.

Отецът ме гледаше втренчено. Всеки път, когато млъкнех, той сякаш се надяваше, че съм свършил, но аз продължавах да му разказвам още и още и първоначалният шок, изписан на лицето му, се смени с жал към човека, който заради неволна грешка в детството си е бил осъден на адски мъки.

— *Лестър* е извършил всичко това?

— Или моят брат, който се е представял за него. Точно това исках да открия — кой от двамата е бил.

— Бог да му е на помощ. Бог да помога и на вас.

— Ако пожелае.

— Всички молитви накрая биват чути.

— Но не достатъчно бързо, преподобни.

Отецът се канеше да ме окуражи да имам вяра. Вместо това обаче въздъхна и ме покани с жест да го последвам до пейката.

— Има няколко неща, които трябва да разберете за него.

— Да разбере? Надявам се, че нямате предвид да го извиня или да му съчувствам, защото това, което наистина искам, преподобни, е да го *накажа*. И, моля ви, не ми казвайте да подложа другата си буза или да оставя господ да се погрижи за отмъщението.

— Взехте думите от устата ми.

Изгледахме се преценяващо.

— Сигурен ли сте, че мъжът на тази снимка е Лестър Дант? — попитах аз.

— Да.

Призля ми още повече. Въпреки това трябваше да знам истината.

— Добре, преподобни. — Отпуснах се унило на пейката. — Помогнете ми да го „разбера“.

— И неговите родители — добави отецът. — Трябва да разберете и родителите му.

Той се замисли за миг.

— Дант. — Слабият му глас укрепна. — Имало е шест семейства с това име. Живели са тук, откакто местните се помнят. Поне така ми каза моят предшественик, когато бях назначен в Броктън. Но те не са били истинска част от общината. Дори не може да се каже, че са били част от Съединените щати.

— Объркахте ме, преподобни.

— Били са сепаратисти. Трибалисти^[1]. Самотници. Някъде в миналото им... Моят предшественик си имаше цяла теория, смяташе, че нещата датират още от времето на Гражданската война... че тогава им се случило нещо ужасно. Дошли от място, което отчаяно искали да забравят, и се установили тук, твърдо решени да живеят в уединение.

Пред лицето ми избръмча пчела. Прогоних я и съсредоточих вниманието си върху отца.

— Естествено, за да продължават рода си, те не можели да живеят напълно изолирани. Трябвало да поддържат контакт със съседните общини, търсейки млади хора, с които да встъпват в брак. Външно погледнато, имали много качества. Били вярващи. Притежавали имот. Не пиели, не пушили, не играели комар, не псували. За кратко време привлекли нови членове, обикновено от бедни семейства, които считали сватбата с някой Дант за издигане в обществото. Но постепенно се разнесла мълва, че хората от клана Дант били много сурови и те били принудени да си търсят невести и женихи по-надалеч, главно сред подобни на тях комуни. Изборът им се стеснил. По времето, когато пристигнал моят предшественик, от рода били останали само три семейства.

Поклатих озадачено глава.

— След като са искали да живеят изолирано, как се е случило така, че човек от техния род е отворил железарски магазин?

— Животът ги е принудил. Колкото и да се опитвали, те не можели да задоволяват сами всичките си нужди. Дори в годините с богата реколта имало стоки от първа необходимост, които не можели да си произведат. За тях Броктън бил като чужда страна. Железарският магазин бил тяхното посолство. Чрез него продавали излишната си продукция и купували дървен материал, сечива, облекло...

— Лекарства.

— Не — каза преподобният Бенедикт. — Никакви лекарства. Дант били толкова консервативни в религиозно отношение, колкото и в социално. Според тях болестта била знак за божие неодобрение. Смятали, че е грях с човешки средства да се месят в Божиите намерения.

— Заради греховната ни природа?

— За която Дант смятали, че Бог ни наказва — отговори отецът.

— С такова саморазрушително поведение е чудно как изобщо е оцеляло някое от тези семейства.

— Там е работата — сега всички тях ги няма. — Преподобният Бенедикт посочи снимката със съсухрения си пръст. — Освен Лестър.

— Кога го видяхте за първи път?

— След пожара.

— Пожар?

— Ще стигна и до това. Трябва да знаете, че поради факта, че Дант избягвали лекарите, в градчето нямали представа колко души се раждат и умират в земите им. От време на време техни представители идвали да се снабдяват със стоки. Предимно мъже, но понякога жени и деца. Предполагам, че целта им е била да покажат на всички в рода колко покварен е външният свят. Вероятно ние сме им се стрували толкова странни, колкото и те на нас.

— Странни?

— Последниците от вътрешните им бракове започнали да си личат.

— И законът не се е намесил?

— От време на време някой полицейски служител отивал при тях на проверка, но в какво можел да ги обвини, освен че искали да живеят самостоятелно?

— В заплахата за децата им.

— Трудно доказуемо обвинение, защото децата им били хранени добре и можели да рецитират пасажи от Библията.

— Няма ли закон, който задължава децата да посещават училище?

— Дант наели адвокат, който доказал, че децата им получавали достатъчно образование вкъщи. Позовал се на свободата на вероизповеданията. В днешно време, предполагам, бихме ги нарекли привърженици на естествения подбор. Те не трупали оръжия и не заговорничели срещу правителството, така че властите решили, че е по-добре да ги оставят на мира, отколкото да се опитват да ги съдят. „Живей и остави другите да живеят“ — това било мотото им. До съботата, в която на покупки в града дошла майката на Лестър.

Заслушах се по-внимателно.

— Тя се казвала Юнис. Била в напреднала бременност, но съпругът ѝ явно е смятал, че не е била дотам напреднала, та да не може да пътува. Излязла от железарския магазин. В следващия миг се свлякла на тротоара, крещейки от болка. Съпругът ѝ Орвал решил да омаловажи случката и се опитал да я вдигне и занесе в колата. Но като видял кръвта по роклята ѝ и локвата на тротоара, останал вцепенен от объркване достатъчно дълго, за да могат един лекар и един полицай (тогава имало няколко) да забележат какво става и да я откарат бързо в поликлиниката, която служела и за болница. Орвал се опитал да ги спре, но внезапно се разбрало, че Юнис не е пометнала, а е родила преждевременно.

— Гаднярът е възнамерявал да рискува живота ѝ?

— Не му е било лесно. Орвал казал на лекаря и полицаия, че за него бебето било по-скъпо от всичко друго на света, че двамата с Юнис вече имали три мъртвородени деца, че упорито се опитвали да се сдобит с друго детенце и най-накрая Господ ги бил благословил с тази бременност. Но да разчитат на помощта на лекар било все едно да кажат на Бог, че нямат вяра в него. Ако се намесели в Божиите намерения, бебето щяло да бъде прокълнато. Орвал вярвал толкова силно в това, че се опитал да вземе жена си и да я отведе от клиниката. Докторът го предупредил, че ако не останат и не получат медицински грижи, жена му и детето му ще умрат. Полицаят бил по-груб. Той го заплашил, че ще го арестува за опит за убийство, ако се опита да отведе съпругата си. Междувременно бебето започнало да се ражда и

дори Орвал си дал сметка, че иска или не, трябва да се съгласи Юнис да получи медицинска помощ. Тя едва не умряла от загуба на кръв. Бебето също едва не умряло, защото било твърде мъничко.

— Бебето е бил Лестър?

— Да. Вярата на Орвал и Юнис забранявала бебетата да се кръщават на християнски светци. Смятали това за идолопоклонничество. Така че за тях били немислими имена като Матю, Марк, Люк или Джон. А щом отхвърлиш Библията като източник на имена, не ти остава голям избор. Лестър било неутрално име, изход от положението.

— Какво станало после?

— Моят предшественик се пенсионира. Дойдох тук да заема мястото му. Преди да напусне, той ми разказа за енорията, както и историята, която току-що чухте от мен. Каза ми, че въпреки очакванията на лекаря бебето оживяло. В действителност седмица преди моето пристигане Орвал довел детето в града, за да покаже какво здраво момченце е то и да докаже на доктора, че от значение е единствено божията воля.

— Но... — Объркването ми нарастваше. — Каква връзка има това с... Казахте, че сте видели Лестър след някакъв пожар.

— Това стана години по-късно.

Наведох се напред.

— Димът събуди почти целия град. Спомням си, че беше денят на труда^[2]. Летните горещини току-що бяха отминали, така че повечето хора бяха изключили климатичните си инсталации и спяха на отворен прозорец, за да влиза нощният хлад. Двамата с жена ми изскочихме навън, като кашляхме и се питахме чия ли къща се е запалила. После си дадох сметка, че пожарът не е в Броктън. Въпреки дима по улиците, успях да видя отблясъка на хоризонта на юг, там, където беше фермата на Орвал и Юнис. Знаех, че не може да е домът на други Дант, защото по това време Орвал и Юнис бяха единствените живи представители на рода.

Камбаната в пожарната заби — сигнал за събиране на доброволците. Когато пристигнах там, хората вече бяха разбрали, че пожарът не е в града. Имаше много препирни дали да помогнем на Орвал и Юнис или да ги оставим да си платят, задето твърдяха, че нямат нужда от нас. Накрая решението на моите енорияши все пак ме

накара да се гордея с тях. Противопожарната бригада тръгна с цистерната с вода, потеглиха и много хора с колите си. Но още преди да достигнем фермата, от големината на заревото на хоризонта стана ясно, че дори дузина цистерни с вода нямаше да бъдат от полза.

Не беше валяло от месец. Духаше силен вятър. От лявата страна на пътя огънят пълзеше през пасищата. Част от гората също гореше. И къщата, и оборът бяха в пламъци. Направихме каквото можахме, за да спрем разпространението на огъня от другата страна на пътя. За друго бяхме безсилни. Започна да се зазорява. Тогава чух някой да вика откъм горящото поле. Загледах се натам и видях един юноша да бяга, залитайки пред пламъците. Като удряше с ръце димящите си дрехи, той стигна до една ограда и се прекатури зад нея. Стигнах пръв до него. Младежът ридаеше. Никога не бях виждал толкова ококорени от страх очи, които явно не забелязваха нищо. Беше ослепял от истерия. Опитах се да го успокоя, но той скочи на крака и тръгна, олюлявайки се по пътя. Бяха необходими силите на трима души, за да го повалим на земята и да угасим тлеещите му дрехи.

— Това Лестър ли беше?

Преподобният кимна.

— Успя да ни разкаже какво се е случило чак след три дни. След като го съборихме на земята, сякаш нещо в него се скъса. Обхвана го вцепенение. Отведохме го в клиниката. Нямаше сериозни обгаряния или други видими наранявания, така че лекарят го лекуваше от шока. Когато го изписаха от болницата, с жена ми го доведохме тук. — Преподобният Бенедикт посочи къщичката зад църквата.

Очите му помръкнаха.

— Когато се посъвзе, Лестър ни разказа за пожара, как димът и лаят на кучетата го събудили. Той извикал да предупреди родителите си. Опитал се да изтича по коридора до тяхната стая, но пред вратата му бушували пламъци и трябвало да скочи през прозореца. От двора продължил да крещи, за да събуди майка си и баща си. Чул как пицят сред пращенето на огъня в спалнята им, но като се опитал да влезе през прозореца, за да ги измъкне, горещината била като нажежена стена, през която не могъл да премине. Нощният бриз пренесъл огъня извън къщата. Той обхванал обора и другите селскостопански постройки, полето и горичките — всичко било в пламъци. Единственият начин да избяга, бил да се хвърли в коритото за поене на

добитъка, за да се намокри и после да тича през пасището пред настигащия го огън. През седмицата, която остана при нас, понякога се будеше с вик от кошмарите, в които чуваше писъците на родителите си.

Представих си агонията им и поклатих глава.

— Някой научи ли какво е причинило пожара?

— Лестър каза, че се бил повредил електрическият ключ в кухнята. Баща му смятал да го поправи на другия ден.

— Запознат съм със строителството. Това ми прилича на късо съединение — казах аз. — Огънят може да плъзне по проводниците и да се акумулира в стените. Когато си пробие път навън, отвсякъде едновременно избухват пламъци.

— Според Лестър е станало ужасно бързо.

— А после какво се случи? Казахте, че е останал у вас една седмица.

— Ние искахме да остане по-дълго, но една сутрин, като отиде да го извика, жена ми откри, че той беше избягал.

— Избягал?

— Бяхме му купили някой дрехи. Те липсваха. Нямахме я и кальфката на възглавницата. Сигурно я бе използвал вместо торба. От кухнята липсваха хляб, бисквити и колбаси.

— Напуснал ви е посред нощ? Защо?

— Мисля, че бе свързано с това, че съм свещеник, а къщата се намира зад църквата.

— Не разбирам. Лестър е израснал в религиозно семейство. Църквата не би трябвало да го притеснява.

— Тяхната вяра бе коренно различна от моята.

— Аз все още не...

— Дант вярваха, че Бог ни е обърнал гръб заради нашата греховна природа. А аз проповядвам, че Бог ни обича, защото сме негови чеда. И до днес подозирам, че вечерта, преди да избяга, той е чул неделната ми проповед. Сигурно си е помислил, че слуша думите на сатаната.

— И никога повече не сте го виждали?

— Не и допреди една година, когато агентът от ФБР ми показа тази снимка.

Отчаян, аз се взрях в нея — в Лестър Дант, а не в брат ми. Надеждата, върху която бях изградил моето разследване, вече не ме крепеше.

Лицето на преподобния Бенедикт стана още по-тъжно.

— С жена ми много искахме да имаме деца, но се оказа невъзможно. Докато Лестър се възстановяваше, обсъждахме с нея да му станем настойници. Когато избяга, се почувствахме така, сякаш бяхме загубили собственото си дете. — Той обърна поглед към гробището зад розовата градина. — Тя почина миналото лято.

— Съжалявам.

— Боже, как ми липсва! — Отецът погледна надолу към сбръчканите си ръце. — Последното, което чух за Лестър... — Вълнението го принуди да замълчи. — Месец след като избяга, той се появил в Логанвил. Това е градче на около сто и шейсет километра оттук. Мой приятел и колега спомена за безпомощен младеж, който един ден се появил незнайно откъде и за когото се грижели хора от неговото паство. Отидох там, за да видя дали не е Лестър и да се опитам да го убедя да се върне у дома, но той междувременно си бе отишъл. Ако го бях убедил някак си да остане с нас... — Преподобният си пое дълбоко дъх. — ... може би нито една от трагедиите, които е причинил, нямаше да се случи.

— Вие сте направили всичко възможно. Вината е единствено на Лестър.

— Само Бог може да отсъди това.

Усилието да ми разкаже историята явно го бе изморило. Станах от пейката и му стиснах ръката.

— Благодаря ви, отче. Това бе мъчително за вас. Ценя усилието ви.

— Ще се моля за вас.

— Имам нужда от това. Казахте, че Орвал и Юнис са живели на юг от града, нали?

— На около дванайсет километра оттук.

— Предполагам, че сега всичко е различно.

— Аграрното стопанство ликвидира дребното земеделие. Но нещата не са се променили много. Ако поемете натам, ще видите останките от изгорялата ферма от шосето.

- [1] Привърженици на племенния начин на живот. — Б.пр. ↑
- [2] Първият понеделник през септември — Б.пр. ↑

Не си спомням шофирането на юг от града. Бях толкова изумен от наученото, та бе цяло чудо, че не изхвърчах от тесния път и не се блъснах в нещо. Нямах никаква идея защо отивах на мястото на пожара. Но другата алтернатива бе да поема с празни ръце обратно към Денвър, а аз отказвах да направя това. Отново си спомних думите на Пейн: „Когато човек разполага със свободно време, нищо не му пречи да посети местата и хората, които го интересуват.“ За мен порутената ферма на семейство Дант се превърна в едно от тези места.

Табелата край пътя бе потъмняла от времето и почти скрита от избуялите храсти. Но някакъв вътрешен импулс ме накара да я забележа, изострайки вниманието ми. Голямо парче шперплат. Надписът, навярно някога черен, сега бе избледнял до сиво:

„ПОКАЙ СЕ“.

Това бе всичко, но бе достатъчно да ме накара да осъзная, че навлизах в земите на клана Дант. Вдясно, отвъд пасището, видях фермерска къща. Беше далече, но дори от пътя си личеше, че бе килната на една страна, готова да рухне, и че прозорците ѝ бяха счупени. Покривът на обора в съседство до нея се беше продънил.

Обаче преподобният Бенедикт бе казал, че имотът на Орвал Дант се е намирал отляво, така че насочих вниманието си натам и скоро забелязах редица от почернели пънове, които очертаваха нивя с избуяли до коляно посеви. Стигнах до малка горичка, където високи обгорели стволоче стърчаха сред сравнително по-ниските, гъсто израсли млади дървета. Зад нея отново се ширваше открито пространство и пред очите ми се разкриха обраслите с бурени коловози на черен път, дълъг около четвърт километър, който стигаше до голяма тъмна купчина, издигаща се до друга горичка.

Пред мен се изпречи метална порта, заключена с верига. Слязох от колата и пробвах катинара, но той не поддаде. В усиливащия се вятър се усещаше влага. Преди това небето беше кристално синьо, но сега се бе запушило и притъмняло на хоризонта. Дъждът щеше да ме достигне едва след няколко часа. Въпреки това отидох до колата и си взех

раницата, в която освен всичко останало, имаше суха храна, вода и дъждобран. Най-много се нуждаех от дъждобрана, но бях научил от собствен опит, че дори една съвсем безобидна разходка в гората може да не завърши както си очаквал. Освен това си бях извадил поука от случката на отбивката за почивка преди три дни. Пистолетът ми бе в раницата.

Усетих успокояващата ѝ тежест на гърба си, докато прескачах оградата. Като тупнах от другата страна, около краката ми, обути в маратонки, се вдигна облак прах. Поех напред, но гледката на заобикалящите ме храсти извика в паметта ми спомена за едно преживяване с Кейт и Джейсън през лятото, година преди тяхното отвличане. Един мой приятел архитект си бе купил стара колиба високо в планината. Избуялите дървета и шубраци почти скриваха грубата постройка, така че една неделя той покани неколцина приятели и мен да му помогнем да разчисти мястото, обещавайки в замяна да ни нагости с печени на скара пържоли и бира на корем. Поканени бяха и семействата ни. На Джейсън му се стори забавно да работи край мен, като помагаше да се извличат настрани отсечените храсти, и аз се почувствах горд, че малчуганът се трудеше толкова здраво. Кейт много се смя, когато той ѝ отказа да му избърше мръсотията и потта от лицето, защото щял да заприлича на мамино детенце.

Сега, разстроен от мисълта, че не бях напреднал в издирването им, ускорих ход, пришпорван от изпълващия ме гняв. Крачех колкото мога по-бързо, слънцето печеше в лицето ми, покрито с капчици пот, джинсите и ризата залепнаха за тялото ми.

Четвърт километър беше твърде късо разстояние за мен. Бях толкова бесен, че можех да пробягам дори няколко километра, както правех, преди да напусна Денвър. Но там бях изпълнен с надежда, докато безумното ми бързане по този черен път отразяваше обхваналото ме чувство за пълно поражение.

Стигнах до края и забавих крачка. Голямата купчина, която бях видял от шосето, се оказаха почернелите стени на порутена дървена постройка. Гредите ѝ се бяха превърнали в дълги овъглени парчета, нападали хаотично в безформен куп. Пролуките бяха запълнени с пожълтели листа. Бодливи храсти и пълзящи растения, чиито триразделни листа издаваха, че са отровен бръшлян, бяха поникнали

върху развалините. Отвъд тях имаше по-голяма постройка (вероятно оборът), също така обгоряла и рухнала.

Усетих студени тръпки, въпреки че бях плувнал в пот. Упрекнах се, че пречупвам гледката през призмата на настроението си. Все пак не можех да пренебрегна случилото се тук. Родителите на Лестър Дант бяха изгорели на трийсет крачки от мястото, където стоях. Налегна ме отчаяние.

„Какво правя тук, по дяволите?“ — помислих си аз. Канех се да се върна при колата, когато нещо отатък руините привлече вниманието ми — квадратен участък, около девет на девет метра, ограден от ниска каменна стена. Камъните бяха почернели от огъня. Някои се бяха откъртили. Тръгнах през отломките към ограденото място, като се стараех да избягвам отровния бръшлян. В стената — там, където някога бе имало врата, зееше дупка и когато приближих, видях, че и този участък бе затрупан със сухи листа и бе обрасъл с отровен бръшлян и трънливи храсти. Но сред хаоса забелязах разположени на равни разстояния една от друга издатини. Като пристъпих още по-напред, си дадох сметка, че представляваха малки купчинки от камъни, наредени в правилни редици. Подредбата им бе твърде позната, за да не се досетя, че стоях пред гробище. Вместо надгробни могили, тук имаше вдлъбнатини — пръстта се бе слегнала върху изгнилите дървени ковчези и разложените тленни останки. Това явление се среща във всички стари гробища. Единствената причина, поради която не се случва в съвременните, е, че сега ковчезите са метални, а гробовете имат циментови стени и се затварят с бетонна плоча, след като покойникът бъде спуснат вътре и скърбящите си тръгнат.

В това мрачно ограждение бяха погребани поколения от рода Дант. Представих си с каква мъка и чувство за самота близките им ги бяха полагали да почиват в мир. Но най-силно ме поразил фактът, че много от гробовете бяха къси — знак, че бяха на деца.

Не знам колко дълго се вирах в тях, размишлявайки за независимата общност, която кланът Дант се бе надявал да основе, и как жестоко бяха рухнали мечтите им. Най-сетне се магнах, заобикаляйки отзад руините.

Някакво малко животинче притича между дърветата зад мен. Може би катеричка. Но тъй като до този момент не бях доловил

признаци на живот около това място, шумът ме стресна. Тук нямаше дори птици.

Потейки се под палещото слънце, забелязах, че буреносните облаци бяха малко по-близо. Като внимавах за отровния бръшлян, продължих да вървя зад изгорялата къща. Внезапно почувствах слабост в краката. За момент се уплаших, че става нещо с мозъка ми, че съм получил удар и губя равновесие. Крачките ми станаха още по-несигурни. Задъхах се, когато поникьосан осъзнах, че проблемът не беше в мозъка, нито в краката ми. Земята под мен се продъни. Усетих, че пропадам.

В следващата секунда се оказах заклещен до кръста. Изпъшках. Краката ми висяха в някакво невидимо празно пространство. С разтуптяно сърце, аз се подпрях с ръце на пръстта отстрани и се помъчих да се измъкна от дупката, в която бях попаднал.

Ала ръцете ми се огънаха както и краката преди това. И колкото повече ги натисках към земята, толкова повече затъваха те в нея. Отново пропаднах, но успях да разперя ръце и да се спра миг преди разширяващата се дупка да ме погълне изцяло.

Краката ми се люлееха безпомощно, тялото ми висеше над някаква бездна. Над земята бяха останали само раменете и главата ми благодарение на разперените ми ръце. Чух приглушено тракане някъде под мен и се задъхах, неспособен да си поема достатъчно въздух. Почвата отново поддаде. Тракането се усили, изкрециях и полетях в дупката.

Краката ми рязко се удариха в дъното. От сблъсъка колената ми се подгънаха, политнах назад в тъмнината и се стоварих върху нещо. Раницата се сплеска зад гърба ми, при което фенерчето, шишето с вода и пистолетът се врязаха в плешките ми. Халосах главата си и едва не изгубих съзнание. Мирис на плесен изпълни ноздрите ми. Ужасяващото тракане ме накара да се притисна по-силно към това, върху което се бях изтърсил.

То ми заприлича на някаква плоскост. Беше направена от дърво, станало поресто и меко. Едва тогава осъзнах, че бях паднал върху изгнилите останки от дървен под. Между тях се показваше цимент. Лежах наскред голяма локва вода, от която панталоните ми бяха подгизнали. Но това нямаше значение. Интересуваше ме единствено тракането в мрака, което идваше от отсрещния край, и вълнообразните движения, които долавях на бледата дневна светлина, проникваща през отвора на дупката.

Змии. Скорих на крака и се притиснах в ъгъла. „Фенерчето, вземи проклетото фенерче!“ — помислих си аз. Обезумял от страх, свалих раницата от гърба си, дръпнах ципа, мушнах вътре ръка и трескаво започнах да ровя за фенерчето. Включих го, без да се мая и насочих мощния му лъч към тъмнината срещу мен.

Подът бе покрит с навити на кълбо кротали^[1], които ядосано тракаха с опашки. От гърлото ми се изтръгна сподавен стон. Отместих светлината на фенерчето към локвата в краката ми, страхувайки се, че и там ще видя навити на кравай влечуги. Но в зеленикавата вода нямаше змии. Беше дълбока около пет сантиметра и аз пламенно се помолих по някакъв начин тази тинеста течност да се окаже отблъскваща за тях. Подът беше наклонен към ъгъла, в който стоях, и това обясняваше събралата се дъждовна вода, но отляво и отдясно, както и в отсрещния ъгъл по-издигнатата му част бе суха, затова змиите се бяха скупчили там.

„Колко ли надалеч могат да се хвърлят гърмящите змии? — запитах се аз. — На два пъти по-голямо разстояние от дължината на

собственото им тяло? А може би на три пъти по-голямо?“ Ако беше така, значи влечугите можеха да се метнат през водата върху мен. Обаче падането ми ги бе уплашило, карайки ги да се шмугнат назад и да се навият. Гърчещите им се тела се бяха скупчили в противоположния край на пода — достатъчно далеч, за да бъде в безопасност, поне засега.

Дупката. Къде, по дяволите, бях попаднал? Подземието беше с размерите на гараж, побиращ две коли. Вляво от отсрещния ъгъл стената се беше срутила. Освен вътрешната дървена облицовка се бяха откъртили парчета изолационен материал и цимент и в образувалия се отвор се виждаше влажна пръст. Полегатият канал в земята показваше, че онзи, който бе отлял бетонната стена на това помещение, беше пропуснал да направи подходящ дренаж зад нея. Дъждовната вода се бе просмукала в почвата и се бе събирала зад бетона, докато накрая тежестта ѝ бе разрушила този участък от стената.

Пролуката обясняваше как водата бе проникнала в стаята. Същото се отнасяше и за тавана — той не беше бетонен, а изграден от греди и покрит с шперплатови плоскости (дупката в него разкриваше отделните пластове), следваше непромокаема азбестова хартия, а най-отгоре имаше двадесетсантиметров слой пръст. Нищо не пречеше на мишките и други дребни гризачи да си пробият път през пръстта и да прегризат непромокаемата хартия. Веднъж проникнала до носещите греди, дъждовната вода бе поставила началото на гниенето, докато най-накрая таванът се бе оказал неспособен да издържи тежестта ми.

Стаята очевидно бе строена преди години. През този продължителен период в нея трябваше да се е събрала повече от няколко сантиметра вода. Навярно имаше пукнатина в пода, която позволяваше на водата да се оттича. А това сигурно бе предизвикало по-нататъшната ерозия, което обясняваше наклона на пода към мястото, където стоях.

Загледах се към срутената част на стената. В пръстта зад нея се виждаше канал, който водеше под ъгъл към повърхността — през него змиите можеха да влизат и излизат от подземната стая. Отчаяно се запитах дали мога да си прокопая път през него, като струпвам пръстта в помещението зад мен, докато напредвам нагоре.

Но как щях да мина покрай змиите? Тъй като тракането им се усили, мушнах фенерчето под дясната си мишница, бръкнах в

раницата и сграбчих пистолета. Веднага си дадох сметка за недостатъка на идеята ми. Дори и с петнайсет патрона в пълнителя и един в патронника, да не говорим за резервния пълнител в раницата, не можех да се надявам да убия всички влечуги. О, сигурно щях да улуча повечето от тях. Те бяха толкова много, че щеше да ми е трудно да пропусна. Но *всички* змии? Да ги убия, а не само да ги раня? Нямах начин. Освен това трябваше да предвидя и последиците от изстрелите. Гърмежите щяха да разярят оцелелите змии и да ги накарат да нападат като обезумели всичко, което мърда, дори и да се метнат през водата върху мен. Ами рикоширащите куршуми, които можеха да ме уцелят?

Притиснах се още по-силно в ъгъла. „Стой мирно! — повтарях си наум, докато се опитвах да овладя хрипливото си дишане. — Щом кроталите разберат, че не си заплаха за тях, ще се успокоят.“

Поне така се надявах. Но не носех резервни батерии за фенерчето си. След няколко часа то щеше да престане да свети. А след още няколко часа слънцето щеше да залезе. Дупката в тавана щеше да потъне в мрак. Щях да се озова в капана на тъмнината, без да знам дали змиите нямах да пренебрегнат водата (в крайна сметка в нея може би нямах нищо вредно за тях) и да допълзят по-близо до мен, привлечени от топлината на тялото ми.

Трябваше да разчитам на бледата светлина, която проникваше през отвора на тавана. Надявайки се, че очите ми ще привикнат към сумрака, угасих фенерчето, за да пестя батериите. Въпреки студената вода, в която стоях, по лицето ми се стичаше пот. Целият треперех от страх. „Спри да се мърдаш! — повтарях си наум. — Не привличай вниманието им!“ Стегнах мускулите си, мъчейки се да спра неволното им потрепване.

Отначало се зачудих дали не беше плод на моето въображение. Известно време, след като изгасих фенерчето и се усилих да не мърдам, шумът, издаван от кроталите, намаля. Постепенно яростта им се уталожи. Вече привикнал към сумрака в помещението, видях как змиите се развиха и немигащите им очи отклониха поглед от мен. Движенията им вече не бяха така заплашителни. Някои от тях запълзяха по канала към повърхността.

Змиите предпочитат топлината. Тогава защо се бяха скупчили в студената подземна стая, вместо да останат навън и да се припичат на

слънце? Какво ги бе довело тук долу? Въпросът накара кожата ми да настръхне, още повече че малкото изпълзели навън влечуги се върнаха. Боже господи, какво не им харесваше горе?

Тракането беше престанало почти напълно, само няколко кротала все още стояха навити на кълбо. После в помещението се възцари тишина, нарушавана единствено от ударите на сърцето ми. Тогава до ушите ми достигна шум, идващ от дупката, през която бях паднал. Лекият ветрец се бе превърнал в силен вятър, който свистеше в храстите. Дочух някакво бучене и за миг ме изпълни надеждата, че е от приближаваща кола, но след това осъзнах, че е била гръмотевица. Притъмня.

Изтрещя нова гръмотевица. Воят на вятъра се усили. Но не той накара сърцето ми да се свие от страх. Не, това, което ме ужаси, беше ритмичното *кап, кап, кап* по пода — през отвора на тавана валеше дъжд.

[1] Силно отровна американска змия, чиято опашка е снабдена с прешлени, които при движението ѝ се трият и издават силен, подобен на тракане шум; гърмяща змия. — Б.пр. ↑

Случи се светкавично. Змиите, легнали под дупката, подскочиха, когато първите капки тупнаха върху тях. Някои запълзяха към своите посестрими в другия край на помещението. Те се скупчиха върху някаква издатина на пода — продълговат плосък предмет, който не можех да различа добре в тъмнината, със загладени от дългогодишните наводнения ръбове. Но други кротали се насочиха към моя ъгъл и подът сякаш оживя, издигайки се и спускайки се като развълнувано море, докато те приближаваха разпенената локва.

Някои се плъзнаха в нея. Вонята от застоялата вода ме блъсна в ноздрите. Вдигнах пистолета с трепереци ръце и тъкмо се канех да стрелям, когато видях, че влезлите във водата змии се насочиха обратно към сухия участък от пода. Други от влечугите изобщо не влязоха в локвата, а щом я достигнаха, свиха настрани. Бях прав. Нещо във водата ги отблъскваше.

Дъждът обаче продължаваше да се лее през отвора на тавана, плющеше по пода и разширяваше водния кръг върху него. Образува се малко езеро, което потече към мен. Скоро целият под щеше да бъде наводнен. Когато не останеше сухо кътче, змиите нямаше да имат основание да избягват моя ъгъл.

Чувствайки, че се задушavam, светнах фенерчето и се заоглеждах за нещо, с което да се браня от влечугите, в случай че дойдеха при мен. Парчетата дърво и бетон, които бяха паднали от отсрещната стена, бяха твърде далеч, за да ги стигна, без да се окажа в обсега на кроталите. Колкото повече се разширяваше локвата, толкова по-близо се настаняваха змиите. Не след дълго те щяха да се разпълзят на всички страни в търсене на сухо място. Обмислих възможността да откъртя дъска от стената. Щеше да ми послужи като тояга. Струваше си да опитам.

Над отвора на тавана блесна светкавица. Водните струи зашибаха кроталите срещу мен, принуждавайки ги да се скупчат едни върху други. Една част от тях се разпръснаха. Скоро щяха да бъдат навсякъде. Пъхнах пистолета под колана си и насочих светлината на

фенерчето надясно, като търсех пукнатина в стената, в която да мога да пъхна ръцете си и да отпоря някоя дъска.

Там, където допреди малко цареше мрак, сега видях носещи греди, които бяха паднали от тавана и се бяха подпрели на стената. Навярно щях да мога да ги използвам за построяването на рампа. Може би щях да успея да се покатеря по нея и да съборя още греди, да си пробия път през пръстта и да се измъкна на повърността. Не ме интересуваше, че целият таван може да рухне и да ме смаже. Независимо как, аз трябваше да се махна от гърмящите змии.

През дупката на тавана се беше излял толкова много дъжд, че вече бе наводнил целия под. Все повече влечуги напускаха отсрещния край на стаята и телата им се стрелкаха като камшици над водата. Преместих се вдясно и натиснах с крак една от подпрените на стената греди, за да изпробвам устойчивостта ѝ. Изстенах — дървото беше така изгнило, че се разпадна под тежестта ми. От внезапната липса на опора загубих равновесие. Мъчейки се да не падна във водата, политнах напред и се блъснах в стената зад гредите.

Ог удара в рамото едва не изпуснах фенерчето. Нещо по-лошо, шумът раздразни змиите и няколко от тях затракаха яростно с опашки. Сигурен бях, че ще се побъркам, ще започна да крещя и ще умра от дузина ухапвания. Бях толкова уплашен, че ми трябваше доста време да осъзная, че стената, в която се бях блъснал, кънтеше на кухо.

Още кротали поеха през водата към мен. Бутнах другата греда настрани и пред очите ми се откри врата. Най-близката змия беше на три крачки от мен, когато сграбчих ръждясалата дръжка. Натиснах я, но от ръждата механизмът явно беше блокирал. Натиснах по-силно, усетих, че помръдна и блъснах с всичка сила вратата.

Тя изскърца. Още едно отчаяно блъскане и вратата внезапно се отвори с трясък навън, като ме повлече със себе си. Проснах се по очи върху мокрия цимент и си ударих брадата, но преглътнах болката, защото цялото ми внимание бе съсредоточено върху това да не изпусна фенерчето. Замаян от удара, аз се извърнах към изхода на помещението. Една змия се беше навила на кълбо, готова да ме клъвне. Ритнах вратата, но старите ѝ панти не реагираха достатъчно бързо. Кроталът се стрелна напред. В този миг вратата се затръшна и прищипа тялото му през средата. Предната половина се замята бясно. Оскъдната светлина, която бе прониквала през дупката на тавана на

предишния ми затвор, изчезна. Виждах заклещената точно под дръжката на вратата змия само благодарение на лъча на фенерчето, което се тресеше в ръката ми. Докато влечугото се мятеше в агония, половината му тяло се откъсна. То цопна във водата, пръскайки кръв на всички страни, и се загърчи конвулсивно към мен.

Дръпнах се назад. Ударих главата си в нещо, но когато кроталът се блъсна в подметката на едната ми маратонка, скочих като ужилен и започнах да тъпча главата му с другия си крак, докато костите запращяха под тежестта ми.

Откъснатото тяло на змията се извиваше под петата ми, а конвулсиите му ставаха все по-редки и по-слаби. Когато най-накрая се изопна неподвижно, вдигнах крак и насочих лъча на фенерчето към сплесканата окървавена глава. Спомняйки си, че убождането на зъбите на кротала може да бъде отровно дори и след смъртта му, ритнах трупа към вратата.

Когато той тупна на земята, осветих вратата, за да се уверя, че е затворена и през нея не може да мине друго влечуго. Обърнах се да видя къде бях попаднал и дали и това място не беше обитавано от змии. Нищо не помръдваше. Не се чуваше и изнервящото тракане. Но въпреки че бях избягал от първото помещение, аз си оставах затворен в капан.

Бях в тунел, широк едва метър и половина и дълъг шест метра, чийто таван можех да докосна, ако протегнех нагоре ръка. В срещуположния на вратата край бяха натрупани почернели греди и други отломки от пожара, в които преди това си бях ударил главата. За разлика от първата стая, тук циментовите стени и подът не бяха покрити с дървена облицовка. Обаче таванът беше направен по същия начин: греди, вероятно покрити с шперплатови плоскости, азбестова хартия и най отгоре — пръст. Гредите още не бяха паднали, но между тях се процеждаше вода и те вероятно бяха изгнили и готови да се срутят.

Докато разглеждах двете ръждясали метални тръби, които минаваха по дължината на тавана и влизаха в съседното помещение, течът се усили. Малки ручейчета шурнаха през отломките в края на тунела. Водата на пода стигна до глезените ми. Пролуката под вратата беше твърде тясна, за да може тя да се изтича през нея. Бях затворен в нещо като цистерна.

Колко ли дъжд можеше да се излее по време на силна юнска буря? Три сантиметра на квадратен метър? Шест? Това не изглеждаше опасно, ако не се вземеше предвид площта на земята над тунела и тази на изгорялата къща — водата и от двете места се събираше и се изливаше в пространството с размери: метър и половина на шест, на два и четиридесет, в което бях затворен. Нивото ѝ навярно нямаше да се покачи до тавана, но имаше голяма вероятност да стигне толкова високо, че да се наложи да цапам с ръце и крака, за да държа главата си над повърхността. Но колко дълго щях да издържа, преди тялото ми да се вледи и да настъпи хипотермията? Започнех ли да треперя, три часа по-късно щях да съм мъртъв.

В действителност вече треперех. На светлината на фенерчето се виждаха облачетата пара, които излизаха от устата ми, докато газех през водата към отпадъците, които задръстваха тунела. Пъхнах фенерчето между почернелите дъски, но неговият ослепителен блясък ми пречеше да виждам, когато сграбчих една обгоряла греда и я задърпах да я измъкна от купа. От усилието се задъхах. Поех дълбоко въздух и се закашлях от миризмата на изгоряло, която се излъчваше от мокрото дърво.

Дръпнах по-силно и изтеглих гредата. Изпълнен със задоволство, тъкмо се канех да я оставя зад мен, когато купчината се размести и фенерчето ми полетя надолу. Посегнах да го уловя, но пръстите ми едва го докоснаха. Виждайки, че ми се изплъзва отново, аз се хвърлих напред, събрал шепи като черпак, и успях да го хвана миг преди да цопне във водата. Притиснах го до гърдите си, сякаш беше безценно съкровище. Ако беше се намокрило, то сигурно щеше да спре да работи. От преживяната паника, че за малко не останах без светлина, се разтреперах още повече.

Ледената вода вече стигаше до прасците ми. Опитах се да държа фенерчето с едната ръка, а с другата да дърпам дъските, които ми препречваха пътя, но не можех да ги хвана здраво. Неохотно, отново мушнах фенерчето между отломките, но то едва не падна, когато измъкнах следващата дъска.

При рязкото движение пистолетът ме ръгна в корема. Тогава ми хрумна да напъхам и фенерчето под колана, но от другата страна. Обаче се оказа, че няма място. „Мисли! — заповядах си наум. — Трябва да има начин!“ Свалих раницата, отворих страничния джоб и

пъгнах фенерчето в него. Когато отново я сложих на гърба си, светлината му освети тавана, но щом се наведох напред да сграбча друг предмет от купчината, лъчът се насочи точно където исках.

Работех трескаво. Припрените ми движения вдигаха такъв шум, че ушите ми забучаха. Пъхтейки, аз издърпвах дъска след дъска и ги трупах зад себе си. Водата продължаваше да се стича между отломките и скоро стигна до коленете ми. Независимо, че бях сгорещен от усилията, не преставах да треперя. Махнах поредната дъска и пред мен се откри покрито със сажди циментово стъпало от стълба, която водеше нагоре. С още по-голяма решителност отмахнах две други дъски и видях *второ* стъпало, което ме изпълни с надежда. Ако успеех да разчистя достатъчно стъпала, щях да се покатеря над нивото на водата и да избегна хипотермията. В раницата си имах храна. Така че можех да хапна и да почина, запазвайки батериите на фенерчето, което бих могъл да използвам само докато разчиствах стълбището. Нетърпеливо сграбчих една греда и я издърпах, но когато се канех да я сложа зад гърба си, чух прашене и зяпнах при вида на огромната купчина отломки, която взе да се разпада. Опитах се да отскоча назад, но няколко обгорели греди и дъски се стовариха върху мен. Ударът ми изкара въздуха и ме запрата във водата. Не можех да оставя фенерчето да се намокри. Оглушал от кълтящия грохот, аз се мъчех с всички сили да се изправа и да опазя раницата суха. Избутах гредите, които ме притискаха. Докато отхвърлях настрани дъските, сграбчих нещо, което не приличаше на дърво, нещо заоблено и меко.

Изкрещях, като видях, че държа змията, откъснатата половина висеше в ръцете ми, а смачканата глава с остри зъби бе съвсем близо до рамото ми. Запратих я настрани, в този момент една плуваща греда се блъсна в мен. Паднах. Противната вода покри главата ми. Тя изпълни ушите, ноздрите и устата ми. Полузадушен, изскочих на повърхността, като кашлях, плюех водата с вкус на сажди и се мъчех да си поема въздух. Избърсах трескаво очите си и обезумял, открих, че не водата ми пречеше да виждам, а липсата на светлина.

Фенерчето бе угаснало.

В непрогледната тъмнина сетивата ми се изостриха. Усещах осезаемо плисъка на вълните и глухото тупкане на дъските в стената, прилепналите към тялото ми мокри дрехи, вкуса на сажди и кал, а зловонието направо ме задушаваше. Но над всичко това бе парализиращият ужас. От страх да не се натъкна на зъбите на мъртвата змия, която плуваше някъде около мен, стоях неподвижно, като се опитвах да пазя равновесие в мрака, заслушан в стихващия плясък на вълните. Скоро в тунела не се чуваше нищо друго, освен шуртящата от тавана вода, която се стичаше между отломките върху стълбището.

Мократа раница тежеше на гърба ми. Свалих я предпазливо, преметнах я на едното си рамо и внимателно извадих фенерчето. Раздрусих го. Натиснах бутона за светване. Нищо. Развих капачката, извадих батериите, изтръсках водата от гнездото им и ги духнах няколко пъти, опитвайки се да ги подсуша. Отново сложих батериите на мястото им и натиснах бутона. Тъмнината около мен си остана все така непрогледна. Не, грешах. Очите ми, привикнали към мрака, доловиха слаб отблясък на лявата ми китка — фосфоресциращият циферблат на часовника ми. Кръгчето от светли петънца сякаш се носеше във въздуха, безплътено и нереално.

Излях водата от раницата си, сложих фенерчето в нея, както и пистолета, който се беше забил в плътта ми под колана. После се уверих, че циповете са добре затворени и я надянах на гърба си. Междувременно студената вода стигна над колената ми.

„Движи се!“ Тръгнах напред. Потреперах от допира на студена и лепкава повърхност. Грапавината ѝ ми подсказа, че беше циментова стена. Когато загубих равновесие и паднах, сигурно се бях преобърнал. Сега трябваше да избира накъде да поема: наляво или надясно. Едната посока водеше до вратата, а другата — до затрупаното стълбище.

Поех наляво, вървейки несигурно в мрака. Нещо убоде ръката ми. „Господи, зъбите на кротала!“ Отдръпнах ръката си и като стиснах с другата убоденото място, напипах предмета, забит в дланта ми. „Тресчица! Обикновена тресчица. Попаднал съм на дъска!“

Бях намерил стълбището. Фосфоресциращият циферблат на часовника ми призрочно криволичеше в тъмнината, следвайки движенията ми. Първо започнах да махам дъските, а после се захванах и с гредите. Като автомат издърпвах, повдигах и слагах отломките зад себе си. Изранените ми ръце смъдяха, но аз не им обръщах внимание. Трябваше да разчистя повече място, преди нивото на водата да се покачи прекалено много. Раменете ме заболяха, гърбът ми изтръпна. Устата ми пресъхна.

Дишането ми се затрудни до такава степен, че реших да поспра. Извадих манерката от раницата и жадно отпих няколко глътки вода. Живителната течност поотпусна свитото ми гърло и ми позволи да си поема по-дълбоко въздух.

Но кратката почивка не ме ободри. Чувствах се замаян и скоро осъзнах, че концентрацията на въглеродния двуокис в тунела се увеличаваше с покачването на водата. Нямахше нужда да се притеснявам за хипотермията. Щях да умра от задушаване.

Заработих още по-трескаво, като сграбчвах слепешката различни отломки и ги хвърлях зад гърба си. Разчиствах стъпало след стъпало, като се изкачвах все по-нагоре, но водата упорито ме следваше, стигайки до ханша ми. Чувствах се нестабилен. Виеше ми се свят. Макар да не виждах нищо, пред очите ми трептяха светли петна.

Въздухът се сгъсти. Движенията ми се забавиха. Плуващите около мен отломки непрестанно ме блъскаха. Когато една греда се счупи в ръцете ми, залитнах назад и едва не паднах във водата. При издърпването на поредната дъска явно освободих проход за водата, събрала се някъде в руините над тавана. Сякаш отприщих бент. Водната струя се стовари върху мен с такава сила, че ме помете от стълбата и ме стовари върху плаващите греди. Бях така зашеметен, че едва успях да задържа главата си над повърхността. Загребах с едната ръка, после с другата, опитвайки се да плувам, но не успях да помръдна от мястото си.

От усилието да не потъна бях толкова отпаднал, че ми отне известно време, докато усетя лекия полъх на свеж въздух. Погледнах към стълбището и в първия момент си помислих, че имам халюцинации, защото там тъмнината вече не бе непрогледна. Съзрях неясните контури на някаква отломка. Отнякъде се процеждаше дрезгава светлина. Подкрепян от проникващия чист въздух, събрах

сили и доплувах до стълбището. Изкачих, олюлявайки се едно по едно стъпалата и задърпах с настървение гредите — дрезгавата светлина ме мамеше все по-нагоре.

Когато най-накрая изпълзах през лепкавата саждива тиня и се проврях през безредно нападалите отломки от изгорялата къща, небето бе натежало от облаци. От царящия наоколо сумрак си помислих, че слънцето вече е залязло и че изпаднал в делириум, съм изгубил цял ден да ровя като къртица сред боклуците нагоре по стълбището.

Студеният дъжд продължаваше да се лее. Водните струи ме шибяха по лицето, но мръсотията, която го покриваше, бе мазна като грес и упорито отказваше да се отмие. Продължих със зъби и нокти да си проправям път през руините. Напрягах сили и се катерех все по-нагоре. На няколко пъти дъските, за които се хващах, се чупеха и аз едва не политах обратно в ямата. Най-сетне окървавените ми пръсти се вкопчиха в горния ръб на фундаментната стена. Прехвърлих се през нея и се строполих върху меката пръст. Бяха ми необходими няколко минути, за да успея да се изправя. Докато газех тежко през калта, се зачудих дали ще имам сили да стигна до колата си.

Парата се кълбеше около мен, но все ми се струваше, че водата не бе достатъчно гореща, за да прогони студа, който усещах. Бях премръзнал до кости и зъзнях. Зъзнеше дори душата ми.

„За какво ли са използвали стаята? — не преставах да се питам. — Защо Орвал, който е разбирал от строителство, не е направил тавана с бетонна плоча? За какво са служели двете тръби, които минаваха по дължината на тавана на тунела и влизаха в стаята? Ако тя е била склад, защо е трябвало да се облицова с дъски, да се слага дюшеме на пода и да се прави изолация?“ Не виждах смисъл в това. Освен ако...

„Държаха ме затворен в една сутеренна стая“ — бе казал мъжът, представил се за моя брат. Не Пити, господ да ми е на помощ, а Лестър Дант. Защо Орвал и Юнис Дант биха държали единственото си дете в стая под земята? Само при мисълта за този ужас ми се завиваше свят.

Загадката около некачествено направения таван най-сетне ми се изясни. Като е работел по тъмно само на светлината, идваща от къщата, Орвал е можел да изкопае ямата за тунела и стаята, без някой любопитен пътник да го забележи от шосето. Понеже е действал през нощта, той е можел да забърква малки количества цимент за стените и пода на двете помещения, който е прекарвал с помощта на ръчна количка.

Но таванът бе сложно нещо. За да го построи както си му е редът, е трябвало да излее бетонни плочи. А след това е щял да се нуждае от малък кран, за да ги постави на мястото им — прецизна работа, за която светлината от къщата е щяла да бъде недостатъчна. А при по-силно осветление някой чужд човек е можел да го забележи и да полюбопитства защо ли му е това осветление зад къщата по нощите. По-добре би било да бъде предпазлив и да използва за тавана дървени греди, които лесно и бързо се поставят. А може и времето да го е притискало. Може би Орвал е бил принуден да направи компромис по отношение на строежа на тавана, защото е трябвало да бърза.

Отвратен, добавих още топла вода във ваната, но и тя не успя да прогони студа, който изпълваше душата ми. Тя се смразяваше още

повече от тревожното ми убеждение, че не съм разкрил всичко, свързано с онова място. Сигурен бях, че там се криеше някаква още по-зловеща тайна. Боже мой, не исках, но знаех, че трябва да се върна при изгорялата къща.

На следващата сутрин извървах пеша черния път до руините. Беше малко след десет. Бях дремал през цялата нощ и сънят ме бе оборил чак на зазоряване. Колкото повече се приближавах, толкова повече нарастваше нервното ми напрежение. Извадих пистолета от чантичката на кръста ми, която бях закупил именно за тази цел. Здравото стискане на оръжието помагаше на ожулените ми ръце да не треперят. При мисълта за змиите устата ми се изпълни с горчилка.

Спрях на същото място като предишния ден. От пътя не можех да видя дупката, през която бях пропаднал в стаята. Изглеждаше така, сякаш земята се беше затворила. Но аз все пак имах представа за местоположението на тунела и сутеренното помещение и мислено си начертах маршрута, така че да ги заобиколя.

Известно време оглеждах тревата, нащрек и за най-малкото шумолене. Най-накрая, с готов за стрелба пистолет, запристъпвах предпазливо. Бурените се закачаха за крачолите ми. Отровният бръшлят бе толкова много, че беше трудно човек да го избегне.

Заобиколих отдалеч задната част на къщата и се приближих до група дървета. Предишната вечер се бях опитал да си представя строителните проблеми, пред които е бил изправен Орвал. Изолацията на затворническата килия. Прокарването на отоплителни тръби до нея. Ами вентилацията? Едната от тръбите сигурно е отвеждала топлия въздух от пещта в къщата до сутеренната стая, а другата го е връщала обратно. Затворена система.

Тя би вършила чудесна работа, ако помещението е било склад. Но ако бях прав и то е било използвано като килия, системата е трябвало да бъде променена, така че въглеродният двуокис и другите отровни газове да не се акумулират и да убият затворника. За да не се случи това, в подземие то е трябвало да има трета тръба, снабдена с вентилатор, по която да влиза чист въздух. Логичното й място бе точно под тавана, но гърмящите змии ми бяха попречили да я видя, ако изобщо е била там.

Отдушникът трябваше да стърчи над земята. В противен случай щеше да се задръсти с мръсотия. Но как го бе замаскирал Орвал? Мястото зад къщата беше равно. След пожара хората от града сигурно са се тълпили около руините с надеждата да намерят оцелели. Те явно не са попаднали на отдушника, защото ако са го видели, са щели да се запитат за какво е служел той и в крайна сметка са щели да открият сутеренната стая. Тогава къде, по дяволите, го бе скрил Орвал, така че никой да не го намери?

Горичката — това бе мястото. Някъде между падналите дънери или в някой пън. С готов за стрелба пистолет, продължих да крача през бурените и високо избуялата трева. Слънцето припичаше, но не то бе причината да се потя. При всяко помръдване на някой стрък трева от полъха на вятъра пръстът ми върху спусъка се напрягаше.

Стигнах до горичката, където за мой късмет тревата беше пониска. Кръстосах мястото надлъж и нашир. Всеки път, щом побутнех с крак някой повален дънер, мусулите ми се стягаха в очакване да открия навита на кълбо змия. Взех от земята една пръчка (първо се уверих, че наистина беше пръчка), и започнах да ровя сред сухите листа, натрупани в кухите пънове. Не открих нищо необичайно.

Обаче отдушникът трябваше да е някъде тук. Обиколих повторно района, като оглеждах дърветата. По дяволите, къде ли беше скрил Орвал излиза на отдушника? Колкото по-дълги бяха вентилационните тръби, толкова по-неефикасни ставаха те. Излазът им трябваше да е някъде сред обгорелите дънери и пънове. Цялата останала околност беше открита и равна.

„Не — сетих се аз внезапно и ме полазиха студени тръпки. — Не цялата. Гробището не беше.“ То се намираще вляво, на около петнадесетина метра от сутеренната стая, и изглеждаше толкова пусто и мрачно, че изобщо нямах желание да се приближавам до него. Идеално място за...

Излязох от горичката и нагазих в избуялата трева. При първото тракане дъхът ми секна. Отстъпих колебливо, видях змията под един храст и с един куршум моментално ѝ пръснах главата. Рефлексът и точността, с които стрелях, ме изненадаха. Дългите тренировки си казваха думата. Освен това в продължение на година в мен се бяха трупали омраза и гняв. Искаше ми се да убия някой повече от всичко друго на света. Едва бях застрелял първия кротал и ето че се появи

втори. Куршумът отнесе главата му. Изникна трети. Четвърти. Пети. Убих ги всичките, вбесен от мисълта, че те сякаш се опитваха да ме спрат. Гърмежите отекваха в ушите ми. Острият мирис на кордит изпълни въздуха около мен. Но аз продължавах упорито напред. Шеста змия. Седма. Осма. Късове от телата им хвърчаха на всички страни. Кръвта опръска тревата. Въпреки това се показваха още и още гърмящи змии и сякаш не pistolетът ми, а яростните ми мисли ги убиваха — толкова точно и мигновено експлодираха главите им още в мига, в който ги погледнех.

Последната гилза тупна на земята. Затворът на пистолета остана изтеглен назад. Както бях правил стотици пъти по време на тренировките, натиснах копчето, което освободи празния пълнител. Извадих нов от чантичката на кръста си, пъхнах го в дръжката, дръпнах лостчето, което задържаеше затвора, и се прицелих, жаден за още мишени.

Но такива не се появиха. Или бях изплашил останалите влечуги и те се бяха разбягали, или се криеха и ме дебнеха. „Нека опитат!“ — помислих си злорадо, вдигнах празния пълнител и още по-упорито продължих да напредвам през тревата. Стигнах ниската каменна стена на гробището и се прехвърлих през нея. От другата страна ме очакваха къпинови храсти и отровен бръшлян. Мястото беше твърде претъпкано дори за змиите.

Купчините камъни пред всеки гроб опънаха нервите ми още повече, докато пристъпвах предпазливо. Като се оглеждах назад, ми се стори, че различавам лека вдлъбнатина в земята, сякаш почвата се беше слегнала на това място. Беше толкова незначителна, че сигурно никога нямаше да ѝ обърна внимание, ако не я търсех целенасочено. Плитък канал започваше от дупката, в която бях пропаднал, и минаваше под стената на гробището. После, дори още по-незабележим, стигаше до най-близкия до сутеренната стая гроб.

Доста къс гроб. Детски. Коленичих, ядосан. Отместих купчината камъни в горния му край. За момент се вцепених. Под тях се показва стърчаща над земята осемцолова тръба. Отгоре имаше предпазен щит, за да пречи на дъждовната вода да прониква във вентилационната система.

Бях прав. Стаята бе служила за килия. Спомних си за продълговатия плосък предмет, върху който се бяха скупчили змиите,

за да се спасят от покачващата се вода. С течение на времето той така се бе деформирал, че в мрака не бях успял да го разпозная. Но сега знаех какво представляваше. Останки от дюшек. Той беше единственият предмет в стаята. Нямах дори тоалетна. Дали Лестър е бил принуден да се изхожда в нощно гърне и да понася зловонието, докато то не бъде изхвърлено от хората, държали го в плен? Него — техният *син*? Ужасът ми нарасна още повече, докато гледах детския гроб, който те бяха осквернили, за да скрият своя грях.

Заварих преподобния Бенедикт на същото място, където го бях срещнал предишния ден — да подрязва, коленичил, розите в църковната градина. Бялата му коса блестеше на слънцето.

— Господин Денинг. — Той се изправи с усилие, здрависа се с мен и се намръщи, като забеляза одрасканата ми ръка. — Наранили сте се.

— Паднах.

Отецът посочи към раната на брадичката ми, която дори покаралата брада не можеше да скрие.

— Явно е било лошо падане.

— Можеше да бъде и по-лошо.

— Във фермата на семейство Дант?

Кимнах утвърдително.

— Намерихте ли нещо, което би могло да ви помогне в търсенето на семейството ви?

— Все още се опитвам да осмисля нещата. — Разказах му какво бях открил.

Бръчките на челото му станаха по-дълбоки.

— Орвал и Юнис са държали сина си затворен? *Защо?*

— Може да са мислили, че е обсебен от дявола. Имам чувството, че там са ставали неща, които никога няма да разберем, преподобни. — Главата ми бучеше. — Как е избягал Лестър от сутеренната стая? Когато е избухнал пожарът, Орвал и Юнис дали са отишли в подземията да го освободят, рискувайки живота си? Дали не са попаднали по някакъв начин в капан? Независимо от отношението им към него, дали Лестър се е опитал безуспешно да ги спаси, както е заявил?

— Съответства на това, което знаем.

— Но не обяснява защо не е разказал на всички какво е изстрадал. Когато ни се случи нещо лошо, не изпитваме ли нужда да го споделим с другите? Да получим съчувствие?

— Освен когато случилото се е толкова ужасно, че не можем да понесем дори спомена за него.

— Особено ако там е извършено и друго ужасно нещо.

Отец Бенедикт остана все така намръщен.

— Какво имате предвид?

— Да допуснем, че Лестър някак е успял сам да се измъкне от килията си. Или че родителите му са го пуснали, както може би са правели от време на време, като награда за добро държане. Дали Лестър не е запалил пожара?

— Да запа...? Мили боже!

— И в единия, и в другия случай — ако те са се опитали да го спасят или се е измъкнал сам, — дали не е залостил родителите си? Дали не е стоял пред горящата къща и не е слушал с удоволствие техните писъци? Би ли искал да разкаже това на някого? Но не само то ме безпокои.

— Боже мой, искате да кажете, че има и още?

— Аз съм от Колорадо.

Очевидната липса на връзка с темата на разговора ни накара преподобния Бенедикт да поклати недоумяващо глава.

— Там от време на време се случва някой турист да се натъкне в планината на гърмяща змия — продължих аз. — Доста рядко, разбира се. Може би защото разполагат с безброй скришни места в планините и не са агресивни по природа, змиите предпочитат да стоят далеч от нас. Но тук, в Индиана, нещата са различни. Градовете се разрастват. Фермите намаляват. Вие виждали ли сте някога гърмяща змия в околността?

— Не.

— А чували ли сте някой да се е натъквал на такава?

— Доколкото си спомням, не — отвърна отецът. — Може би някой фермер. Рядко.

— Защото разрастващото се население ги е прогонило.

— Вероятно.

— Тогава как така в земите на семейство Дант има десетки гърмящи змии? В южните щати като Мисисипи и Луизиана толкова много кротали може да са нещо обичайно, но не и тук. Какво правят те във фермата на Орвал? Как са се озовали там?

— Нямам представа.

— Е, аз пък имам. Не мислите ли, че в клана Дант може да са практикували обреди със змии?

Преподобният пребледня.

— Като религиозно изпитание? Да държат по една змия във всяка ръка? Да ги оставят да се увиват около шиите им, за да докажат вярата си в Бог?

— Точно така. Ако змиите не ги ухапят, значи Бог се е намесил, тоест той подкрепя клана им повече, отколкото хората в града. Ако си религиозен догматик, ако отчаяно се опитваш да се противопоставяш на техния начин на живот, може би ще поискаш неопровержимо доказателство, че си прав.

— Това е най-лошия вид самонадеяност.

— И аз допускам, че точно тя ги е унищожила.

— Не разбирам.

— Казахте, че когато се е родил Лестър, тук е имало три семейства Дант. А по време на пожара е било останало само едно — това на Орвал. Чудехте се дали другите са се преместили някъде или са починали от смъртоносна болест. А аз се питам дали змиите не са им донесли по-различно послание от това, което са очаквали.

— Искате да кажете, че кроталите са ги убили? — прошепна преподобният.

— Членовете на клана Дант никога не са ходили на лекар.

— Мили боже!

— Обредът със змиите би обяснил защо тук има толкова много от тях. Хората от клана са ги донесли — казах аз. — Но *не* обяснява защо са останали. Защо не са се разбягали?

— Може би се чувстват на онова място като у дома си.

Отначало не го разбрах. После кимнах.

— Може би. Мястото е пълна развалина, преподобни. Мисля, че сте прав. Ако упражнявах вашата професия и аз бих казал, че змиите се чувстват там като у дома си.

Няколко пчели избръмчаха пред лицето ми. Отпъдих ги с ръка.

— Само още един въпрос и ще ви оставя на мира — казах аз.

— Ще направя всичко по силите ми да ви помогна.

— Споменахте, че след като е избягал от дома ви, Лестър се е появил в някакво градче на сто и шейсет километра източно оттук, отвъд границата с Охайо.

— Точно така.

— Как се казваше градчето?

ПЕТА ЧАСТ

Логанвил беше по-хубав, отколкото очаквах: живописно градче, като от пощенска картичка, с цветуща главна улица и приветлив парк пред сградата на съда. Попитах къде се намира Унитаристската църква^[1], с чийто свещеник си бях уговорил среща по телефона. Беше сравнително по-млад от преподобния Бенедикт (към петдестетгодишен) и го заварих да подрежда на купчинки книгите с химни в преддверието.

— Отец Хенли? — Бях му обяснил по телефона защо искам да говоря с него. Показах му снимката на Лестър Дант и го помолих да ми разкаже за пристигането му в църквата преди деветнадесет години. — Давам си сметка, че е било много отдавна, но преподобният Бенедикт мислеше, че ще си спомните какво се е случило тогава.

— Разбира се, че си спомням. Трудно може да се забрави случилото се през онова лято. Това момче означаваше много за Харолд и Гладис. Те толкова силно желяеха да станат негови настойници.

— Харолд?

— Малкото име на отец Бенедикт. Най-голямата им болка бе, че си нямаха деца. Впрочем как е Харолд? Не съм го виждал поне една година.

— Достатъчно добре, щом може да коленичи и да подрязва розите.

Отец Хенли се изкиска.

— Няма съмнение, че докато се занимава с това, казва по някоя и друга молитва. — Той разгледа внимателно снимката на Лестър и лицето му стана сериозно. — Трудно е да... Като се махнат годините и белега, може би е същият човек. Напрегнатият поглед със сигурност прилича на неговия. Казахте, че би могъл да ви помогне да намерите жена си и сина си, нали така?

— Той е човекът, който ги отвлече.

Отецът помълча, докато се съвземе от чутото.

— Бих искал да мога да ви помогна. Но аз не успях да го опозная добре. Трябва да поговорите с Агнес Гарнър. Тя бе човекът от

енорията, който най-много се интересуваше от него. И тя беше наранена най-много от всички.

[1] Протестантска секта, която отрича триединството на бога като отец, син и свети дух — Б.пр. ↑

Като изкачих стълбите пред къщата, чийто адрес ми бе даден, намерих на верандата жена в инвалиден стол. По измъченото ѝ лице щях да предположа, че е почти седемдесетгодишна, ако отец Хенли не ми беше казал, че е била на трийсет и осем, когато Лестър се е появил в живота ѝ преди деветнадесет години.

— Госпожица Гарнър?

— *Госпожа.*

— Съжалявам. Преподобният Хенли не ми каза, че сте омъжена.

— Вдовица.

— И това не ми каза.

— Не е имало защо.

Резкият ѝ тон ме караше да се чувствам неловко.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем.

Косата ѝ беше прошарена. Носеше рокля на цветчета. В скута ѝ лежеше мобилен телефон.

— Искате да научите нещо за Лестър Дант, така ли?

— Ще ви бъда признателен и за най-малката информация.

— Преподобният Хенли ми обясни по телефона за съпругата и сина ви. Носите ли тяхна снимка?

— Никога не се разделям с нея. — Изпълнен с копнеж, извадих портфейла си.

Тя се вгледа в снимката. Бащата на Кейт ни я беше направил по време на наше гостуване у тях в Дуранго. Великолепните руини на планинското селце Меса Верде се намираха недалеч от града. Отидохме там на едnodневна екскурзия. На снимката Кейт, Джейсън и аз стояхме пред една от полуразрушените къщи. Бяхме облечени с дънки и фланелки с къс ръкав и се усмихвахме срещу обектива. На заден план, близо до стар каменен зид, се виждаше сянка, приличаща на прегърбен човек, въпреки че така и не можахме да си обясним на кого би могла да принадлежи. Джейсън настояваше, че това е духът на стар индианец, живял там преди стотици години.

Духове. Не исках да си мисля, че гледам снимката на духове.

— Прекрасно семейство.

— Благодаря. — Това бе всичко, което успях да кажа.

— В света има толкова много мъка.

— Да. — Вълнението ме сграбчи за гърлото. — Госпожо Гарнър, познавате ли този мъж?

Показах ѝ снимката на Лестър.

На лицето ѝ се изписа болка. Тя кимна и извърна глава.

— Това е Лестър. Не съм мислила за него от години. С всички сили се стараех да не го правя.

„Сигурно ще ме отпрати“ — помислих си аз.

— Искрено ли вярвате, че това, което ще ви кажа, може да ви помогне?

— Не се сещам за друг начин.

— Причинете му болка.

— Моля?

— От нас се очаква да прощаваме на онези, които са ни причинили зло, но аз искам да го накарате да страда.

— Ако ми се отдаде възможност, госпожо Гарнър, повярвайте ми, ще го сторя.

Тя стисна страничните облегалки на инвалидния си стол.

— Имаше време, когато можех да ходя. Винаги пристигах първа на неделната служба.

Смяната на темата ме обърка.

— Бях си поставила за цел да бъда в църквата преди всички други. Сега се питам дали не съм била твърде горделива и дали Господ не ме е наказал заради това.

— Каквото и да се е случило, госпожо Гарнър, не е по вина на Бог. А на Лестър.

3

Той седял на най-горното стъпало, с гръб към вратата на църквата.

— Юноша — разказваше госпожа Гарнър. — Главата му бе сведена към коленете, но и без да съм видяла лицето му, бях уверена, че не го познавам. Дрехите му бяха окъсани и първото нещо, което си помислих, бе, че е преживял катастрофа. После, заради начина, по който бе клюмнала главата му, сметнах, че е дрогиран. Но преди да реша дали да му се притека на помощ или да избягам, момчето вдигна глава и ме погледна. Очите му бяха толкова бистри, че бе абсурдно да е под влиянието на наркотик. В тях се четеше мъка. Попитах го дали не е ранено.

„Не, госпожо — отвърна то, — но съм ужасно изморен и гладен.“

През това време пристигнаха и други енориаши. Дойде и преподобният Хейли. Но нито той, нито който и да е от останалите познаваше момчето. Попитахме го как се казва, но то отговори, че не си спомня. Попитахме го откъде идва, но и това не си спомняше. По съдраните му дрехи и наскоро заздравелите обгаряния по ръцете, предположихме, че е преживяло нещо ужасно и още е в шок. Преподобният предложи да го заведе у дома си и да го нахрани, но младежът отвърна: „Не. Тези хора чакат да започне службата.“ Знам, това звучи твърде хубаво, за да е вярно. Но вие не бяхте там. Всички, които бяхме дошли на църква онази сутрин, се почувствахме толкова загрижени за него и така трогнати от неегоистичната му постъпка, че останахме с чувството, че самият Бог е слязъл при нас. Въведохме го в храма. Аз седнах до момчето и му подадох библия, но то не я отвори. Помислих си, че е твърде объркано, за да е в състояние да чете. Представете си изненадата ми, когато зачетохме на глас Светото писание и младежът изрецитира наизуст заедно с нас всеки един пасаж. Спомням си, че в проповедта си преподобният каза да изпитваме състрадание и да помагаме на нещастните. При тези думи той направи пауза и погледна към момчето. Когато свърши, всички заявиха, че това е била една от най-вълнуващите служби, на които са

присъствали през последните години. Отецът заведе непознатия юноша в дома си и помоли мен и още две енорияши да му помогнем. Ние приготвихме богата трапеза. Занесохме на младежа нови дрехи. Той правеше всяко нещо бавно, сякаш бе замаян.

„Кое ли е това момче? — чудехме се ние. — Какво ли му се е случило? Откъде ли идва?“ Прегледа го лекар, но не можа да възстанови паметта му. Шерифът не постигна по-добър резултат и направи запитване до щатската полиция дали при тях няма информация за момче с описание, сходно с това на нашето, което да е обявено за изчезнало. Но оттам му отговориха отрицателно.

„Това изглежда логично“ — казах си наум. Логанвил се намираще в Охайо, а пожарът бе станал в Индиана. Вероятно полицията в Охайо е решила, че пристигането на момчето в Логанвил не е достатъчно сериозен проблем, за да се предприеме извънщатско разследване. Но дори и да бяха направили такова, проверката на щатската полиция в Индиана е щяла да се окаже безрезултатна, защото в качеството си на произшествие с местно значение, пожарът едва ли е щял да фигурира в нейната картотека.

— Много хора от енорията предложиха да вземат момчето — продължи госпожа Гарнър, — но преподобният реши, че щом аз първа съм го открила, ако желая, имам правото да се погрижа за него. Съпругът ми беше най-щедрия човек, който можете да си представите. Пет години преди това нашият син бе починал от рак. — Тя млъкна, завладяна от спомените си. — Той беше единственото ни дете. Ако Джошуа бе жив, щеше да бъде на същата възраст като момчето, което бях заварила на стълбите на църквата. Не можех да се отърся от мисълта, че поради някаква причина Бог го бе изпратил при нас. Като един вид...

Госпожа Гарнър се затрудняваше да произнесе следващата дума.

— Заместник? — подхвърлих аз.

Тя кимна и на лицето ѝ се изписа още по-голяма мъка.

— Това е още едно основание да вярвам, че бях наказана. Заради подобни суетни помисли — да допусна, че Бог ми бе дал знак и се бе отнесъл към мен благосклонно. Но тогава не можех да устоя на мисълта, че ми се случваше нещо вълшебно, че ми се даваше втори син. Споделих със съпруга си каква надежда тях и той веднага се съгласи. Каза ми, че ако искам момчето да живее при нас, докато

проблемите му се разрешат, имам пълната му подкрепа. Съпругът ми ме обичаше толкова много и...

Гласът ѝ секна. Тя завъртя леко инвалидния стол и сега изражението ѝ ми се стори още по-строго.

— Младежът дойде да живее у нас, докато властите се опитваха да установят самоличността му. Беше ужасно мършав. В продължение на доста дни го храних със силна домашно приготвена храна, с печени пилета и ябълков пай, докато успее да качи някое и друго кило. Обгорелите места заздравяха, но одраскванията по ръцете и краката му, където друхите му бяха съдрани, се инфектираха и трябваше да се промиват и превръзват. Това не ми тежеше. Напомняше ми за грижите, които бях полагала за изгубения си син. И ми доставяше удоволствие да го правя. Но през цялото време не преставах да се питам какво ли му се бе случило.

Оставях на нощното шкафче книги и списания, за да има с какво да се забавлява, докато си почива. След известно време си дадох сметка, че не бе разгърнал нито едно от тях. Когато го запитах дали те не му допадат и би искало да прочете нещо друго, момчето избегна отговора и внезапно ми мина мисълта, че то не можеше да чете.

Бях се разположил на люлката на верандата и леко се поклащах. Сега спрях и се намръщих.

— Но вие казахте, че знаело наизуст цели пасажки от Библията.

— Всеки пасаж, за който го запитвах.

— Не разбирам.

— Помолих го да прочете надписите върху опаковка от царевични пръчици. После уводното заглавие на статия във вестник. Не можа. Сложих пред него молив и лист хартия. Не можеше да напише дори най-елементарни думи. Беше неграмотно. А за пасажите от Библията имаше само едно обяснение. Някой го бе научил да ги запаметява наизуст, като му ги е четял на глас. Бях потресена, когато проумях това. Какво, за бога, беше преживяло клетото момче?

— Това е един от малкото въпроси, на които мога да ви отговоря. Тя ме погледна напрегнато.

— Вие знаете отговора?

Кимнах, съжалявайки, че прекъснах разказа ѝ.

— Родителите му са го държали затворен в една сутеренна стая.

— *Какво?*

— Доколкото разбрах, те са вярвали, че в него се е вселил дяволът и че единственият начин да го прогонят е бил да му напълнят главата със Светото писание.

По лицето на госпожа Гарнър се изписа ужас.

— Но защо не са го научили да чете и пише?

— Все още се опитвам да сглобя историята. Може да са смятали, че четенето и писането са дяволски творения, че лошите книги може да породят лоши идеи и като последица от това грехът да надвисне над техния дом. Библията е била единствената безопасна книга, а най-сигурният начин Лестър да я опознае, е бил, като я научи наизуст.

Погледът на госпожа Гарнър се разфокусира, сякаш всеки момент щеше да припадне. Тя сведе глава и разтри слепоочията си.

— Добре ли сте? — попитах я аз.

— Какви неща си причиняват взаимно хората.

— Аз ви казах какво стори Лестър на моето семейство. А какво направи на вас?

Изминаха няколко секунди. Жената вдигна бавно глава, в очите ѝ се четеше още по-голяма болка.

— Той беше най-вежливото момче, което бях срещала. Винаги искаше да помогне с нещо вкъщи. Но в същото време бе и най-обърканото същество. Някои следобеди лежеше с часове в леглото, загледан в тавана, преживявайки господ знае какво. През нощта не можеше да заспи, ако не светеше нощната лампа. Често сънуваше кошмари и се събуждаше с писъци. Изглежда бяха свързани с пожара, обгорил ръцете му. Отивах в стаята му и се опитвах да го успокоя. Държах го в прегръдките си, милвах го по главата и му шепнях, че е в безопасност, че никой не може да го нарани у нас, че не трябва да се тревожи повече.

Тя млъкна и отново разтри слепоочията си.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — попитах я аз.

— Беше толкова отдавна. Защо споменът все още ми причинява такава силна болка?

— Не исках да ви разстройвам. Ако желаете да си починете малко, мога да дойда пак, когато...

— Никога не съм говорила за това пред някого. Никога. А може би е трябвало. Може би щеше да престане да ме измъчва, ако бях разказала на някого, ако се бях опитала да го споделя.

— Искате ли да го споделите с мен?

Тя дълго ме гледа изтерзано, сякаш искаше да проникне в душата ми.

— На един непознат. Да. На някой, чийто осъдителен поглед няма да ми се наложи да срещам отново.

— Аз никого не осъждам, госпожо Гарнър. Единственото, което искам, е да си върна съпругата и сина. Знаете ли нещо, което може да ми помогне да го направя?

Тя се замисли.

— Една нощ той ме целуна по бузата. Друга нощ, докато го държах в прегръдките си, за да го успокоя от поредния кошмар, пак ме целуна по бузата. Или поне се опита. Докосна устните ми, сякаш случайно бе пропуснал бузата ми. Получи се неловка ситуация. Изправих се веднага, щом той се успокои. Почувствах се неудобно, но си казах, че просто си въобразявам разни неща, че не го е направил нарочно.

— Госпожо Гарнър, няма нужда да...

— Трябва. Трябва по някакъв начин да се отърва от това. Толкова много исках да се грижа за момчето, че отричах очевидното. Всяка интимност ми изглеждаше невинна. Както когато се опитвах да го науча да чете и пише. Такава ми беше и професията — бях учителка в гимназията. Случи се в края на лятото. Учебната година още не беше започнала. Имах време да се опитам да го науча на четмо и писмо. Използвах Библията, тъй като то вече знаеше текста. Сядахме заедно на кухненската маса. Столовете ни бяха близо. Нямаше нищо лошо в това. Ние бяхме просто учител и ученик, които седяха на масата и учеха; но все пак, връщайки се мислено назад, си давам сметка, че момчето сядаше по-близо, отколкото бе необходимо. Когато ми помагаше да приготвя вечерята, ръцете ни понякога се докосваха. Не отдавах никакво значение на този факт. Една от причините да не го споделя с никого бе опасението ми, че някой можеше да си помисли, че това ми е доставяло някакво... — Беше й трудно да произнесе думата. — ... удоволствие. А изобщо не беше така. Знам, че има много извратени хора на този свят, господин Денинг. Но аз съм ревностна християнка и богобоязлива жена и ви уверявам, че не съм изпитвала удоволствие от докосването на този юноша, когото бях приела като свой син.

Възцари се неловка тишина. Кимнах, за да я окуража да продължи.

— Всичко се случи само защото толкова отчаяно исках да се грижа за него. Една нощ, когато го държах в прегръдките си след един от поредните му кошмари, той ме докосна по... — Тя смутено сведе поглед към гърдите си. — Изглеждаше случайно, но най-накрая трябваше да си призная, че неволните му жестове ставаха твърде много, затова му казах, че някои видове докосване са недопустими. Казах му, че искам двамата да бъдем близки, но има различна близост. Момчето отвърна, че не разбира какво имам предвид, но щом желая да не се докосва до мен, ще го направи.

— Следващата нощ... — Жената не можеше да произнесе думите. Очите ѝ заблестяха, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Мога ли пак да видя снимката на жена ви и сина ви?

Объркан, извадих фотографията от портфейла си.

Госпожа Гарнър я разглежда дори по-дълго от първия път.

— Какво прекрасно семейство. Как се казват?

— Кейт и Джейсън.

— Щастлив ли е бракът ви?

— Много. — Този път аз имах проблеми с говоренето.

— Синът ви добро момче ли е?

— Най-доброто — отвърнах с пресипнал глас.

— Как ще ви помогне разказът ми да ги намерите? — Очите ѝ се насълзиха.

„Ако Кейт и Джейсън все още са живи“ — помислих си аз. Наученото от преподобния Бенедикт ме бе изпълнило с отчаяние.

— Обзалагам се, че той си има навици. — Помъчих се да скрия колко бях обезкуражен. — Ако ги опозная, може би ще успея да проследя пътя му.

— Път, чието начало е отпреди деветнадесет години?

— Не знам къде другаде да отида.

— Той ме изнасили.

На верандата се възцари гробна тишина, нарушавана единствено от нейните ридания, докато сълзите се търкаляха по бузите ѝ.

Бях като парализиран и напразно се опитвах да преодолея шока.

— Съжалявам. Не трябваше да ви моля да говорите за това.

— Да не говоря за това? — Сълзите оставяха парещи дири по бузите й. — Боже мой, та аз съм го таила в себе си през всичките тези години! Това е мъчение. Съпругът ми беше директор на училището, в което преподавах. По мръкнало се обади разсилният, че една водопроводна тръба се е спукала. Мъжът ми хукна натам да види колко сериозна е повредата. Бях готова да си лягам. Момчето... Този скапан кучи син... Това копеле...

Пороят от най-грубите според госпожа Гарнър сквернословия ме шокира.

— ... дойде в спалнята ми, когато се събличах, събори ме на пода и... Не можех да повярвам колко бе силен. Изглеждаше толкова крехък и все пак ме надви, сякаш притежаваше силата на дявола. През цялото време ме наричаше Юнис, макар да знаеше много добре, че малкото ми име е Агнес. Мъчех се да го отблъсна. Дращех. Ритах. После юмрукът му се стовари върху лицето ми. Втори път. Трети. Бликналата кръв ме задави, лежах на пода почти в безсъзнание, докато той...

Гласът й потрепера. Тя извади кърпичка от джоба на роклята си и я вдигна към очите си.

— После... — Сълзите закапаха от брадичката й. — След като повърнах... След като събрах сили да стана, видях, че чекмеджетата бяха преровени и разбрах, че бе откраднал всичко ценно, което е могъл да напъха в джобовете си. Но това бе последното нещо, което ме интересуваше. Втурнах се към телефона, за да се обадя на полицията и да повикам линейка и внезапно осъзнах, че не можех да го направя. Помислих си за енориашите, за хората от града, за гимназията, където работехме със съпруга ми, и си представих как щяха да ме гледат всички. О, разбира се, щеше да има такива, които да ми съчувстват. Но това нямаше да ги спре да разказват на всеки срещнат за случилото се с Агнес Гарнър. Съчувствието нямаше да им попречи да ме гледат, нито да спре слуховете сред учениците, които щяха да ме гледат по-настоятелно дори от родителите си. Изнасилена. Изнасилена.

Стоях колебливо пред телефона. Спомням си как си повтарях, че трябва да се обадя за помощ, че всеки момент ще припадна. Вместо това се затътрих към банята. Събрах цялата си сила, за да вляза във ваната и дълго мих мястото, където... — Тя отново избърса сълзите си. — После се облякох. Обадих се в полицията. Лекарят прегледа само разцепените ми устни и нараненото ми лице. Казах на всички, че като

съм влязла в спалнята, съм заварила момчето да краде парите и бижутата ми. Не че имах много бижута. Не съм такъв тип жена. С една дума, то беше взело около триста долара, които можеха да се спечелят отново, и семплото колие, подарък от баба ми, което никога не би могло да бъде възстановено.

Съпругът ми се прибра малко след като бе пристигнала полицейската кола. Полицаята предприеха издирване на младежа, но така и не го откриха. Може би бе спал в гората. А може би бе напуснал района, качвайки се на автостоп. На следващия ден от Броктън пристигна отец Бенедикт. Тогава научих, че името на момчето е Лестър Дант. Узнах и за пожара, в който бяха загинали родителите му. Но никога не споделих нито с отец Бенедикт, нито с отец Хенли истината за случилото се в спалнята. Не казах и на съпруга си. Не казах на *никого*. О, да, когато се разчу, хората ме гледаха, но тези погледи бяха различни и можех да ги понеса. Бяхме прибрали едно момче в дома си, а за отплата то ме бе набило и ни бе окрало. Бях жертва, която градчето можеше да приеме.

— Нямам думи да ви опиша колко съжалявам — казах аз.

— Юнис. — В гласа ѝ се долови болка. — *Защо, за бога, той ме нарече Юнис?*

Не отговорих.

— Казахте ми за сутеренната стая, в която родителите му са го държали затворен. Какво друго знаете? Имате ли представа защо ме нарече с това име?

Тонът ѝ бе така умолителен, че от устата ми неволно се отрони:

— Да.

— Кажете ми.

— Сигурна ли сте, че искате да чуете отговора?

— Точно както и *вие* искате отговори.

Поколебах се.

— Юнис е името на майка му.

Госпожа Гарнър простена.

— Изглежда е наказвал...

— Майка си. Наказвал е *майка си*. Боже мой! — Гласът ѝ стана дрезгав от отчаяние. — Наранете го. Не забравяйте обещанието си. Когато го намерите, го накарайте да страда.

— Имате думата ми.

Докато вървах към колата си, полагах усилие да не издам пред госпожа Гарнър обзелото ме обезсърчение. „Когато го намерите“ — бе казала тя. Но аз вече не вярвах, че ще го открия. Без информация къде бе отишъл Лестър Дант през онази нощ, нямах никаква представа какво да правя по-нататък. Нещо по-лошо, не виждах смисъл да се опитвам. Лестър бе далеч по-побъркан, отколкото бе разкрила информацията на ФБР. Не можех да си представя, че е оставил Кейт и Джейсън живи.

Седнах зад волана с натежало от скръб сърце. Омразата се бореше с мъката ми. „Наранете го!“ — бе помолила госпожа Гарнър. „Да, ще го сторя“ — казах си аз. Профучах бясно покрай добре поддържаните морави и безупречно подрязаните живи плетове. Стигнах до едно кръстовище и завих надясно. На следващия светофар завих наляво. Без никаква причина. Без определена посока.

Известно време продължих да карам напосоки през цветущото провинциално градче, докато в един момент осъзнах, че минавам за пети или шести път край едни и същи къщи и магазини. Най-накрая умората ме надви и аз спрях пред един мотел, наречен „Оазис за пътника“, в покрайнините на града.

Беше едва пет, но на мен ми се струваше, че е полунощ, когато внесох кувара и раницата си в стаята, която гледаше към паркинга. Твърде изтощен, за да разглеждам спартански обзаведеното помещение, аз се върнах до колата за принтера и лаптопа си. Запитах се защо въобще ги носех. Те заемаха място, а досега не ги бях използвал.

„Може би е време да се прибирам вкъщи“ — помислих си аз.

В Денвър сега беше три часът. Вдигнах телефона.

— Детективска агенция „Пейн“ — каза отсреща познатият мъжки глас.

— Вече сам ли отговаряте на телефона?

Пейн помълча за миг.

— Ан отиде на лекар. — Секретарката му Ан беше и негова съпруга. — Как сте, Брад?

— Толкова лесно ли се разпознава гласът ми? — Представих си едрия мъж до аквариума със златните рибки.

— Мислех си за вас. Когато се обадохте последния път, бяхте в Южна Дакота. Казахте, че ще ми звъннете пак, но не го направихте. Притесних се. Какво правите в... — Чух почукването от пръстите на Пейн по компютърната клавиатура. — „Оазис за пътника“ в Логанвил, Охайо?

— Намирисва ми на нова компютърна програма.

— Помага ми да не скучая. Какво правите там?

— Отказвам се.

— Съжалявам да го чуя. Докато бяхте на път, поне не се страхувах, че ще направите нещо безразсъдно. Предполагам, не сте научили нищо ново.

Отпуснах се уморено на леглото.

— Напротив. Научих твърде много. Но то не ме отведе доникъде.

— Освен до „Оазис за пътника“ в Логанвил, Охайо.

Пейн се помъчи репликата му да прозвучи шеговито, но не се получи.

— Надявах се да открия следа — отвърнах аз.

— Понякога следата е пред нас. Ние просто не я виждаме.

— Да, но *моята* следа не ме отведе никъде. — Бях доловил нещо в думите на Пейн — мрачния тон, с който ги бе изрекъл. — Ан е на лекар? Всичко наред ли е?

— Ще видим.

— О...

Той се поколеба.

— Някаква бучка в гърдата ѝ, но може да е само киста. Докторът ще ѝ направи биопсия^[1].

Поех дълбоко въздух.

— Ще се моля за нея.

— Благодаря.

— Преди да се случи всичко това, никога не бих казал подобно нещо — казах му аз.

— Че ще се молите за някого?

— През последните два дни говорих с двама отци и с една много религиозна и благопристойна дама. Предполагам, че съм се повлиял от тях. Проблемът е, че научих нещо и за един мъж, превърнат от родителите му в чудовище. Лестър Дант.

— Сега вярвате ли, че е бил той?

— О, да, вярвам. И бог да ми е на помощ.

— Още една молитва — подхвърли Пейн.

— Утре си тръгвам за вкъщи. Ще ви се обадя веднага, щом се прибера. Може би дотогава ще са излезли резултатите от биопсията.

— Може би. — Гласът на Пейн заглъхна. — Лек път.

— Благодаря — прошепнах аз и затворих.

„Моля те, Господи, запази здравето на жена му!“ — помолих се наум.

Изтегнах се на леглото и затворих очи. Пердетата не пропускаха светлината на късното следобедно слънце. Исках да заспя навеки.

„Господи, надявам се, че не си оставил Кейт и Джейсън да страдат.“

Не спирах да мисля за добрите и лошите неща, към които религията можеше да подтикне хората. Не можех да прогоня от съзнанието си образа на Лестър Дант, който бе избягал от една църква, за да се появи пред друга и...

[1] Изрязване на малки части от жив организъм за микроскопическо изследване — Б.пр. ↑

Шокът от мисълта, която ме осени, ме накара да седна. После скочих възбудено, спомняйки си онова, което Лестър Дант, представяйки се за моя брат, ми беше казал преди година:

„Докато скитах от град на град, разбрах, че лесно мога да получа безплатна храна, като се появявам на църковните сбирки след неделната сутрешна проповед.“

„Исусе — помислих си аз. — Той сигурно е продължил по изпитания начин. Трябва да е отишъл в църквата в някое друго градче.“ Пейн беше прав. Следата беше тук. Просто не я бях видял.

Сложих бързо лаптопа и принтера на масичката до леглото. Изключих телефона от контакта и включих на негово място компютъра. Пуснах го и направих необходимите промени в програмата ми за интернет достъп, като смених телефонния код на Денвър с този, използван в района на Логанвил.

После влязох в един географски сайт и си разпечатах карта на Охайо, както и на някои от съседните му щати: Мичиган, Индиана, Кентъки, Западна Вирджиния и Пенсилвания. Интересуваха ме малките градчета. Дант щеше да избягва големите. Сигурен бях. След като бе живял уединено в сутеренната стая, предполагагах, че изпитваше ужас от пренаселените градове.

В картите фигурираха стотици имена. Бяха твърде много, за да ми бъдат от полза, но все пак беше някакво начало. Направих по-практичен списък, като елиминирах градчетата в най-отдалечените краища на другите щати. След това скъсих списъка, изключвайки Индиана, убеден, че Лестър едва ли щеше да се върне в щата, където е бил арестуван. Така че останаха Охайо, Мичиган, разположен на север от него, Кентъки и Западна Вирджиния — на юг, и Пенсилвания — на изток.

Градчетата в тях сами по себе си не ме интересуваха. Имах нужда от имената на църквите им. Написах „Църквите в Охайо“ в прозорчето на интернет търсачката. Появи се списък, допълнен с местоположението им и адресите на техните сайтове. Сравних го с

този на градовете. Направих същото с църквите в останалите щати. Изключих онези, чиито имена бяха на светци, сигурен, че Дант щеше да избягва католическите, англиканските и гръцките православни църкви. Тяхната идеология и обреди щяха да му бъдат чужди. Докато се опитвах да отсея протестантските храмове, аз...

Силно почукване по вратата ме разсея.

Обърнах глава натам.

Дневната светлина отдавна бе угаснала зад прозорците. Погледнах часовника си. Бяха минали почти седем часа. Стрелките показваха, че приближаваше полунощ. Силното чукане се повтори.

— Господин Денинг? — обади се мъжки глас.

Изправих се вдървено, защото краката ми се бяха схванали от дългото седене. Отидох до вратата, погледнах през шпионката и видях възрастен мъж, облечен със сако и вратовръзка. Не свалих защитната верига, а само открянах вратата и надзърнах през петнайсетсантиметровия процеп.

— Какво обичате? — Ярката светлина на прожекторите от паркинга ме заслепи.

— Исках само да се уверя, че всичко е наред. Компютърът ни показва, че говорите по телефона от пет часа, но когато се опитах да се включа в линията ви, за да проверя дали не сте заспали и оставили отворена слушалката, чух само пръщене.

— Имах работа за наваксване.

На лицето на мъжа се изписа объркване.

— В интернет — добавих, като посочих към компютъра в ъгъла на масичката, който, както осъзнах по-късно, той не можеше да види.

Мъжът изглеждаше още по-объркан.

— Разполагате с номера на кредитната ми карта — успокоих го аз. — С удоволствие ще платя телефонните разходи.

— Е, щом всичко е наред.

— Не може да бъде по-наред.

— Лека нощ.

Той си тръгна и едва тогава си дадох сметка за болката в главата и куркането в стомаха ми. През открянатата врата видях ярката реклама в червено и синьо от другата страна на улицата. Светлинният надпис гласеше: „СКАРА И БИРА“. Два тежкотоварни автомобила бяха спрели в края на претъпкания паркинг. Свидеше ми се времето, което

щях да изгубя, но си казах, че няма да бъда полезен на Кейт и Джейсън, ако не се грижа за здравето си, така че излязох от интернет, заключих стаята и се отправих към кънтри музиката, която се носеше от джубокса — в песента се разказваше за любимата на един мъж, която се срещаше с друг — през отворените прозорци на отсрещния ресторант.

Четиридесет минути по-късно на стомаха ми тежеше от сандвича с бифтек, който бях излапал. Напомних си за стриктната здравословна диета, която трябваше да спазвам, за да се подготвя за разследването си. „От утре — обещах си аз. — Кълна се. От утре.“

— Ето ви кафето — каза сервитьорката. — В пластмасова чаша, както поискахте.

— Благодаря.

Излязох от ресторанта и тъкмо пресичах паркинга, когато някакъв шум ме накара да спра. Джубоксът бе замлъкнал, но разговорите на посетителите бяха достатъчно високи, така че се напрегнах, за да чуя добре. Идваше отдясно, отстрани на ресторанта. Отново го чух. Стенание.

Стон на жена.

— Смяташе, че можеш да ме напуснеш? — Приглушеният мъжки глас идваше иззад ъгъла. — Ти си по-глупава, отколкото съм си мислел.

Разнесе се метално думкане, сякаш някой се бе блъснал в кола. Още един стон.

В ресторанта отново засвири джубоксът: нещо за празни стаи и самотни души. Предпазливият Брад, който бях някога, щеше да отиде да каже на управителя на ресторанта да се обади в полицията. Но колко ли щеше да се забави полицейската кола и какво ли щеше да се случи през това време?

Представяйки си, че Пити бие Кейт, отворих ципа на чантичката, която винаги носех на кръста си. Със съзнанието, че ако се наложи, веднага мога да извадя пистолета, тръгнах към ъгъла на ресторанта. От онази страна имаше малко прозорци. Загърбил блясъка на неоновите светлини, беше ми необходимо известно време, докато очите ми привикнат към мрака и различат движещите се сенки между две паркирани коли: мъж биеше жена.

— Спри! — извиках аз.

Мъжът се обърна по посока на гласа ми. На слабата светлина се открои пълно лице. На верижка за колана му бе закачен голям портфейл, мушнат в задния му джоб.

— Това е личен разговор. Не се бъркай! — Той повали жената на асфалта. — Не искаш повече да бъдеш с мен, а? Е, добре, или ще живееш с мен, или изобщо няма да живееш.

— Казах ти да спреш.

— Изчезвай отгук, приятел, или след като приключа със семейните проблеми, ще започна с теб.

— Да изчезвам ли? Току-що изрече думата, която мразя най-много.

— Чу ме, приятел. — Мъжът сграбчи жената, изправи я на крака и я блъсна в колата. Когато тя се опита да избяга, отново я удари.

— Но ти не ме чу. — Спокоен с пистолета в чантичката ми, пристъпих по-близо.

— Е, добре, дадох ти шанс да се измъкнеш! — Мъжът се обърна към мен. — Сега е твой ред!

— Може да е щастливата ми нощ.

Той се втурна към мен.

В лявата си ръка държах кафето, което бе толкова горещо, че пареше през пластмасовата чашка. Махнах капачето и лиснах горещата течност в лицето на мъжа, като се целех в очите му.

Той изкреця и вдигна ръце към попареното си лице.

Както бях обучен, нанесох му удар с прибрани и изпънати пръсти право в слънчевия сплит.

Пъшкайки, сякаш всеки момент щеше да повърне, мъжът се преви надве. Ритнах го отстрани в лявото бедро, на мястото, където минаваше нервът. Парализиран, кръкът му се огъна и той се прекатури на тротоара, като изкреця още по-силно от болката в бедрото.

Дръпнах ръцете от лицето му и с долната част на дясната си длан го ударих в носа веднъж, втори път, трети път.

Мъжът се отпусна на тротоара и остана да лежи неподвижно. Готов да ударя отново, аз го обърнах на една страна, за да не се задави от бликналата кръв. Проверих пулса му, долових острия мирис на алкохол в дъха му и се обърнах към жената, която бе седнала в колата.

— Добре ли сте?

Тя простена. Обзе ме ужас, като видях нараненото ѝ лице.

— Ще имате ли достатъчно сили да шофирате? — попитах я загрижено.

— Аз не... — Жената се олюля, когато ѝ помогнах да излезе от колата. Устните ѝ бяха подути. — Да. — Пое си дълбоко дъх. — Мисля, че ще мога да карам. Но...

— Направете го.

Зад мен мъжът изпъшка.

— Побързайте — подканих я аз. — Преди да е дошъл в съзнание.

Жената се огледа. Под очите ѝ имаше синини. Знаех, че те не можеха да се появят само за няколко минути. Явно свидетелстваха за множество предишни побои.

— *Да карам?* — повтори тя жално. — *Как?* Избягах от него тук, защото се надявах да взема пари назаем от една приятелка, която работи в ресторанта. Оказа се, че тя е в болнични. Но пък *той* ме очакваше.

Наведох се над мъжа на тротоара и се уверих със задоволство, че все още беше в безсъзнание. Взех ключовете за колата от джоба на панталона му, измъкнах и големия му портфейл и извадих всички пари от него — изглеждаха около сто долара.

— Вземете. — Подадох ги на жената. Измъкнах моя собствен портфейл и ѝ дадох около двеста долара — по-голямата част от парите в брой, с които разполагах.

— Не мога да ги приема — отвърна тя.

— Съпругата ми със сигурност щеше да поиска да ви ги дам.

— За какво говорите?

— Вземете ги. Моля ви. Заради жена ми.

Непознатата ме погледна озадачено, сякаш се мъчеше да отгатне гатанка.

— Имам сестра в Балтимор — заяви тя, като ѝ подадох ключовете за колата.

— Не, това е първото място, където ще ви потърси — казах ѝ аз. — Ако бяхте обрели банка, щяхте ли да се скриете при сестра ви? Твърде лесно за откриване място. Трябва да си представите, че бягате от полицията.

— Но аз не съм направила нищо лошо!

— Продължавайте да си го повтаряте. Вие не сте направили нищо лошо, но този кучи син ей там със сигурност е. Трябва

непрекъснато да си напомняте, че единствената цел в живота ви е да стоите далече от него. — В Денвър, когато живеех нормално, бях горд, че Кейт работеше на доброволни начала като съветник в приют за малтретирани жени. Знаех процедурата. — Изберете град, в който никога не сте ходили. Например в Питсбърг. — Казах го наслуки. — Били ли сте някога в...

— Не.

— Тогава идете там. Той е само на триста километра оттук. Оставете колата на автогарата и идете в Питсбърг. Потърсете в телефонния указател раздела за общинските служби и намерете номера на приюта за жени.

Прибрах се треперещ в мотелската си стая, изумен от яростта, която ме беше обзела. В онзи момент, когато копелето бе тръгнало към мен, едва не го застрелях. Единственото, което ме спря, бе мисълта, че гърмежът щеше да накара хората да изскочат от ресторанта. Някой можеше да ме види. Полицията щеше да се втурне да ме преследва. Как щях да търся Кейт и Джейсън, ако се окажех в затвора?

По причини, важни за мен и семейството ми — гласеше електронното ми съобщение, — търся информация за млад мъж, който се е появил във вашата църква в края на миналото лято или през есента преди деветнадесет години. Знам, че е много трудно да си спомните нещо, случило се толкова отдавна, но смятам, че обстоятелствата са били достатъчно необичайни, за да се запомнят от някой член на вашата енория. Момчето трябва да е било шестнадесетгодишно. То е седяло отпуснато пред вратата на църквата рано сутринта преди неделната служба, така че навярно първият пристигнал човек го е намерил. Носело е скъсани дрехи и е имало охлузвания и одрасквания, показващи, че е преживяло някакво премеждие. Момчето не е помнело името си, какво му се е случило или как е попаднало пред вашата църква. Членове на енорията сигурно са се погрижили за него, най-вече жени, защото нещо в погледа му е подсказвало нуждата му от майчина ласка. Юношата е можел да цитира Библията наизуст, но е бил неграмотен. Някой, вероятно жена, може да се е опитал да го научи да чете и пише. Най-накрая той сигурно е обрал хората, които са му помогнали, може дори да им е нанесъл побой, а после е избягал от града. Към края на престоя си, момчето може би си е „спомнило“, че се казва Лестър Дант. Ако знаете за някой, приличащ на него, моля, пишете ми по електронната поща на горепосочения адрес. Имам огромна нужда да науча всичко, което мога, за този човек. Преди година той отвлече съпругата и сина ми.

На другата сутрин след изпълнената с кошмари нощ, изпратих това съобщение на адресите на всички църкви от моя списък. Загледан в компютърния екран, мълчаливо се помолих на Бог да ми помогне.

Нуждата да уринирам най-накрая ме накара да се размърдам. Но след като станах, си спомних за забележката на Пейн, че докато съм в движение, вероятността да извърша някоя глупост е по-малка. Така че отидох да направя един осемкилометров крос. Върнах се и проверих електронната поща. Нищо. Един час правих упражнения и отново проверих пощата си. Пак нищо.

Какво очаквах? Че във всяка църква някой редовно четеше сутрин електронните съобщения, че мълвата за моето писмо веднага щеше да се разпространи сред енорияшите, че хората, които си спомняха събитията, описани от мен, щяха незабавно да ми пишат? „Трябва да бъда търпелив — напомних си аз. — Дори и в малките градчета новините не се разпространяват толкова бързо, колкото ми се иска. Ако някой има да ми съобщи нещо, вероятно ще получа писмото чак вечерта.“

Така че взех душ, облякох се и се опитах да почета. После излязох и си купих сандвич. Поразходих се. Гледах Си Ен Ен. Но най-вече проверявах електронната си поща за някое пристигнало съобщение. Такова не дойде. Към полунощ се предадох, загасих лампата и се помъчих да заспя.

Но забравата на съня не идваше и най-накрая, изневерявайки на решението си от предишната нощ, отидох до един бар надолу по пътя, където нямаше вероятност да ме познаят. Ако мъжът, когото бях набил, ме търсеше, логично бе да го направи в ресторанта срещу мотела. Този път ми бяха необходими четири бири и чаша бърбън, преди да се замъгли достатъчно съзнанието ми, за да се прибера в стаята си и да легна да спя. „Запътил съм се към ада“ — казах си аз.

„Всъщност вече отдавна съм там.“

Събудих се на зазоряване, но още нямаше никакви съобщения. Бях изправен пред още един ден на очакване. Времето се влачеше

тягостно бавно и накрая трябваше да си призная, че съм бил пълен глупак да тая надежди. Не ми бе достигнал кураж да се идентифицирам с Лестър Дант до степента, която ми бе необходима. Бях сгрешил в предположенията си за местата, където бе ходил преди деветнадесет години, както и за това какво е правил при пристигането си там. След като заключих, че не бих могъл да продължавам да живея по този начин и се запитах дали изобщо исках да живея, проверих електронната си поща и застинах при вида на четирите съобщения.

Сигурен бях, че те не съществуваха, че ми се привиждаха. С чувството за нереалност, аз стоя пред екрана и ги гледах. После, изпълнен с колебание, ги разпечатах. Всяко от тях бе от различен щат: Кентъки, Западна Вирджиния, Пенсилвания и Охайо. В началото те бяха подредени по азбучен ред в съответствие с имената на техните изпращачи, но след като ги прочетох няколко пъти, аз ги подредих хронологично и по географски показатели.

„Господин Денинг — започваше първото, — Вашето съобщение толкова ме разтревожи, че ми бе необходимо доста време, докато се реша да Ви отговоря. Съпругът ми каза да не си причинявам болка, но не можах да понеса мисълта, че и други хора са страдали като мен.“

Името на подателката бе госпожа Доналд Кавендиш и разказът ѝ съвдпаднаше с казаното от госпожа Гарнър. Ако бе имало изнасилване, госпожа Кавендиш не го споменаваше, но аз изпитвах смущаващото чувство, че тя бе по-дълбоко наранена, отколкото показваха голите факти в съобщението ѝ. Всъщност той не беше се представил с името Лестър. Не бе използвал никакво име. Обаче в нощта, когато изчезнал, запалил къщата им.

Това бе станало в края на септември — месец, след като бе насиллил госпожа Гарнър. Какво ли се бе случило в този интервал? Проверих на картата и открих, че градчето в Кентъки се намираше на триста и двадесет километра от Логанвил в Охайо. След като е похарчил парите, откраднати от госпожа Гарнър, дали се е скитал, препитавайки се от обири на къщи и магазини за алкохолни напитки, докато безцелният му път го е отвел в Кентъки?

Следващото съобщение (както ги бях подредил) бе от съседния щат Западна Вирджиния и описваше събития, случили се година по-късно. Лестър (този път бе използвал само малкото си име) бил приет в дома на семейство богомолци, чиято дъщеря най-накрая обезчестил. Писмото беше от нея и в него тя ми разкриваше онова, което бе крила от родителите си, докато не станала пълнолетна. Лестър я заплашил, че ако каже на някой какво ѝ е сторил, някоя нощ ще се върне и ще я убие.

За да бъде по-убедителен, удушил котката ѝ пред нея. Следващата вечер обрал къщата, откраднал и семейната кола и изчезнал. Полицията намерила обгорелия автомобил на триста километра от града и независимо че Лестър си бил отишъл, изминало много време, преди дъщерята да спре да сънува кошмари за него.

Третото съобщение (от Пенсилвания) описваше събития, станали *осем години* по-късно. В дадения случай той бе съкратил името си на Лес. Методите му се бяха променили. По онова време двадесет и петгодишен, Лестър вече не изглеждаше уязвим — нещо, което преди толкова лесно му придавало вид на жертва и печелело състраданието на енориашите в малките градчета. Сега той се появил пред църквата и предложил да върши каквато и да е работа срещу храна. Неговата удивителна способност да цитира на изуст всеки пасаж от Библията допаднала на хората. Този път той опожарил църквата.

Най-много ме разтревожи четвъртото съобщение. То бе от някакъв мъж, който описваше събития, случили се *тринадест години* след пожара, в който бяха загинали родителите на Лестър Дант. Бе изпратено от градче, което се намираше в централната част на Охайо. Този път Лестър бе изчезнал заедно със съпругата на пишещия. Тя никога не била открита. Ала Лестър не бе използвал нито малкото си име, нито съкращението Лес. Бе се представил със съвсем различно име. И то ме вледени.

Питър.

Разтреперан до дъното на душата си, аз отново разгледах картите и местоположението на градчетата. Дотук маршрутът му бе следният: от Крофорд на югоизток до Логанвил, Охайо, още по на югоизток до градчето в Кентъки, след това в Западна Вирджиния, после на североизток до Пенсилвания и накрая до градчето в централната част на Охайо — на осемдесет километра от мястото, където бях израсъл. Един месец. Една година. Осем години. Тринайсет години.

Между тези периоди той се бе подвизавал в най-различни далечни краища на страната (това се виждаше ясно и от криминалното му досие във ФБР), но нещо го караше да се връща и аз не можех да се отърся от чувството, че пътят му, очертан на картата, приличаше на

спирала, която водеше обратно към мястото, където всичко бе започнало.

ШЕСТА ЧАСТ

Бе изминал повече от четвърт век, откакто двамата с майка ми бяхме принудени да напуснем Удфорд и да отидем да живеем при нейните родители в Кълъмбъс. Пейн ми бе казал, че сега градчето се е превърнало в цветуща вилна зона за разрастващия се голям град. Но аз не бях осмислил напълно какво означаваше това. След като се отклоних от междуцатското шосе и поех по наскоро павирания път през градчето, в мен започнаха да нахлуват спомените. Бях едва четиринадесетгодишен, когато мама и аз го бяхме напуснали. Но въпреки това от пътуванията, при които родителите ни бяха водили Пити и мен да посетим дядо и баба, си спомнях, че имаше много ферми покрай междуцатския път. Повечето от тях вече ги нямаше — земята беше раздробена на малки парцели, на които се издигаха големи къщи. Панорамната гледка, от която първаначално собствениците им навярно са били привлечени, бе унищожена от по-нататъшното застрояване. Тя бе компенсирана със скъпо струващи паркови съоръжения.

Минах покрай фабриката за мебели, където някога баща ми бе работил като старши майстор и която се издигаше в края на града. Сега тя бе превърната в комплекс с ресторант, киносалон и магазини, разделени от сенчести алеи. Индустриалният облик беше запазен, придавайки на мястото историческа стойност.

Търговската част — квартал с шест обособени зони с магазини — изглеждаше по-добре, отколкото в моето детство. Фасадите на съседните двуетажни тухлени постройки бяха наскоро почиствани с песъкоструйни машини и сега всички имаха вид на нови, макар да бяха строени в началото на двадесети век. Една от улиците бе затворена за автомобили и бе превърната в пешеходна зона, тук-там между бистрата се виждаха дървета и цветя в сандъчета, имаше и фонтан, и малка естрада.

Районът беше доста оживен и ми отне известно време, докато открия място за паркиране. В мен се бореха противоречиви чувства. Когато бях дете, търговската част ми се бе струвала невероятно голяма.

Сега тя имаше същото въздействие, но поради съвсем различна причина — моята безпомощност ме караше да се чувствам малък. Независимо от изминалите години успях да се ориентирам сам, като минавах покрай магазин за комикси и павилион за сладолед — и двата ги нямаше, когато бях дете. Стигнах до ъгъла на „Линкълн“ и „Вашингтон“ (имената изплуваха в съзнанието ми) и се загледах в сенчестия вход на отсрещната страна на улицата. Намираше се между банка и дрогерия — поне за това бяха служили някога тези две сгради. Спомнях си го много добре, защото майка ми многократно ни бе водила двамата с Пити през този вход и после нагоре по тясното кънтящо стълбище до най-омразното ни място на света: зъболекарския кабинет.

Това стълбище ми се бе струвало стръмно и злокобно, когато се изкачвах по него в детството ми. Сега, опитвайки да се успокоя, преброих всичките му тридесет стъпала. Като стигнах до най-горната площадка, се озовах под остъклен покрив (още една промяна) и пред същата врата с матирано стъкло, която водеше към кабинета на зъболекаря, само че на нея сега пишеше „Застрахователна компания КОСГРОУВ“.

Млада жена с прибрана назад коса вдигна поглед от папка с документи.

— Какво обичате, господине?

— Аз... Когато бях дете, тук беше зъболекарски кабинет. — Не можах да се въздържа да не погледна покрай секретарката към коридорчето, което някога водеше към стаята на ужасите.

На лицето на жената се изписа объркване.

— И?

— В зъболекаря има картони, от които се нуждая, но не знам как да се свържа с него, защото съм забравил името му.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна. Започнах работа при господин Косгроув преди шест месеца и нищо не съм чувала за зъболекарски кабинет.

— Може би господин Косгроув ще знае нещо?

Секретарката отиде до кабинета, от който се бях страхувал, и след по-малко от пет минути се върна.

— Господин Косгроув каза, че е тук от осем години. Преди това е било офис на агенция за недвижими имоти.

— О!

— Съжалявам.

— Няма нищо. — Почувствах, че ми премалява. — Предполагам, че съм хранил прекалено големи надежди.

Обезкуражен, се обърнах към вратата, но спрях от една внезапно осенила ме мисъл.

— А агенцията?

— Моля?

— Казахте, че преди това тук е имало агенция за недвижими имоти, нали?

— Да. — Сега в погледа ѝ се четеше досада.

— А според вас, дали те са били собственици или само наематели?

— Моля?

— Ако приемем, че господин Косгроув не притежава тази сграда, тогава на кого плаща наем?

— Имате предвид сградата на Дуайър. — Дребният мъж с папийонка угаси цигарата си. Бюрото му бе обградено от три страни с високи кантонерки. — Управлявам този имот от името на наследниците на господин Дуайър от двадесет години насам.

— Сега там се помещава офиса на господин Косгроув.

— Да, в апартамент 2-В.

— Можете ли да ми кажете кой е бил наемателят му в онези години? Интересува ме името на зъболекаря, който е работил там.

— Защо, по дяволите, искате...?

— Заради някои зъболекарски картони. Ако ви затруднява да проверите, с удоволствие ще ви платя за услугата.

— Да ме затруднява? Боже, това е най-лесното нещо. Тайната на управлението се състои в добрата организация. — Той се завъртя на стола си и се придвижи с него до кантонерката от дясната му страна, която беше маркирана с буквата „Д“.

— Дуайър... Дуайър... — Мъжът взе да преглежда папките. — Ето. — Той прелисти книжата в извадената папка. — Разбира се. Сега си спомних. Доктор Реймънд Фарадей. Той получи сърдечен удар. Беше преди осемнадесет години. Почина, докато запълвал канала на зъба на един пациент.

След онова, което бях преживял, неговата гротескова смърт не ми се стори толкова необичайна.

— Той имаше ли близки тук? Дали все още живеят в града?

— Нямам ни най-малка представа, но можете да проверите в телефонния указател.

— ... преди много години. Доктор Реймънд Фарадей. Опитвам се да открия някой негов роднина. — Седнал в колата си, говорех по клетъчния си телефон. В указателя фигурираха само двама души с фамилията Фарадей. Това бе вторият ми разговор.

— Съпругът ми е негов син — каза колебливо жената отсреща. — В момента Франк е на работа. В каква връзка ви интересува баща му?

Изпънах гръб.

— Когато бяхме деца с брат ми, доктор Фарадей беше наш зъболекар. Много е важно за мен да получа рентгеновите снимки от зъбите на брат ми, за да го идентифицирам.

— Брат ви е починал?

— Да.

— Моите съболезнования.

— Ще ми бъде от голяма полза, ако можете да ми кажете какво е станало със здравните картони.

— Пациентите му си ги взеха, като си намериха нов зъболекар.

— А картоните на онези, които са били прекъснали лечението си при него преди това? Брат ми и аз бяхме спрели да посещаваме доктор Фарадей няколко години по-рано.

— Вашите родители не прехвърлиха ли картоните ви при вашия нов зъболекар?

— Не. — Спомних си с горчивина, че след като баща ми умря при автомобилната злополука и се оказа, че застраховката му за живот е била погасена, майка ми не можеше да си позволи да ме води на зъболекар.

Жената отсреща издиша шумно, сякаш бе изпълнена с досада.

— Нямам представа какво е направил мъжът ми със старите картони. Трябва да го питате, като се прибере от работа.

Бейзболното игрище си беше все същото. Сянката ми се удължаваше под лъчите на залязващото слънце, докато стоях до железната стойка, за която с приятелите ми заключвахме с вериги велосипедите си преди толкова много години. Зад мен пейките покрай линията на трета база бяха заети от родители, които крещяха окуражително на децата, играещи нещо като мач от Малката лига. До слуха ми достигна пукотът от удара на топка с бухалка. Одобрителни възгласи. Рев от разочарование. Аплодисменти. Предположих, че летящата топка, вероятно запратена обратно към базата, е била уловена.

Но аз не откъсвах очи от велосипедите, спомняйки си как Пити бе заципал с щипка за пране една карта на предния калник и когато колелото се въртеше, тя се удряше в спиците и се чуваше *пляк-пляк-пляк*. Стана ми мъчно, че не можех да си спомня имената на двамата си приятели, с които бях тогава и заради които съсипах живота на брат си. Но пък ясно си спомнях какво си говорехме.

— За бога, Брад, братчето ти направо ми лази по нервите. Що не му кажеш да я махне?

— Да, навсякъде се мъкне с нас. Писна ми от този малък нахалник. Проклетият шум от колелото му ме подлудява.

— Той просто се мотае наоколо. Нищо лошо не прави.

— Да, бе. А как е узнала майка ми, че пуша, ако *той* не го е изпял на *твоята*?

— Не сме сигурни, че ѝ е казал.

— Ами тогава *кой* ѝ е казал, смахнатата Фея на зъбките ли?

— Добре де, добре.

Пити едва не се блъсна в мен, когато се обърнах. Бях мислил за този момент толкова често и с такава болка, че той се бе гравирал в паметта ми. Пити бе нисък за своите девет години, но изглеждаше още по-дребен заради широките си провиснали панталони. Бейзболната му ръкавица бе твърде голяма за ръчичката му.

— Съжалявам, Пити, трябва да се прибереш вкъщи.

— Но...

— Още си много малък. Бавиш играта.

Очите му заблестяха и се напълниха със сълзи. По-късно се срамувах от факта, че тогава се разтревожих какво ще си помислят приятелите ми, ако малкото ми братче се разреве на глас пред тях.

— Сериозно ти казвам, Пити. Престани да досаждаш. Отивай си вкъщи. Гледай анимационни филмчета или се занимавай с нещо друго.

Брадичката му се разтрепера.

— Пити, на теб говоря, тръгвай. Обирай си крушите! Изчезвай!

Приятелите ми вече тичаха към игрището, където другите деца се разделяха на отбори за играта. Когато се втурнах към тях, чух добре познатото *пляк — пляк — пляк* от колелото на Пити. Погледнах назад към малкото момче, което се отдалечаваше с наведена глава, въртейки бавно педалите.

Сега, докато стоях до стойката за велосипеди и си спомнях как се бяха развили нещата, желяейки с цялото си сърце да можех да върна онзи момент и да кажа на приятелите ми, че са тъпанари и че Пити ще остане с мен, от очите ми потекоха сълзи.

За разлика от бейзболното игрище, къщата се беше променила до неузнаваемост. Всъщност променена бе цялата улица. Дърветата бяха по-високи (което можеше да се очаква) и повече на брой, както и храстите, и живите плетове. Но не тези промени ме поразиха. В детството ми всички къщи в квартала бяха ниски едноетажни постройки — скромни жилища на работници във фабриката, в която баща ми беше старши майстор. Сега някои от къщите бяха надстроени с още един етаж, а на други бяха пристроили по още една стая, която отнемаше голяма част от задния им двор. Къщата, в която бях живял, беше претърпяла и двата вида промени. Предната веранда бе зазидана, за да се разшири всекидневната. Гаражът в дъното на алеята беше реконструиран, така че да побира две коли и бе свързан посредством стълбище с една от стаите.

Докато гледах червените отблясъци на залязващото слънце в прозорците на къщата от волвото си, което бях паркирал до отсрещния тротоар, бях толкова поразен от промяната, че се запитах дали не съм сбъркал. Може би не бях на същата улица (но на табелата бе написано съвсем ясно „Локъст“) или пък това не беше същата къща (обаче табелката с номер 108 се намираще до главния вход, точно където си беше и в моето детство). Изобщо не можех да позная мястото. В паметта ми се беше запечатал образът на по-скромната къща, от която през онази вечер бяхме изскочили тичешком с татко, бяхме се качили в колата и той бе подкарал с бясна скорост към бейзболното игрище, надявайки се, че ще намерим Пити да се шляе някъде по пътя.

Един бдителен мъж се показва на вратата на съседната къща и ме изгледа намръщено, сякаш искаше да каже: „Какво зяпаш?“

Запалих колата и потеглих. Докато се отдалечавах, забелязах пред половин дузина къщи табели с надпис „ПРОДАВА СЕ“ и се спомних, че някога животът на всички обитатели на улицата зависеше до такава степен от фабриката за мебели, че никой не се местеше да живее другаде.

Господин Фарадей имаше тънки устни и хлътнали бузи.

— Жена ми ми каза, че брат ви е починал или нещо такова.

— Да.

— И затова се нуждаете от зъболекарските картони? За да го идентифицирате?

— Той изчезна преди много години. Сега може би сме го намерили.

— Неговото тяло ли?

— Да.

— Добре, ако не беше за нещо толкова важно, нямаше да си направя труда. — Фарадей ме покани с жест да вляза. Когато отвори вратата, която разделяше коридора на половината път между входната врата и кухнята, от всекидневната се чу приглушеният говор от включен телевизор. Беглото ми впечатление бе за необикновена чистота и ред — всичко бе на мястото си, страничните облегалки на столовете във всекидневната бяха покрити с найлонови калъфи, на стената в кухнята, подредени по големина, бяха закачени тенджери със съответните капаци над тях.

От отворената врата на избата нахлу студен въздух. Фарадей натисна ключа на лампата и ми кимна да го последвам. Стъпките ни отекнаха по солидната дървена стълба, която водеше надолу.

Никога не бях виждал толкова грижливо поддържано мазе. То бе пълно с кашони, наредени в редици, така че се образуваха тесни пътечки, но въпреки това човек нямаше усещането за безпорядък и хаос.

В двата края на избата бръмчеше по един сушител.

— Не мога да се отърва от влагата тук долу — каза Фарадей. Той ме поведе по една от тесните пътечки, зави наляво, стигна до единия ъгъл на мазето и свали няколко кашона от един нисък сандък.

— Мога ли да ви помогна по някакъв начин? — попитах аз.

— Не. Не искам да се обърка нещо.

Той отвори капака на сандъка, в който бяха наредени пакети с документи.

— Съпругата ми непрекъснато мърмори за всички неща, които съхранявам, но откъде да знам какво може да ми потрябва някой ден? — Фарадей посочи към купчина кашони малко по-нататък. — Там са всичките ми данъчни декларации. — После ми показа друга купчина кашони. — Сметките, които съм плащал. А ей тук... — Той посочи документите в сандъка, — са служебните книжа на баща ми. Поне тези, които открих. — Фарадей порови сред пакетите и извади купчина папки. — Как е името на брат ви?

— Питър Денинг.

— Денинг. Да видим сега. Денинг. Денинг. Ан. Брад. Никълъс. Питър. Ето го. — В гласа му прозвуча задоволство, когато ми подаде папката.

Опитах се да овладя треперенето на ръцете ми, докато я поемах.

— А тези другите? Искате ли вашата папка? Кой са Ан и Никълъс?

— Родителите ми. — Усетих тежест в гърдите. — Да, ако нямате нищо против, ще взема всичките.

— Жена ми ще се зарадва, като види, че се отървавам от част от този архив.

Докато се върна до колата, вече беше мръкнало. Трябваше да светна лампичката, за да мога да прегледам документите на Пити. Неспособен да съдържам повече треперенето на ръцете си, аз измъкнах пакета с рентгеновите снимки. Никога не бях докосвал толкова ценно нещо.

След като бях взел от зъболекарката ми в Денвър рентгеновите снимки, които беше направила на мъжа, представил се за моя брат, аз си бях извадил дубликати, в случай че във ФБР загубеха тези, които щях да им дам, или ми потрябваха екземпляри за моето разследване. Сега едва дочаках да открия някой мотел. Когато стигнах покрайнините на града, избрах първия, в който имаше свободни места. Регистрирах се и се втурнах към стаята си, твърде нетърпелив, за да вземам от колата си друг багаж, освен куфара, който веднага отворих и извадих рентгеновите снимки от Денвър.

Между зъбите на едно дете и тези на възрастен човек има голяма разлика, поради което е трудно да се определи дали рентгеновите снимки са на едно и също лице. Когато Пити бе отвлечен, повечето от постоянните му зъби още не са били израснали. Но моята зъболекарка ми каза, че *някои* са били. „Проверете корените — беше ме посъветвала тя. — Особено на единия от тях. Обърнете внимание дали са три или четири. Четири корена се срещат по-рядко. Вижте и дали растат в необичайни посоки.“

С лявата си ръка хванах снимката на възрастния мъж, а с дясната — тази на детето, и ги поднесох към нощната лампа до леглото ми.

Абазурът ѝ спираше повечето светлина. Реших да го сваля и почти го бях направил, когато се сетих за силните лампи, които обикновено имаше в баните на мотелите. Докато заобикалях забързано леглото, забелязах, че в стаята на този мотел имаше тоалетка с голямо огледало и лампа над него. Щракнах ключа и примигнах от ярката луминесцентна светлина. Вдигнах снимките към нея и започнах да местя погледа си между тях, като търсех отчаяно приликите и разликите, обзет от трескаво желание да науча истината. Детските

зъби изглеждаха трогателно малки. Представих си ужасяващата безпомощност на Пити, когато похитителите му са го отвличали. Зъбите на възрастния мъж. *Чи* бяха те? Постепенно осъзнах какво виждах. Когато ме връхлетя прозрението, когато различните парченца информация, които бях събрал, започнаха да си идват на мястото, свалих рентгеновите снимки. И увесих глава. „Бог да е на помощ на Кейт и Джейсън — помолих се аз. — Бог да е на помощ на всички ни.“

Органът гърмеше, когато отворих вратата на църквата: някакъв тържествен химн, който не можах да разпозная. Вдясно от преддверието имаше стълбище, което водеше към галерията за хора. Докато се изкачвах по него, стъпалата скърцаха под краката ми. Беше малко след дванадесет. Бях посетил единадесет протестантски църкви преди тази. Оставаха ми още шест, преди да загубя окончателно надежда.

Галерията тънеше в мрак, разсейван единствено от светлината на лампата над олтара. Пасторът свърши химна и ехото от стъпките ми във възцарилата се тишина го накара да се обърне.

— Извинете за безпокойството, преподобни. — Приближих до него и му показах снимката. — Секретарят ви ми каза, че приключвате с подготовката си за репетицията на хора. Опитвам се да открия този мъж. Случайно да го познавате?

Озадачен, пасторът взе снимката, намести очилата си и се вгледа изучаващо в нея.

След доста дълго мълчание той най-накрая кимна.

— Възможно е.

Опитах се да остана невъзмутим. Въпреки това сърцето ми се разтуптя толкова силно, че се притесних да не би преподобният да го чуе.

— Напрегнатият израз в очите е същият. — Отецът поднесе снимката под лампата над органа. — Но мъжът, за когото си мисля, имаше брада.

Той посочи към моята.

„Брада? Значи съм бил прав. Той си е пуснал брада, за да скрие белега.“

— Може би, ако покриете с ръка долната половина на лицето... — Опитах се гласът ми да прозвучи спокойно, въпреки свитото ми от напрежение гърло.

Пасторът последва съвета ми.

— Да. Познавам този мъж. — На лицето му се изписа подозрение. — Защо го търсите?

— Аз съм негов брат. — Успях да овладее треперенето на ръката си, докато се здрависвах с него. — Брад Денинг.

— Не. Грешите.

— Моля?

— Фамилното име на Пит не е Денинг, а Бенедикт.

Не знам какво ме порази повече — това, че Пити бе използвал собственото си малко име или, че бе взел фамилията на свещеника, който бе искал да го осинови след пожара. Стомахът ми се сви.

— Значи все още не използва фамилното ни име.

Пасторът се намръщи.

— Какво искате да кажете?

Сърцето ми се разтуптя още по-силно.

— Някога живеехме тук наблизо. Но преди много години двамата с Пит се скарахме. Една от онези семейни свади, които пораждат такива лоши чувства, че разделят семейството.

Свещеникът кимна разбиращо, явно добре запознат с последствията от подобни караници сред енорияшите му.

— Не сме си проговаряли от години. Но скоро чух, че се е върнал в града. Това е църквата, която посещавахме навремето. Така че си помислих, че някой може да го е виждал.

— И искате да се сдобрите с него?

— От цялата си душа, преподобни. Но не знам къде мога да го намеря.

— Не съм го виждал от... — Свещеникът се замисли. — Миналия юли, когато почина госпожа Уорън. Той, разбира се, присъства на погребението. А преди това за последен път го видях... О, преди две години. Дори не съм сигурен, че все още е в града.

— Коя е госпожа Уорън?

— Тя беше една от най-ревностните богомолки в енорията. Доколкото си спомням, пропуснала е само една служба. Когато Пит се появи преди две години и предложи безплатно да върши черната работа в църквата, госпожа Уорън много се привърза към него. Беше удивена от способността му да цитира от край до край Светото писание. Опита се да го надхитри на няколко пъти, но той винаги печелеше.

— Това е заслуга на баща ми — караше го да учи Библията наизуст.

— Да, баща ви определено е свършил добра работа. Накрая госпожа Уорън му предложи да стане ратай във фермата ѝ. Това бе загуба за нас и печалба за нея. Когато пропусна службата, за която ви споменах, бях убеден, че сигурно се е разболяла, така че ѝ звъннах по телефона и се оказах прав — беше хванала грип. Като дойде на църква следващата неделя, Пит не я придружаваше. Тя ми каза, че е решил да напусне.

— Да, Пит винаги си е бил такъв. Но вие споменахте, че е бил тук за погребението ѝ.

— Явно се беше върнал и отново работеше като ратай при нея. Всъщност, както чух, тя му е оставила имота си в наследство.

— Имота си?

— Ами тя беше стара. Съпругът ѝ бе починал, както и двете ѝ деца. Предполагам, чувствала е Пит като член от семейството си.

— Изглежда е била много мила старица.

— Извънредно щедра. След като разпродаде една по една всички ниви на фермата — това бе единствената ѝ възможност за препитание след смъртта на мъжа ѝ, — остави осемдесет акра около къщата да запустеят, за да се направи природен резерват. Повярвайте ми, при начина, по който този град се разраства, бихме се радвали да има повече хора като госпожа Уорън, за да запазим природата в околността.

— Преподобни, ще ви бъда много благодарен, ако ми направите две услуги.

— Да? — Той ме погледна заинтригувано през очилата си.

— Първата е: ако видите Пит преди мен, за бога, не му казвайте за нашия разговор. Опасявам се, че като разбере за намерението ми да се срещна с него, може така да се разтревожи, че да напусне града.

— Толкова сериозна ли бе кавгата ви?

— По-лоша, отколкото можете да си представите. Трябва да се срещна с него по подходящ начин и в подходящо време.

— А каква е втората услуга, която искате от мен?

— Как да намеря къщата на госпожа Уорън?

След трикилометрово шофиране по пътя, който водеше южно от града, стигнах до Т-образно кръстовище. Поех наляво и както ми го бе описал пасторът, павираният път премина в чакъленик. Под колелата се вдигаха облаци прахоляк, които пречеха на видимостта ми в огледалото за обратно виждане. Напрегнат, гледах напред с надеждата, че срещу мен няма да изскочи някоя кола или камион. Околността беше леко хълмиста и на върха на всяко възвишение ме хващаше страх, че внезапно ще се озова срещу приближаващо се превозно средство, карано от *него*. Той навярно нямаше да ми обърне внимание — един зърнат за миг шофьор, — но можеше и да е нащрек. Или може би нямаше да ме познае с брада, но ако го направеше или разпознаеше волвото на Кейт (Господи, защо не се сетих да взема друга кола?), щях да изпусна възможността да го изненадам. А така шансът ми да открия Кейт и Джейсън щеше да намалее.

Изпотен, със залепнала за гърдите ми риза, видях обширната гъста гора, която според указанията на пастора трябваше да остане от лявата ми страна. Минах покрай пощенска кутия, затворена порта и тесен черен път, който се губеше между дърветата. „Къщата на госпожа Уорън е точно зад гората — бе казал преподобният, — където тя можеше да гледа елените, катеричките, миещите се мечки и всички останали животни, които наричаше «божии чеда», докато бродят около имота й.“ Успокоен, че не бях срещнал никого и следователно никой не ме беше видял, продължих да карам, вдигайки още повече прахоляк. Но в същото време не преставах да се тревожа, че причината да не зърна никакво движение, се дължеше на факта, че Пити не беше там, че се беше преместил.

Пити.

Да.

На всяка рентгенова снимка се виждаше един особен зъб с четири корена, които растяха в различни посоки. Детският беше по-малък и по-слабо изразен, отколкото този на мъжа. Въпреки това не бе трудно да се види, че единият бе пораснал и бе станал другият. ??? Не

че се основавах само на моето мнение. Преди да тръгна да обикалям различните църкви, бях посетил рано сутринта един стоматологичен кабинет. С парите, изтеглени от местна банка, бях платил сто долара на зъболекаря да разгледа рентгеновите снимки, преди да се заеме с пациентите си. Той се бе съгласил с мен: снимките принадлежаха на един и същи човек.

Ето така стояха нещата. Мъжът, който се бе представил за моя брат, бе казал истината. ФБР грешаха. Лестър Дант не си беше присвоил личността на Пити. Пити бе присвоил тази на Лестър. Но това тревожно откритие не решаваше нищо. Тъкмо обратното. То пораждаше още повече обезпокоителни възпроси, които заплашваха да разстроят разсъдъка ми.

Едно беше ясно. След като бе заблудил полицията, карайки я да мисли, че е поел на запад през Монтана, той бе отвел Кейт и Джейсън в противоположната посока — в Удфорд. Поради тази причина вече не му се е налагало да оставя лъжлива следа, като зарязва откраднати коли, тъй като лесно е можел да избегне опасността да бъде заловен. Единственото, което е трябвало да направи, било да отмъкне кола с регистрационен номер от някой далечен щат. Близките на шофьора й нямало да се обезпокоят от отсъствието му поне няколко дни. Докато той или тя са били обявени за изчезнали, Пити е стигнал до фермата на госпожа Уорън и е скрил колата. Междувременно е сменил няколко пъти регистрационния номер и е захвърлил собственика на колата в някое усамотено място край междущатското шосе.

Госпожа Уорън. Пити е бил сигурен, че ще може да я сплаши с онова, което й е сторил година преди това. В църквата, където бях научил за него и госпожа Уорън, пасторът бе споменал, че Пити е работел при нея като ратай, и, че тя никога не е пропускала неделните служби освен онзи път преди две лета — една година преди Пити да ми отнеме Кейт и Джейсън. Той сигурно бе сторил нещо толкова ужасяващо на госпожа Уорън, че на нея й е било невъзможно да отиде на църква през онази неделя. Когато пасторът й е позвънил по телефона, уверен, че само нещо много сериозно би я задържало въкъщи, тя му заявила, че е болна от грип. Следващата неделя отново е присъствала на службата. Междувременно е казала, че Пити си е заминал.

Вероятно позвъняването на преподобния бе спасило живота на госпожа Уорън. Заради загрижеността му към нея Пити сигурно си е помислил, че пасторът го подозира и затова се е махнал. Но когато старата дама се е почувствала в безопасност, защо не е споделила с никой преживения ужас? Не беше трудно да се досетя за отговора. Също като госпожа Гарнър от Логанвил тя се беше срамувала да разкрие пред другите енорияши какво ѝ е сторил Пити. Пък и той несъмнено я е заплашил, че, ако го издаде, ще се върне и ще я накаже.

Може постепенно да се е успокоила, но, година по-късно, за неин ужас Пити се е върнал. Сигурно е намерил начин да скрие от нея Кейт и Джейсън. Все едно — мъките ѝ са започнали пак. Той я е тормозел жестоко, за да я накара да го включи в завещанието си. Принуждавал я е да повтаря думите „Чувствам го като свой син“ отново и отново, за да прозвучат убедително пред адвоката. Пити сигурно е стоял до нея в кантората, когато е подписала документите, напомняйки ѝ с присъствието си за заплахата, че ако каже нещо против него, ще се погрижи да прекара в агония остатъка от живота си. След това я е държал затворена в къщата, като е подхвърлял тук-там пред хората от енорията, че напоследък госпожа Уорън не се чувства много добре. Така те са били подготвени за нейната смърт и тя не ги е изненадала. В крайна сметка, както бе казал пасторът, госпожа Уорън е била в доста напреднала възраст. Може би една нощ тя е издъхнала в съня си — с помощта на възглавница, притисната върху лицето ѝ.

Докато карах обратно към града, позвъних по клетъчния си телефон на специален агент Гейдър, но секретарката му ми каза, че ще отсъства няколко дни. Обадих се и в офиса на Пейн, но телефонният му секретар ме информира, че няма да го има до края на седмицата. Стомахът ми се сви от предчувствието, че резултатите от биопсията на жена му са били лоши.

Оставаше ми само едно — да се свържа с местната полиция, ала като паркирах пред участъка (същата някогашна тухлена сграда) пред очите ми изникна обезпокоителната картина на полицаи, които скачат в патрулките и се отправят с пълна скорост към дома на госпожа Уорън. Страхувах се, че пристигането им щеше да е толкова явно, че ако Пити се намираше в къщата, щеше да ги усети и да избяга през задната ѝ врата. Можеше никога да не науча какво е направил с Кейт и Джейсън. Дори и полицията да успееше да го залови, той можеше да

откаже да отговаря на въпросите им. Можеше да отрече, че знае нещо за мястото, където Кейт и момчето бяха скрити. Ако все още бяха живи, те можеха да умрат от глад или да се задушат, докато Пити мълчеше. „Обмисли всичко!“ — напомних си аз. Имах нужда от повече информация. Не можех да рискувам полицията да се втурне да го преследва, преди да знам как точно трябва да го направят.

Жената-пилот каза нещо, което не можах да чуя заради бръмченето на едномоторния самолет.

Обърнах се към нея.

— Моля?

— Казах, че Удфорд е ето там.

Погледнах вдясно, накъдето сочеше тя. Големите правоъгълни участъци с ниски сгради, стари и нови, сякаш се протягаха към междущатския път.

Тя бе вложила в казаното някакъв подтекст, който ми убягна, така че поклатих недоумяващо глава.

— Не разбирам.

— Казахте ми, че искате да видите как изглежда родния ви град от въздуха.

— Да, повече или по-малко.

— Явно по-малко. Та вие изобщо не погледнахте в тази посока. Май онова, което ви интересува, са онези ферми пред нас.

Приближавахме се към осемдесетакровия участък, обрасъл с дървета и храсти. Въпреки че денят бе слънчев, имаше лек вятър. Внезапно самолетът леко се наклони.

— Вие се занимавате с градоустройство, нали?

— Какво?

— През последните пет години при нас станаха доста промени. Струва ми се, че всеки път, когато погледна, се е появил нов квартал.

Това обяснение бе по-приемливо от истината.

— Да, твърде многото промени могат да бъдат затормозяващи. Погледнах надолу към гъстата гора. Видях тесния път, който навлизаше в нея, отклонявайки се от застланото с чакъл шосе. После и сечището, стотина ярда по-навътре, където се издигаше тухлена къща, заобиколена от ливада и градини.

Бях купил една от онези джобни камери с удължаващ се обектив. Сега я извадих и започнах да снимам.

Като се върнах в мотелската си стая, разстлах на масата снимките с формат осем на десет сантиметра. Бях платил на един фотограф да ги прояви в извънработно време. Навън вече се беше мръкнало. Очите ме боляха. За да не заспя, пузнах телевизора — на Си Ен Ен — и, докато някакъв говорител каканижеше монотонно зад гърба ми, взех лупата и се наведох над снимките. Те бяха леко размазани от вибрациите на самолета. Независимо от това показваха онова, което ми трябваше.

Едно нещо веднага се набиваше на очи. Никой не би го забелязал от земята, където всички страни на къщата не можеха да бъдат видяни едновременно. Но гледани отгоре, тревната площ и градините зад къщата изглеждаха различно от тези, които бяха отстрани и отпред. Те имаха вид на наскоро засадени, а теренът изглеждаше по-нисък от останалите.

„Хлътнал? — запитах се аз. — Както когато земята се сляга, след като е изкопана яма и после отново е зарита?“

Зад мен говорителят на Си Ен Ен обясняваше, че някакъв обезумял мъж, въоръжен с пистолет, държал като заложници бившата си съпруга и дъщеря си в една къща в Лос Анжелис. Тя била обкръжена от отряд на спецслужбите за борба с тероризма. Вгледах се през лупата още по-напрегнато в снимките и се уверих, че тревата и градината зад къщата наистина изглеждаха малко по-ниски от околните участъци.

Забелязах син пикап, паркиран отстрани на постройката. Проследих рекичката, която лъкатушеше през гората отзад. Но погледът ми непрестанно се връщаше на района зад къщата. Там тревата изглеждаше по-зелена, а храстите по-избуяли, сякаш за тях се грижеха повече, отколкото за тези, които растяха отстрани и отпред на сградата.

Оставих лупата и се помъчих да се успокоя. „Няма нищо зловещо в презасаждането — щеше да каже полицията. — Просто

изгорялата трева и изсъхналите храсти са заменени с нови.“ Ами ако те бяха подменени, защото нещо е било построено отдолу?

От телевизора зад мен говорителят съобщи, че ситуацията със заложниците се е развила трагично. Докато полицията стеснявала кръга около сградата, мъжът застрелял дъщеря си, бившата си жена и след това себе си.

Вторачих се в телевизора.

Когато ходих да оглеждам фермата на госпожа Уорън, бях допуснал грешка, използвайки волвото на Кейт. Пити можеше да го познае. Този път отидох с колата само до покрайнините на града, а там я паркирах сред другите на алеята пред един магазин. Метнах на гърба раницата си и тръгнах пеш през полето.

Както в повечето фермерски общини в Средния Запад, пътищата образуваха мрежа, която разделяше земята на квадрати или правоъгълни участъци. Избягвайки пътя, който минаваше пред имота на госпожа Уорнър, аз поех по един обиколен, с няколко мили подълъг, който стигаше до осемдесетте акра гора от задната страна. Под палещите слънчеви лъчи крачех покрай ниви, пасящ добитък и фермери, които се грижеха за своите посеви. Килнах небрежно бейзболната си шапка и наместих малката чантичка на кръста си, така че да ми е под ръка при нужда, и се опитах да си придам безгрижния вид на човек, излязъл просто да се поразходи в този прекрасен ден. В действителност отчаяно ми се искаше да се затичам. Адреналинът ми се бе повишил толкова много, че трябваше да полагам усилия да се овладее. Ако не направех нещо, за да се освободя от нарастващото в мен напрежение, щях да полудея. Вдясно от мен, от другата страна на полето, се показва гората. „По-близо. Кейт и Джейсън. Те са живи — казах си аз. — Трябва да са.“

Притеснен, че мога да бъда забелязан, докато пресичам полето към гората, изчаках да отmine задалата се кола. След нея не се виждаше друго превозно средство. Рекичката, която бях видял на снимките, течеше през полето и минаваше под пътя. Спуснах се до нея. Бреговете ѝ бяха достатъчно високи, за да ме скрият от погледите, докато вървах близо до водата. За разлика от силното слънце горе, тук въздухът беше хладен.

След пет минути рекичката навлезе между дърветата. Проврях се под един плет, изкатерих стръмния бряг и се озовах сред кленове, дъбове и брястове. Шумът, който вдигнах в храсталака, ме притесни, но кой би могъл да ме чуе? Пити едва ли патрулираше около

градината, за да пази имота си от неканени гости. Логично бе той да стои в къщата. Или може би бе излязъл някъде, за да извърши бог знае какви престъпления.

В гората бе сенчесто. От мекия килим от мъртви листа се носеше мирис на влага и плесен. Избърсах струйките пот от лицето си, свалих раницата и извадих кобура, който бях купил сутринта. Той беше прикрепен от дясната страна на здрав колан. Резервният пълнител с петнайсет патрона се намираше в паласката отляво заедно с още два други, купени заедно с кобура. Към това имаше ловджийски нож и електрическо фенерче, дълго пет инча и широко колкото палеца ми, наречено „Светкавица“ както ми каза продавачът в оръжейния магазин, което бе учудващо мощно за размерите си. Взех пистолета от чантичката на кръста ми и го мушнах в кобура. Веднага почувствах успокояващата тежест на снаряжението.

Гърлото ми бе пресъхнало от нервното напрежение, така че отпих малко вода от една от трите манерки, които носех в раницата си, изядох парче сушено говеждо и няколко шепи фастъци, смесени със стафиди. От безпокойството ми се допика. Като свърших тази работа, метнах на гръб раницата и извадих компаса от джобчето на ризата си. За разлика от предишната година, този път бях отделил време да се науча как да го използвам. Припомняйки си мястото от снимките, изчислих под какъв ъгъл трябва да поема, за да стигна до къщата, и тръгнах на югоизток, като си проправях път между дърветата.

Вървах и непрекъснато се ослушвах за подозрителни шумове в гората. Пращенето на клонка можеше да е от прокрадващия се към мен Пити, но се оказа от катеричка, която се стрелна нагоре по едно дърво. Пукотът на съчка ме изплаши, но скоро осъзнах, че беше от заек, който избяга с големи подскоци. Пърхаха птички. Разгледах внимателно храсталака, сверих отново посоката с компаса и продължих предпазливо напред.

Следващия път, като спрях да пийна вода, погледнах часовника си и с изненада открих, че бяха изтекли два часа, а не трийсет минути, както ми се струваше. Стана по-задушно. Ризата и джинсите бяха залепнали от пот за тялото ми. Направих още една крачка и веднага се сниших, виждайки че дърветата оредяват.

Легнах по корем и запълзах през гъсталака, а ноздрите ми се изпълниха с мириса на плесен, който се носеше от земята. Напредвах

бавно, като се стараех да не разклащам храстите, за да не издам местоположението си. От проектирането на домове за богати клиенти бях добре запознат с датчиците за засичане на нарушители. Вгледах се внимателно напред за стойки със сензори за движение или за жици, които можеха да бъдат свързани с детектори за вибрации. Не открих нищо необичайно. Всъщност, като се замислих сега, тези детектори щяха да бъдат безполезни в гората предвид бродещите животни.

Животни? Внезапно си дадох сметка, че от известно време не бях забелязвал никакво животно. Нито една птица. Усещането за пустота ми напомни за чувството, което бях изпитал във фермата на семейство Дант.

Змии? Разгледах внимателно земята пред мен. Нищо не помръдваше. Поех дълбоко дъх и продължих да пълзя. Дърветата оредяха, храстите станаха по-рехави. През долните им клони видях открит участък. Ливада. Градинка с цветя.

В средата се издигаше червената тухлена къща. Бях се приближил към нея откъм дясната ѝ страна. Стената на двуетажната постройка бе обрасла с бръшлян. Градинска маса и столове от светло дърво и ярко боядисана миниатюрна вятърна мелница украсяваха моравата.

Извадих бинокъла от раницата си и се уверих, че слънчевите лъчи не падаха под такъв ъгъл, че да предизвикат отблясък на лещите. После го фокусирах и разгледах прозорците на първия и на втория етаж. На всички имаше дантелени пердета. Зад тях нищо не помръдваше. На снимките, които бях направил, пикапът беше паркиран от другата страна на къщата, така че, за да разбере дали все още е там, трябваше да заобиколя пълзешком сградата.

Докато се провирах през храстите, гледах тялото ми да е колкото се може по-близо до земята. Когато стигнах до място, откъдето имах видимост към задната страна на къщата, пак не съзрях движение зад прозорците. Огледах откритото пространство, което от нивото на земята изглеждаше естествено наклонено; леката му хлътналост изобщо не личеше. Един нищо неподозиращ посетител нямаше да забележи нищо необичайно, освен привлекателната морава с цветната градина. Ако наистина имаше стая под тях, предполагам, че Пити често ги поливаше и наторяваше, за да компенсира късите корени, които можеха да се развият на плитката почва. Ако това беше така,

днес не му беше ден за градинарство. Той не се виждаше. Мястото изглеждаше изоставено.

За миг си помислих с надежда, че имам късмет и той не си е вкъщи. Но когато пропъльзах през храсталаците от другата страна на сградата, стомахът ми се сви при вида на пикапа, който стоеше на същото място като предния следобед. Ядосан, продължих да пълзя, докато пред мен се показа фасадата, където на верандата имаше люлеещ се стол и хамак, които сякаш те подканваха да седнеш в тях.

Ала и тук нямаше никой и аз се оттеглих в едно закътано местенце, откъдето можех да виждам къщата отстрани: част от задната ѝ старана, част от фасадата и целият пикап. Отвсякъде бях заобиколен с храсти. Изхлузих раницата от гърба си, пих вода, хапнах още сушено говеждо, фастъци и стафиди.

И зачаках.

Часаве по-късно аз още чаках. Слънцето се спусна зад короните на дърветата. Мракът се сгъсти и мускулите ми се напрегнаха, като съзрях светлина в един от прозорците на първия етаж. После светлината се премести в съседната стая, а оттам и в следващата. Напрегнах се да доловя движение сред дърветата, но къщата изглеждаше все така пуста. Досетих се, че лампите се контролираха от часовников механизъм. Изведнъж дъхът ми секна, когато се появи светлина на горния етаж и една сянка мина край прозореца.

Мъжка сянка. Бях сигурен в това. Зърнах я само за миг, но широките рамене и твърдата походка очевидно не принадлежаха на жена. Няколко секунди по-късно сянката се появи на долния етаж, като преминаваше от стая в стая. Вдигнах бинокъла и се опитах да проникна с поглед пред пердетата. Внезапно пред очите ми изникна брадат мъж. Лицето му бе обърнато към мен само за секунда, преди да влезе през сводест вход в кухнята.

Но това ми бе достатъчно. Независимо от брадата, не можех да го сбъркам. Дори и през увеличителните стъкла масивните рамене и напрегнатият израз в очите бяха същите.

Мъжът беше Пити.

„Отивай си вкъщи!“ — бях му казал тогава. И след като бе изчезнал почти цял един живот, той бе направил точно това. Беше се върнал в Удфорд. Дали бе минавал с колата си край къщата, където живеехме някога? Дали бе ходил до бейзболното игрище, за да си спомни онзи следобед, размишлявайки с горчицина колко различен е щял да бъде животът му, ако аз не бях предпочел приятелите си и не го бях отпратил?

„Спри да мислиш по този начин!“ — заповядах си наум. — „Овладей се! Вината и съжалението няма да променят миналото. Те те размекват. Заради тях можеш да бъдеш убит. Заради тях Кейт и Джейсън могат да бъдат убити.“

Пити вече не беше мой брат.

Беше мой враг.

Импулсивното ми желание бе да изпълзя от скривалището си, да стигна до прозореца, да изчакам, докато отново се появи и да го застрелям. Но какво щеше да стане, ако не го улучех? Ръката ми трепереше достатъчно, за да пропусна целта. Ами ако Пити ме забележеше през прозореца, преди да се прицеля? Да предположим, че се скриеш от полезрението ми и използваше Кейт и Джейсън като заложници. Или ако все пак успееш да го застрелям, а жена ми и синът ми не бяха там, където подозирах, че са?

Или само да го раня? Но откъде можех да знам дали раната нямаше да се окаже по-сериозна, отколкото очаквах? Пити можеше да умре, преди да го разпитам. Така щях да загубя възможността да открия Кейт и Джейсън.

„Стой на мястото си! Обмисли всичко!“

Ако направех погрешна стъпка, щеше да се случи онова, което се опасявах, че ще направи полицията.

Трябваше да продължа да наблюдавам къщата. Имах нужда да опозная навиците му. Щях да се обадя на полицаите, когато моментът бъде най-подходящ.

Когато положението бъде благоприятно за мен.

Разбира се. „А кога, по дяволите, ще бъде това?“ — запитах се аз.

С напредването на нощта въздухът стана влажен и студен, така че измъкнах вълнената риза от раницата и си я облякох. Това обаче не ме стопли. Докато неясната сянка на Пити приготвяше ядене в кухнята, си казах, че и аз трябва да хапна, но не изпитвах никакъв глад. В действителност стомахът ми бе свит на топка от нервно напрежение.

„Яж!“ — казах си аз. Насилих се да хапна парче сушено говеждо и неохотно го задъвках. Ордъвърът се състоеше от една шепа фастъци със стафиди, а за десерт — изсушени ябълки. Първоначално имах намерение да си взема сандвичи, но се притесних, че може да се развалят и да се почувствам зле. В крайна сметка нямах представа колко дълго щеше да ми се наложи да стоя в гората и да наблюдавам къщата. Затова бях донесъл три манерки с вода. Решен твърдо да я пестя, отпих само няколко глътки, колкото да преглътна изсушените ябълки.

„Колко ли дълго щяха да издържат полицаите, ако решаха да се крият като мен?“ — чудех се аз. Щяха да се пошляпват, размазвайки комарите, които летяха наоколо на рояци. Щяха да треперят от студа,

проникващ през дрехите им, и от влагата, от която панталоните залепваха по краката. Щяха да си мечтаят за топло кафе и за споделяното с някой топло легло. И скоро щяха да изгубят търпение и да атакуват къщата.

Закопчах вълнената риза чак до брадата си, но продължих да зъзна. Вдигнах отново бинокъла и го насочих към прозореца, гледайки през сводестия вход в кухнята в далечния край на постройката, където Пити продължаваше да готви. После силуетът му се скри.

Мускулите ми се схванаха от дългото неподвижно лежане. Раменете и вратът ме заболяха, докато държах главата си вдигната, за да наблюдавам през бинокъла. Минутите течаха. Погледнах фосфоресциращия циферблат на часовника си. Петнайсетте минути станаха половин час. Когато изтече цял час, пикочният ми мехур се бе напълнил до пръсване. Изпълзях назад от скривалището си, застанах между дърветата и се изпиках ниско до земята, стараяйки се да вдигам колкото се може по-малко шум.

В момента, в който се върнах в скривалището си сред храстите, светлината в кухнята угасна. Наблюдавах напрегнато как сянката на Пити минаваше през долния етаж от стая в стая и гасеше лампите. Минута по-късно угасна светлината и в една от стаите на горния етаж. Прекарах цял час, взрян в единствения останал да свети прозорец. После и той потъмня.

Небето бе покрито с облаци, които затулваха звездите. Къщата тънеше в мрак. Обгърнах раменете си с ръце, опитвайки се да се стопля. Клепачите ми натежаха. Мъчех се да държа очите си отворени, като извърнах поглед от къщата към тъмната морава и градината отзад, под която предполагах, че са затворени Кейт и Джейсън. Толкова близо до мен. „Трябва да стигна до тях. Трябва да...“ Очите ми се затвориха. Отпуснах се на земята и потънах в дълбок сън.

Някаква врата се хлопна и ме изтръгна от кошмара, в който ме шибаха с камшик. Отворих очи. Повдигнах глава, колкото да видя къщата през ниските храсталаци. Облаците се бяха разнесли. Слънцето светеше зад гърба ми, проблясвайки в прозорците срещу мен. Отразената светлина пронизваше очите ми и увеличаваше главоболието ми. Но в пълен контраст с ясното синьо небе, вчерашният лек ветреца се бе усилил и разклащаше храстите. Явно движението на листата и клоните около мен беше причинило кошмара, в който ме налагаха с камшик.

Погледнах към задната страна на къщата, откъдето бе долетяло хлопването на врата. Пити се появи. Беше облечен в светлозелена риза, която контрастираше на черната му брада. Познах ризата. Беше една от тези, които ми бе откраднал миналото лято. Вятърът рошеше гъстата му кестенява коса. Той се огледа, взря се по посока на гората, после откачи един маркуч от една кука на стената и отиде в градината зад къщата, където взе да полива храстите. Това затвърди подозренията ми, че нещо под земята пречеше на корените да проникнат надълбоко и те се нуждаеха от постоянни грижи. Вятърът навяваше водните пръски към него и това в крайна сметка явно го ядоса, защото захвърли маркуча, отиде до задната стена, за да спре водата и се прибра в къщата.

Отблясъкът на слънчевите лъчи в прозорците ми пречеше да видя какво прави вътре. След половин час устните ми така пресъхнаха от вятъра, че посегнах за манерката, но ръката ми замръзна във въздуха при хлопването на друга врата, този път откъм фасадата на къщата. Пити излезе на верандата. Беше сменил мократа си зелена риза със сива. И тя някога ми беше принадлежала. Той вдигна глава, сякаш за да подуши вятъра. Ето в какво се бе превърнал брат ми — в животно, което е готово да нападне, ако усети опасност. И то заради мен.

„Престани да разсъждаваш по този начин!“ — смъмрих се аз наум.

Пити слезе по стълбите, заобиколи къщата и пулсът ми се ускори, защото се качи в пикапа и закопча предпазния си колан. Кабината на колата бе обърната към мен, но не бе огряна от слънцето, така че можах да видя брадясалото лице с втренчени очи през предното стъкло, преди пикапът да направи остър завой. Сред облаци прах синята кола пое надолу по пътя и скоро се скри сред поклащаните от вятъра дървета.

За момент бях сигурен, че очите ме лъжат. Действително ли бях видял това, което най-много исках да видя? Наистина ли бръмченето на лекотоварната кола заглъхваше в далечината?

В продължение на няколко, както ми се сториха, безкрайно дълги минути не смеех да помръдна. Може би Пити бе отишъл само да провери пощенската кутия на шосето и скоро щеше да се върне. Или някак бе усетил, че някой наблюдава къщата. Може би се бе престорил, че заминава, за да подмами натрапника да се покаже. Щом тръгнах към къщата, нямаше ли Пити да ме застреля от мястото сред дърветата, където се бе спотаил и наблюдаваше?

Слънцето се издигна по-високо. Вятърът се усили, огъвайки храстите около мен, но не ме разхлади. Напротив — утринта ми се стори прекалено топла. Имах чувството, че потта моментално изсъхва по напудрените ми с прах бузи. С изопнати до скъсване нерви, погледнах часовника си и установих, че от потеглянето на пикапа бяха изминали едва петнайсет минути. Ако Пити бе отишъл само до пощенската кутия, досета щеше да се е върнал. Огледах внимателно онази част на гората, в която се скриваше алеята. Ала клоните се люлееха от вятъра, така че бе невъзможно да забележа някакво движение, което да ми подсказва, че той се е покатерил на някое дърво и дебне.

Взрях се в храстите зад къщата. „Полицията. Използвай клетъчния телефон!“ — казах си аз. Но като посегнах за него, ми мина мисълта, че ако се бе спотаил нейде в гората, Пити щеше да ме чуе. Вместо да заглуши думите ми, вятърът можеше да ги отнесе право при него.

Ами ако брат ми не беше сам? Ами ако в къщата имаше някой друг и той чуе гласа ми, докато говоря по телефона? За да избегна това, трябваше да се отдалеча на неколкостотин ярда навътре в гората, но

така нямаше да мога да виждам къщата, а кой знаеше какво можеше да се случи, докато ме нямаше.

Слънцето се издигна още по-високо и вече не блестеше в прозорците. Зад тях не помръдваше нищо. Миналата нощ бях видял само силуета на Пити. Беше ли безопасно да допусна, че е сам? Полицайте нямаше да успият да дойдат, преди той да се върне. По дяволите, това може би беше единственият ми шанс. Запълзях през храстите към къщата. Ако Пити наблюдаваше, скрит сред дърветата отпред, нямаше да ме види, ако се приближах от задната страна.

Пропълзях през ниските храсталаци и стигнах до началото на сечището. Отново проверих за някакво движение зад дантелените пердета. След това извадих пистолета си и се втурнах през откритото пространство. Вятърът ме блъскаше назад. Стигнах до един люляков храст и се прикрих зад него, после хукнах към една лоза, иззад която огледах за последен път къщата. Изтичах до задната стена и се притиснах до нагретите от слънцето тухли.

Имаше стълбище, което водеше към задната врата. Изкачих се приведен по него и надникнах предпазливо през прозореца. През тънкото перде се виждаше малко неясно, но въпреки това успях да разгледам кухнята — шкаф, мивка и печка отдясно, сводест вход и хладилник отляво. В средата имаше малка масичка. Единственият стол подсказваше, че Пити живееше сам.

Едва сега ми хрумна тревожната мисъл, че той може да има куче, питбул например, обучено да не се показва, докато неканеният гост не влезе вътре и тогава да го разкъса. Логично бе да има такава, но колкото повече мислех по въпроса, толкова по-съмнително ми се струваше това. Бях наблюдавал къщата повече от дванайсет часа, но Пити нито веднъж не беше извел от нея куче, което да облекчи естествените си нужди навън. Наистина, може да го е направил, докато съм спял. Но в такъв случай нямаше ли животното да ме надуши и да ме нападне? И, освен ако Пити не беше изключително стриктен по отношение на хигиената, нямаше ли да зърна кучешки изпражнения на моравата? Да не говорим, че затвореното вътре куче щеше да ограничи възможността на Пити да отсъства за дълго време. Той можеше да оставя храна на Кейт и Джейсън в килията им. Но щеше да му бъде доста трудно да оставя достатъчно храна, за да оцелее едно куче през големи периоди от време, а и то щеше да изпоцапа цялата къща.

Не, вереността ми, че Пити не притежаваше куче, все повече нарастваше. Ала ако все пак имаше такава, бях готов да го застрелям.

Опитах да отворя вратата. Както и очаквах, тя беше заключена. Налагаше се да счупя прозореца, да провра през дупката ръка и да я отворя отвътре. Смених положението си, така че хем да гледам през прозореца, хем да държа под око топчестата дръжка. От вътрешната страна на мястото на секретната ключалка имаше въртящо се резе. След като счупех стъклото, трябваше само да го завъртя и...

Навярно само един архитект или някой, работещ в строителството, би се притеснил. Бравата беше секретна, от типа, който и аз препоръчвах на клиентите си. От вън можеше да се влезе в къщата единствено с помощта на ключ. Но отвътре имаше два начина да се отключи бравата в зависимост от начина, по който е инсталирана. Ако нямаше прозорец, през който натрапникът да може да я стигне, въртящото се резе бе подходящо. Но при наличието на такъв по-сигурно бе да се монтира брава, която да се отваря и отвътре с ключ. По този начин дори престъпникът да счупеше прозореца и да стигнеше резето, той нямаше да може да отвори вратата без да има ключ.

Пити щеше ли да сложи такава лесно достъпна секретна брава? Едва ли. Значи резето беше поставено от госпожа Уорън. Но щеше ли Пити, който имаше всички основания да бъде предпазлив, да подмине този пропуск по отношение на сигурността? Съмнявах се.

Докато размишлявах върху това, ме обезпокои още един факт. Вратата се отваряше към шкафа отдясно, вместо към празното пространство отляво — едно неудобство, което пречеше на вратата да се отваря изцяло и можеше да доведе до поражения на шкафа, ако тя бъдеше отворена със замах.

Изнервен, счупих стъклото с дръжката на пистолета. Пак с него внимателно придърпах пердето към мен. След като го издърпах отвън, вече имах идеална гледка към кухнята или поне към видимата част от нея. Слязох обратно по стълбите, отидох до един храст, отчупих един изсъхнал клон и го окастрих. Предпочетох изсъхнал клон, защото исках да бъде здрав и да не се огъва. Върнах се на площадката пред вратата и погледнах през пролуката между пердето и рамката на прозореца. Като внимавах да не показвам главата или ръцете си, натиснах с клона врътката на резето надолу и тя се завъртя. Бравата

издаде стържещ звук. С готов за стрелба пистолет, завъртях топчестата дръжка без да помръдвам от мястото си и натиднах вратата навътре.

Ужасяващият гърмеж ме накара да отскоча назад, а на отворената врата зейна десетинчова назъбена дупка. Ушите ми писнаха, сякаш някой ми беше ударил плесница. Ноздрите ми се изпълниха с острия мирис на барут.

Поех дълбоко дъх, за да събера сили, наведох леко глава и надзърнах предпазливо през вратата. Отляво на касата видях панти, което показваше, че вратата е била обърната. В кухненската ниша върху един тезгях бе закрепена ловна пушка. Здрава корда минаваше през макара, фиксирана зад пушката, после през друга, по-висока макара, и накрая през една метална кука, закована в горния край от вътрешната страна на вратата. Кордата беше опъната така, че пушката да стреля, когато вратата се отвори дотолкова, че да позволи на натрапника да се покаже и да бъде убит.

Огромната дупка на вратата ме накара да се запитам какво ли щеше да стане с мен, ако се намирах на неяно място. Догади ми се. Напомних си, че не трябва да се разсейвам нито за миг. Все още не бях сигурен дали Пити нямаше куче.

Разтревожен, насочих пистолета си към единствения друг изход от кухнята: сводестия вход отляво. Бученето в ушите ми пречеше да чуя каквото и да било. Не долових никакво движение.

Влязох в къщата.

Вятърът се усили. Когато затворих вратата, той нахлу през назъбената дупка и през счупения прозорец. Пристъпвах бавно, въпреки че изгарях от нетърпение. Когато минах край кухненската маса, опитът ми на архитект отново ме предупреди за нещо необичайно. Сводестият вход вляво бе единственият изход към останалата част на къщата. Това бе напълно безсмислено. Трябваше да има още една врата и то точно отпред, която щеше да осигури лесен достъп до мястото, където според мен се намираше стълбището за втория етаж. По начина, по който бяха разположени стаите на партера, слизацият отгоре бе принуден да заобиколи, като мине през антрето и стаите от другата страна на къщата, за да влезе в кухнята. Възрастна жена като госпожа Уорън едва ли би търпяла такова неудобство. Отсрещната стена не бе използвана за нищо. По-лесно и логично бе там да се пробие врата. Но защо не бе направено?

„А може би някога е имало врата“ — казах си аз. Приближих и тогава забелязах малка разлика между горния корниз на стената срещу мен и този на стената отляво. Бялата боя на отсрещната стена ми се струваше по-светла, отколкото на лявата. Мазилката изглеждаше по-гладка. Някой беше зазидал вратата, за да няма достъп до антрето.

Дали този някой беше Пити? И защо? Дори и за млад мъж би било досадно да заобикаля. Защо съзнателно си бе създал затруднения?

Единственият отговор, който ми хрумна, бе, че той беше зазидал тази врата, защото е искал да принуди евентуалния натрапник да измине дългия път през къщата. Поставил бе и други капани.

Естествено. Така от кухнята не можеше да се слезе в мазето. Входът за него сигурно бе в антрето. Но за да стигне до него, външният човек трябваше да мине през другите стаи.

Вятърът отвън продължаваше да фучи. Погледнах през сводестия вход към стаята вляво. До хладилника бе подпряна метла с дълга дръжка. Взех я и я размахвах нагоре-надолу и наляво-надясно през

входа, проверявайки дали няма и други приспособления (електронни лъчи например), които да задействат някакви оръжия.

Нищо не се случи.

Натиснах с дръжката пътеката, която бе постлана под сводестия вход.

Подът беше стабилен. Влязох в трапезарията, огледах дългата маса, столовете и бюфета, не забелязах други видими капани и тръгнах към следващия сводест вход. През него се виждаше помещение със стари тапицирани столове и диван, което госпожа Уорън сигурно бе използвала за всекидневна.

Пробвах друг участък от килима и се отправих към предната стая.

Тряс! Подът изчезна. Сърцето ми се качи в гърлото. Пропадайки, аз политнах напред и си ударих гърдите в ръба на зейналия на пода люк. Пистолетът и метлата изхвърчаха от ръцете ми и аз се вкопчих в дървения под. Ръцете ми се пързаяха. Забих пръсти в ръба и увиснах. Обезумял от страх, погледнах към подземиято под мен. Набучени на десет сантиметра един от друг, от една дървена платформа стърчаха ножове, върху които бе невъзможно да падне човек без да се нарани. Единият край на килима беше закрепен за пода и не бе успял да падне, а висеше над остриетата и им пречеше да ме порежат. Ако не умрях веднага, по-късно щях да издъхна от загуба на кръв.

Ръцете ме заболяха, докато се напъвах да се вдигна нагоре. „Но нали пробвах пода! Как, по дяволите, се бях заблудил?“ — питах се аз. Капакът, закриващ отвора, явно е бил нагласен така, че да се отваря само при определена тежест. Пити сигурно го е прескачал, когато е минавал през сводестия вход. Напрегнах мускулите си още повече и успях да се подпра на лакти върху ръба на дупката. Бавно, като се извивах и гърчех, изпълзях в гостната. Отпуснах се по гръб, като дишах тежко. Докато се опитвах да успокоя ударите на сърцето си, аз се заслушах във вятъра.

„Пити може да се върне всеки момент“ — казах си разтревожено.

Посегнах към пистолета и метлата, които бяха изхвърчали от ръцете ми, когато пропаднах в скрития люк. Но предпазливостта веднага взе връх. Като се стараех да нормализирам дишането си, разгледах внимателно вехтите мебели, тавана, ъглите. На пръв поглед нищо не ме заплашваше. През предните прозорци огледах тесния път,

който водеше към огъващата се от вятъра гора. Пикапът на Пити не се виждаше никакъв. „Продължавай нататък!“ — заповядах си аз. Тръгнах покрай стената на стаята, като побутвах пред себе си един стол, нащрек за други капани.

Вдясно от прозорците имаше сводест вход, който водеше към коридор. Видях стълбището към втория етаж. На площадката зад входната врата на къщата беше нагласена друга ловна пушка. И към нейния спусък беше прикрепена корда. Кордата минаваше през две макари и беше свързана с една кука, закована в горната част на вратата. Ако някой я отвореше и прекрачеше прага, изстреляните от пушката сачми щяха да го разполовят. За Пити не беше никакъв проблем да закача кордата за вратата, когато излиза от къщата и я затваря след себе си, и да я откача, когато се връща, като открехва леко вратата, колкото да провере през процепа ръката си. За всеки неканен гост обаче смъртта би била неизбежна.

Дали бях открил всички капани? Огледах коридора с присвити очи. Спрях погледа си върху една врата под стълбището. Бях сигурен, че тя ще ме отведе в мазето. Само няколкостотин стъпки ме делиха от Кейт и Джейсън.

Подът не беше застлан с килим. И изглеждаше солиден. Въпреки това аз отново тръгнах покрай стената, като се предвижвах напред инч по инч. Когато стигнах до вратата под стълбището, изпробвах кръглата ѝ дръжка. Тя се завъртя свободно в ръката ми. Но от другата страна можеше да ме очаква друг капан. Така че извадих фенерчето от чантичката на кръста си, открехнах вратата не повече от инч и осветих с лъча му процепа от горе до долу, като търсех корда.

Вътре цареше непрогледен мрак. Отворих предпазливо вратата с още няколко инча и усетих някаква остра миризма, която напомняше на камфор.

Нафталинови топчета.

Отворих вратата по-шипоко, осветих вътрешността на помещението с фенерчето и видях палта и рокли, закачени на прът. Стенен гардероб. Не! Обзет от ярост, започнах да ръчкам между дрехите с дръжката на метлата. Потропах по пода. По стените. Никъде не звучеше на кухо. Къде, по дяволите, се намираше входът към мазето?

„Побързай!“

Припомних си предишната нощ, когато бях наблюдавал силуета на Пити през прозореца. Той готвеше нещо. После сянката му изчезна. Тогава предположих, че е отишъл да се храни в онази част на кухнята, която беше извън полезрението ми.

Ами ако е занесъл храната на Кейт и Джейсън?

В кухнята? *Как?* Там нямаше врата към мазето.

Прозрението ме шокира. Като се стараех да не позволявам на нетърпеливостта ми да ме направи невнимателен, се върнах по пътя, по който бях дошъл. Спрях само веднъж: да погледна през предните прозорци отвъд развълнуваните от вятъра храсталаци, за да проверя дали пикапът на Пити не се връща. После прескочих зейналия в пода люк между всекидневната и трапезарията и се втурнах в кухнята.

Нишата. Потропах по стените зад отрупаните с консерви лавици. Звучаха солидно. Сведох поглед към пода, осъзнавайки какво е направил Пити, и сграбчих тезгяха, върху който беше поставена ловната пушка. Издърпах го настрани и видях очертанията на друг люк. Върху капакът на този имаше халка. Вдигнах го и се втренчих в дървените стълби, които се спускаха надолу в мрака.

— Кейт! Джейсън!

Ехото се върна при мен.

Никой не извика в отговор.

Наклоних капака назад и го подпрях на лавиците зад него. После нагласих тезгяха така, че ако случайно падне, да не се захлопне и заключи. Зашарих с лъча на фенерчето си из мрака, видях електрически ключ върху един стълб около пет стълби по-надолу, изпробвах първото стъпало и се наках да се спусна по останалите с облекчение, за да включа осветлението в мазето.

„Не!“ — спрях се аз. Пити не би бил толкова глупав, че да заложи клопки само на първия етаж на къщата. Бях стигнал дотук, защото се бях поставял на негово място. Трябваше да разсъждавам като него. И така: какво би направил Пити, за да защити мазето?

Все още държах метлата. Протегнах я надолу, натиснах електрическия ключ...

И залитнах назад заради електрическата дъга, която проблесна от ключа, овъглявайки дървената дръжка. Проблясъкът беше ослепителен, а силата на токовия удар толкова голяма, че изби метлата от ръката ми. Усетих в дланта си пробождаване от краткотрайния досег с електричеството.

От фалшивия ключ се вдигна пушек. Във въздуха се разнесе мирис на изгоряли жици, а аз зашарих отново с фенерчето и слязох предпазливо няколко стълби по-надолу. Преди да стъпя с цялата си тежест върху някоя от тях, се хващах за горната, за да имам опора в случай, че тази под краката ми се счупи. Колкото по-надолу слизах, толкова по-слабо чувах воя на вятъра. Лъчът на фенерчето ми разкри съдържанието на мазето — кашони, дърводелски тезгях с инструменти по стената над него, лавици с консерви, пералня, сушилня, нафтова печка, мивка и бойлер. Над мивката имаше закован с дъски прозорец. Стените и пода бяха от стар бетон. По тавана минаваха тръби, жици и напречни греди. Въздухът миришеше на плесен.

Слязох по-надолу и видях на един стълб в основата на стълбището друг електрически ключ. Докато се спусках към него, вдигнах дръжката на метлата, от мястото, където беше паднала. Натиснах с краят ѝ ключа и този път той се оказа истински. На тавана на мазето светнаха крушки: слаби крушки — шейсетватови, — но вече можех да изгася фенерчето.

— Кейт! Джейсън!

Ехото отново повтори имената им.

И отново не чух приглушения отговор, който очаквах.

Ориентирах се. Стената, която гледаше към градината зад къщата, се падаше от лявата ми страна. Но на нея нямаше врата, само някакъв висок предмет, приличащ на етажерка за книги, върху който имаше буркани с консервирани праскови и круши. Разгледах я от различни ъгли, търсейки друг капан. Отстъпих предпазливо наляво и я натиснах с дръжката на метлата.

Етажерката се отмести.

Показах главата си на няколко инча от ръба ѝ и надникнах в отвора. Тунелът беше дълъг около петнайсет фута. Тук бетонът беше гладък и изглеждаше сравнително нов. Пити беше изкопирал замисъла на Орвал Дант, само че, за разлика от него, беше направил и тавана от бетон.

В края на тунела имаше обкована с метал врата. И тя беше снабдена с въртящо се резе, но то *нямаше* врътка, с която да отворя вратата. Вместо това имаше ключалка и аз нито за миг не се усъмних, че тя е заключена.

Исках да се втурна към вратата, но се поколебах. Защо му беше притрябвало на Пити да хвърля допълнителни усилия да строи тунел, вместо да изгради килията непосредствено до самата къща? Последният вариант беше по-бърз и по-лесен. Беше ли се придържал Пити сляпо към замисъла на Орвал? Или тунелът съдържаше допълнителен капан?

Огледах голите под, стени и таван, но не забелязах нищо подозрително. Вече се канех да извикам отново имената на Кейт и Джейсън, когато внезапно проумях ролята на тунела. Ако някой непознат влезеше в мазето, Кейт и Джейсън щяха да са твърде отдалечени, за да го чуят или да бъдат чути.

Но как щях да отворя вратата? Като видях, че пантите й се намират от страната на тунела, аз се насочих надясно, към тезгяха. Грабнах чука и длето...

И замръзнах, понеже чух някакъв звук.

Нещо капна. В абсолютната тишина на мазето едва доловимият звук прозвуча съвсем отчетливо. Задържах погледа си върху мивката, но кранчетата й изглежда бяха затегнати здраво. От тях не капеше вода.

Кап. Завъртях се, опитвайки се да определя посоката, от която беше дошъл звукът. Кап. Кап. Равномерен звук. Постоянен.

Насочих вниманието си към пространството под стълбището. Върху една тръба, която се подаваше от стената. Кап. Кап. После долових миризмата. Кап. Бензин. Процеждаше се от тръбата и се разстиляше по бетонния под. Изтичането му навярно бе започнало, когато натиснах фалшивия електрически ключ. Последният капан на Пити. Ако другите пропаднаха, когато на пода се събереше достатъчно бензин, той щеше да се възпламени от скрит детонатор. Къщата и нарушителят, доказателствата против Пити — всичко щеше да бъде унищожено.

Стиснах чука и длето и се втурнах в тунела. Трескавите ми стъпки отекнаха между бетонните стени. Пробвах дръжката и се уверих, че вратата е заключена. Поставих върха на длето под главата на нита на една от пантите и, като я ударих с чука нагоре, го извадих от гнездото му. Нитът издрънча на пода. Повторих същата операция с другите два нита и започнах да дърпам вратата откъм пантите, напъвайки се да я отворя.

— Кейт! Тук съм! — Заблъсках по вратата. — Джейсън, аз съм баща ти! Ще ви измъкна оттук!

Но те не потропаха по вътрешната страна на вратата. Нямаше приглушени викове в отговор.

Вратата не помръдваше. Погледнах резето с надеждата, че ще успее да го отворя с отвертка и да разглобя ключалката, но Пити беше изпилил главите на болтовете му.

С длето и чука ударих по стената непосредствено до резето. Разхвърчаха се парченца бетон. Ударих по-силно и ръцете ме заболяха. Този път отломките бяха по-големи. Тревожих се, че мога да причиня искри, които да подпалят бензиновите изпарения, но нямах избор.

Трябваше да направя нещо, *каквото и да е*, преди къщата да експлодира. Надявах се да оголя езика на резето, но вместо това се натъкнах на солидна метална втулка, в която се намираще езикът. Доколкото ми беше известно, такива втулки понякога биваха зазидани на няколко фута навътре в стената. Щеше да ми трябва цял ден, за да изкъртя толкова много бетон.

Изтичах обратно при дърводелския тезгях и прегледах инструментите над него за железен лост. Такъв нямаше. Завъртях се към лопатата и мотиката, облегани до тезгяха, търсейки брадва, с която да си пробия път през облицованата с метал врата.

Такава нямаше.

Миризмата на бензин се беше засилила. Видях парче тръба, дълго три фута, навярно хартисало от някой капан. Погледнах отново към инструментите над тезгяха, после върнах погледа си върху тръбата и в края на краищата я грабнах. Втурнах се в тунела, полузадушен от бензиновите пари. Взех чука и длетото и се захванах да къртя бетона до средната панта на вратата. Пак се разхвърчаха отломки. Без да обръщам внимание на болката, замахнах с чука още по-ожесточено. Пропуснах длетото. Улучих юмрука си, изкрещях, пренебрегнах кръвта, която шурна от кокалчетата ми, и ударих длетото с още по-голяма сила. Когато направих достатъчно голяма дупка, захвърлих чука и длетото, мушнах вътре тръбата и я натиснах с цялата си тежест. От усилието се облях в пот. Внезапно вратата помръдна. Напрегнах се. Пролуката се разшири. Залитнах и едва не паднах, защото вратата изведнъж се премести с трясък, разкривайки достатъчно голяма пролука, през която да се промуша в подземната килия.

„Моля те, господи, нека да са живи“ — помолих се наум.

Вмъкнах се, залитайки, в стая с размерите на гараж. Една жена и едно момче се свиха, опитвайки се да се отдръпнат колкото се може по-далеч от мен. На китката на всеки от тях имаше желязна халка, свързана с дълга пет фута верига за друга халка, закована за стената.

— Кейт! Джейсън!

Те изглеждаха замаяни. Зениците им бяха неестествено големи и заемаха целия ирис. За това би могло да има само едно обяснение. Гейдър ми беше казал, че едно от многобройните престъпления на Лестър Дант е продажбата на наркотици. Сведох поглед към нещо, което бях преобърнал при нахлуването си в стаята. Тенекия. От нея бях изпаднали празни шишенца и употребявани спринцовки.

„Копеле мръсно, ти си ги дрогирал!“ — изкрещях вътрешно.

Кейт и Джейсън продължаваха да се свиват. Бяха облечени в дрехи, които човек облича, когато ще ходи на църква. Кейт носеше тъмни пантофки, дълга до коленете, скромна синя рокля и панделка в същия цвят на главата си. Джейсън беше пременен в ниски черни обувки, черни панталони, бяла риза и папийонка. Косите им бяха грижливо сресани в непривични за тях прически, които подсказваха, че ги е ресал някой друг. Лицата им бяха бледи, с хлътнатини под очите. На устните на Кейт имаше размазано червило.

Единствената мебел в стаята беше легло, на което те, изглежда, бяха лежали, преди да изпаднат в ужас от шумното ми нахлуване.

— Кейт, това съм аз! Брад!

Те се отдръпнаха отчаяно от мен.

— Джейсън, аз съм твоят баща!

Стенейки, момчето се сгърчи назад, като опъна веригата си докрай.

Те никога не ме бяха виждали с брада. И наркотиците бяха замъглили до такава степен съзнанието им, че не можеха да ме разпознаят. Единственото, което знаеха, беше, че бруталното ми нахлуване ме превръща в заплаха за тях.

— Чуйте ме! Вие сте спасени!

Върнах се в тунела, за да взема чука и длетото. Когато изтичах обратно при Кейт и Джейсън, те обгърнаха уплашено главите си с ръце.

— Вече не трябва да се страхувате!

Хленчът им бе заглушен от звъна на чука по длетото, когато го забих до една от вградените в стената метални халки. Хвъркнаха парченца бетон. Бензиновите изпарения все още не бяха стигнали до стаята. Засега искрите не представляваха опасност, затова продължих да удрям с още по-голяма сила по халката и бетона около нея. Кейт и Джейсън бяха престанали да хленчат и мълчаха, сковани от ужас. Внезапно халката, към която беше прикрепен Джейсън, падна върху дюшека на леглото.

Насочих длетото към халката на Кейт. Когато хвъркналите при удара ми парченца бетон се посипаха по нея, тя се разтрепера. Заприлича ми на куче, което е било сплашвано толкова често, че се свива от страх, щом зърне стопанина си.

„Боже мой, тя си мисли точно това“ — изведнъж проумях аз. Представих си наркотичната мъгла, през която навярно ме виждаха двамата с Джейсън. Дългата ми брада беше нещото, което правеше най-силно впечатление във вида ми. А от физиономията на Пити в съзнанието им сигурно се беше запечатала само *неговата* брада. „Мили боже, те ме мислят за Пити.“

Разбрах какво се е случило и ме обзе ярост. Пити се беше опитал да промие мозъците им, за да накара Кейт да го нарича свой съпруг, а Джейсън — татко, и, което за него беше още по-важно, да ги накара да повярват, че той наистина е такъв. Пити ги беше дрогирал, докато забравят кои са в действителност. Ден след ден, той им беше давал наркотици, решен да пречупи волята и да сломи съпротивата им, да ги превърне в послушните, боготворящи го син и съпруга от своите фантазии. Той се нуждаеше от марионетки, които да осъществят илюзиите му.

— Това съм аз! Наистина съм аз! — Забих длетото в стената. — Аз съм Брад!

Очите им се разшириха от още по-голям ужас.

— Джейсън, аз не съм този, за когото ме мислиш! Аз съм истинският ти баща!

Нямах време за обяснения. Трябваше да ги измъкна от къщата преди бензиновите пари да се разпространят и тя да избухне. С един последен отчаян удар избих халката, която държеше Кейт прикована към стената.

Двамата с Джейсън бяха твърде уплашени, за да помръднат от местата си.

Грабнах веригите им и ги задърпах към пролуката на вратата. Мушнах се в тунела и с помощта на веригите ги изтеглих през отвора един по един. Изведнъж ми се зави свят и си дадох сметка, че съм започнал да се задушавам от бензиновите изпарения. Докато влачех Кейт и Джейсън към края на тунела, в ума ми отново изникна асоциацията с кучета, които отказват да следват господаря си. Стигнах до мазето и видях, че от фалшивия електрически ключ, който едва не ме беше опържил жив, се издига пушек. Ето го детонаторът. Щом се възпламенеше, къщата щеше да избухне.

През отвореният на тавана люк влизаше слънчева светлина.

— Вече сте почти свободни, Кейт! Джейсън, скоро ще ви изведе оттук!

Но когато започнахме да се изкачваме по стълбите, Джейсън опули очи и се дръпна назад. Изкрещя. Над нас се появи един силует, който затули част от светлината. После светлината изчезна напълно, защото Пити затвори с трясък капака.

Пушекът, който извираше от фалшивия електрически ключ, се увеличи. Изкашлях се, но не можах да прочистя дробовете си. Грохотът над люка ми подсказа, че Пити избутваше тежкия тезгях върху него. Извадих пистолета си и стрелях по посока на шума. Когато в капака на люка се появиха четири дупки, изведнъж осъзнах с ужас, че изскочилите от дулото на оръжието ми искри могат да възпламенят бензиновите пари.

От изстрелите ушите ми писнаха. Бензинът вече покриваше по-голямата част от пода на мазето. Огледах се обезумяло за някакъв изход. Погледът ми се спря върху закованият с дъски прозорец над мивката. Изтичах да взема чука и се захванах да махам дъските.

Прозорецът беше от онези, които се отварят под ъгъл и се застопоряват на място с кука на тавана. Когато го отворих, чух вятъра, който явно се беше усилил, докато съм бил в къщата. Усетих го по лицето си, щом повдигнах Джейсън. Той се съпротивляваше, но все пак го избутах през отвора. После вдигнах Кейт, шокиран от това, колко лека е станала. Видът на природата отвън, на свободата, я посъживи. С изненадващ прилив на енергия, тя се промуши през прозореца, опитвайки се отчаяно да избяга от мен.

Уплаших се, че приближаващата експлозия може всеки момент да ме разкъса на части. Покатерих се върху мивката и, тъкмо когато се бях проврял през прозореца до гърди, тя се откърти от стената под тежестта ми и падна. Сграбчих клона на един храст и увиснах на него. Клонът се преви. Хлътнах по-надолу.

Забих нокти в пръстта, но продължих да се свличам към пода на мазето. За да спра пропадането си, разперих лакти от двете страни на рамката на прозореца. Дънките ми се съдраха в бетонната стена, докато се опитвах да издрапам с колена нагоре. Въпреки вятъра, който вееше в лицето ми и пушека, който извираше покрай тялото ми навън, усетих миризмата на бензина.

Сграбчих друг клон и изтеглих тялото си педя по педя през прозореца. Но катарамата на колана, на който висеше кобурът ми, се

закачи за перваза. Помъчих се да повдигна хълбоци, за да освободя токата. Чух я как стърже по бетонната стена. Глътнах корем, повдигнах хълбоци колкото се може повече, усетих, че катарамата се откачи и, като удвоих усилията си, започнах да се измъквам през прозореца. Измъкнах хълбоците си. После бедрата си. Щом се озовах на ръце и колена, се изправих.

Когато изскочих тичешком от храстите, които обграждаха къщата, усетих как мускулите ми направо горят от притока на адреналин. Видях пикапа на Пити, чието завръщане не бях чул заради закованите върху прозореца дъски. Кейт и Джейсън не се виждаха никъде, но аз бях сигурен, че въпреки размътените си от наркотиците мозъци, те са се ориентирали в обстановката достатъчно, за да побягнат в противоположна на пикапа посока. Обърнах се, готов да хукна след тях към задната част на къщата, да пресека сечището и да се скрия в гората...

И открих, че Пити стои на десет фута от мен с насочена към гърдите ми ловна пушка.

Той се тресеше от гняв.

Нямаше да успея да извадя пистолета си и да го застрелям, преди да натисне спусъка. А дори и да успеех, моят деветмилиметров куршум можеше да не го убие, докато от десет фута разстояние съчмите от неговата пушка със сигурност щяха да раздробят гърдния ми кош.

— Чакай, Пити! — Понеже бях с брада, не можех да съм сигурен, че ме е познал. — Това съм аз! Брад!

Но още преди да извикам, той беше присвил очи. Изглеждаше объркан. Помъчи се да различи чертите ми под брадата и накрая разбра кой съм.

Вятърът беше толкова силен, че едва чух, когато промълви:

— Брад.

— Чуй ме! *Те казаха ли ти кой е Лестър?* — Надявах се, че въпросите ми ще забавят стрелбата му, понеже не ми хрумваше нищо друго. — *Знаеш ли защо са те отвлекли?*

— Лестър — промърмори Пити.

— *Орвал и Юнис казаха ли ти, че Лестър е бил единственото им дете?* Той е умрял!

От прозореца на мазето извираше дим.

Трябваше да се отдалеча от него, като продължавам да забаламосвам брат ми.

— *Казаха ли ти, че са полудяли от скръб?*

Къщата щеше да експлодира всеки момент.

— Предишните три деца на Юнис са умряли при раждането им! — Започнах да отстъпвам малко по малко към гората. — Останалите членове на клана Дант били мъртви! Юнис не е можела да зачене повече. Лестър е бил единственият им шанс да продължат семейната линия!

Пити завъртя цевта на пушката отново към мен:

— Лестър.

Докато пушекът се сгъстяваше, аз се придвижих още по-близо до дърветата.

— Те са искали отчаяно да го заменят с друго дете! Но не са могли да го направят в Броктън! Градът е бил твърде близо до дома им! Имало е вероятност някой да ги разпознае!

Пити ме последва, без да отмества цевта на пушката от гърдите ми.

— Така че са излязли с колата си на междущатския път и са тръгнали от град на град! Чакали са бог да им даде знак, да постави на пътя им момче на същата възраст! Пътували са от град на град! След сто мили са навлезли в Охайо! Минали са през Кълъмбъс! Дошли са в Удфорд! Никога няма да узнаем какво ги е накарало да напуснат междущатския път, за да отидат там! Сигурно са видяли нещо, което са сметнали за божи знак! Минали са по една улица, после по друга, завили са зад един ъгъл и ето те и теб, съвсем сам, каращ колело по пуста улица!

— „Можеш ли да ни кажеш как да стигнем до междущатския път?“ — Пити произнесе тези думи с неописуема горчивина. — „Вярваш ли в бог? Вярваш ли в края на света?“

Пушекът, който извираше от мазето, беше станал още по-гъст. Подуших го и направих нова крачка към дърветата.

Той ме последва с пръст върху спусъка.

— Те са те отвлекли, затворили са те в онази подземна стая, казали са ти, че вече се казваш Лестър и са те наказвали всеки път, когато не си се държал като техен син!

— Лестър.

Стори ми се, че от прозореца се подават пламъци.

— „Този мой син умря и сега отново е жив; той беше изгубен и после намерен.“ Лука, петнайсет, двајсет и четири — изрече Пити.

— Когато ми каза, че са те насилвали, помислих, че имаш предвид сексуално.

Направих още една крачка.

Пити също.

Вятърът се усили.

— Но ти не си говорил за сексуално насилие. Те са издевателствали над съзнанието ти! Над душата ти! Искали са да бъдеш Лестър толкова силно, че са те биели и са те оставяли да гладуваш; отнасяли са се с теб като с животно, докато не си изгубил представа кой си в действителност. Било е толкова ужасно, че накрая си бил готов да бъдеш който пожелаят, само и само да престанат да те измъчват и да ти дадат нещо за ядене.

— Те ме научиха на добрата книга — каза Пити. — „Истината ще те направи свободен.“ Йоан, осем, тридесет и две.

— Истината е, че това е минало! Мога да ти осигуря помощ, Пити! Все още не е твърде късно! Щом полицията разбере защо си извършил това, което си извършил, тя също ще поиска да ти се осигури помощ! Обещавам ти, животът може да е по-добър! Не оставяй Орвал и Юнис да съсипят отново живота ти! Спри да бъдеш това, в което са те превърнали, Пити!

— Не ме наричай Пити!

Гласът ми се пречупи.

— Не мога да ти опиша колко много съжалявам! Знам, че животът ти се е променил заради мен, че всичко щеше да е различно, ако не те бях изпратил да си ходиш вкъщи от онова бейзболно игрище! Но, по дяволите, ние бяхме още хлапета! Откъде можех да зная, че Дант ще те отвлекат? *Никой* не би могъл да знае това! Ти беше просто малкото ми братче, което се мотаеше в краката ми! *Не исках това да се случи, Пити.* — По лицето ми потекоха сълзи. — Откакто изчезна, не мина нощ, през която да не умолявах бог да те върне жив и здрав, да ми даде втори шанс! Позволи ми и аз да ти дам втори шанс, Пити! Позволи ми да ти дам живота, който Орвал и Юнис ти отнеха!

— Спри да ме наричаш Пити!

— Прав си. Когато дойде в дома ми, ти ме помоли да ти викам Питър, но аз не го направих. Вече не сме деца. Ти си Питър.

— Не! И така не ме наричай!

Без да откъсвам очи от спуська на пушката, направих помирителен жест.

— Добре. Както кажеш, Лестър.

— *Аз не съм* Лестър!

— Не разбирам. *Кой* си тогава?

— *Брад!*

Мрачният му поглед ме убеди, че говори съвсем сериозно. Аз бях съсипал *неговия* живот. Сега той беше *откраднал* моя. Вземайки моите жена и син, той беше убеден, че е взел и моята самоличност. В съзнанието му той *беше* мен. Когато проумях дълбочината на лудостта му, краката ми омекнаха.

— Ужасно съжалявам. Бог да ти е на помощ — промърморих аз.

— Не. — Тонът му не оставаше съмнение, че се кани да натисне спуська. — Бог да е на помощ на *теб*.

Взривът ме отхвърли в храстите. Не беше гръмнала пушката, а къщата. Когато сградата експлодира, ударната вълна ме повдигна във въздуха и ме запрати в шубрака. Разлетяха се отломки, откършени клони и листа.

Щом дойдох в съзнание, долових мириса на дим и чух пращенето на пламъци. Надигнах се мъчително до седнало положение. Главата ми се въртеше, гадеше ми се. Бученето в ушите ми бе непоносимо.

Бях запратен в някаква падина. Благодарение на това бях оцелял въпреки шрапнелите от взрива. Във въздуха се носеха вълма от дим, около мен лежаха тлеещи отломки. Храстите бяха обхванати от пламъци. Вятърът ги прехвърляше от дърво на дърво.

Като кашлях от пушека, се изправих с олюляване на крака. Огледах се за Пити. Спрях погледа си върху горящия кратер, където преди миг се издигаше къщата. Брат ми не беше на мястото, където бяхме стояли. Сигурно експлозията беше запратила и него в шубраците.

Пламъците настъпваха към мен. Кейт и Джейсън. Трябваше да ги намеря. Докато навлизах, препъвайки се, все по-навътре в гората, се молех жена ми и синът ми да са успяли да избягат достатъчно далеч, за да не ги застигне огънят.

А Пити да не е успял. Защото той щеше да направи всичко възможно да ги върне.

Стига да не беше мъртъв. Може би взривът го беше убил.

Но тогава къде беше тялото му? След експлозията бяха останали толкова малко укрития, че би трябвало да видя трупа му. Но къде беше той?

Вятърът довя дима към мен и аз се разкашлях още повече, като залитах през гората. Докато съм лежал в безсъзнание, огънят бързо се бе разраснал, прескачайки от дърво на дърво. Храстите се запалваха един след друг. Вървах на зигзаг, за да избегна пламъците от дясната

ми страна, но в следващия миг открих, че отляво гори нов участък от гората.

Искаше ми се да извикам „Кейт! Джейсън!“. Но те изглеждаха толкова уплашени от мен по време на бягството ни от мазето на къщата, че не ми се вярваше да ми отговорят. Така по-скоро щях да увелича паниката им. А дори и да ми викнеха в отговор, колкото и невероятно да ми се струваше това, съществуваше риск Пити да ги чуе и да ги намери преди мен.

Да не говорим, че той можеше да се ориентира по виковете ми и да разбере къде съм.

Огнената стихия бушуваше около мен. Вятърът носеше облаци от дим. Като се препъвах и се борех да си поема дъх, излязох на някакво открито пространство. Пламъците отново ме изпревариха и се прехвърлиха на дърветата срещу мен.

Колко далеч бяха успели да стигнат Кейт и Джейсън? Спомних си за потока, който бях следвал в гората. Ако успеях да се добера до него, ако те го достигнеха също, щяхме да имаме шанс да се спасим.

Да отида при потока? *Как?* Докато заобикалях горящите участъци от гората, се бях заблудил. В паническото си бягство Кейт и Джейсън навярно се бяха загубили между дърветата също като мен. И може би сега се въртяха в кръг.

Извадих компаса от джоба на ризата си. Като се взирах в стрелката му с присвити заради дима очи, се обърнах с лице на северозапад — в противоположната посока на тази, от която се бях приближил към къщата. Прибрах компаса, наведох се, за да избегна един падащ горящ клон и се затичах на северозапад към все още незасегнатите от огъня дървета.

От пожара се носеше пукот и пращане. Сухите дънери експлодират от горещината. От дървото от дясната ми страна внезапно се разлетяха парчета кора и дървесина и аз се хвърлих на земята, давайки си сметка, че този път гърмежът бе предизвикан от пушката на Пити.

Извадих пистолета си и останах поразен колко силно трепереше ръката ми. Инструкторката ми в Денвър ме бе предупредила, че независимо колко си добър в стрелбата по мишени, пак ще се окажеш неспособен да овладееш оръжието си, когато се стигне до борба на

живот и смърт. Когато страхът вземе връх, всичките ти умения отиват на кино.

Пламъците се приближаваха. Не можех повече да стоя на мястото си. Но щом помръдних, Пити щеше да открие огън по мен. Припомних си всичко, което бяха изстрадали Кейт и Джейсън, и трудностите, през които бях преминал, за да ги открия. Спомних си как Пити ме остави да умра в планината. Яростта стегна мускулите ми. Ръката ми спря да трепери.

Притичах до друго дърво. Изстрелът на Пити обели кората му. Направих това, което Пити най-малко очакваше — втурнах се обратно към пламъците, към дървото, зад което одеде се бях скрил. Вече знаех къде се спотайва брат ми — в един храсталак, в който побързах да изстрелям три куршума. Димът ме обгърна. Задържах дъха си и се втурнах към храстите под прикритието на пушека, като натиснах още три пъти яростно спусъка. Но когато влетях с трясък в тях, вместо труп намерих само една празна гилза.

Наведох се, дишайки хрипливо, и огледах храсталака за някакво движение. Ала той целият се люлееше, тъй като сторещеният от пламъците въздух усилваше вятъра. Празна гилза. Колко пъти беше стрелял по мен Пити? Доколкото знаех, поне два. Колко патрона имаше в ловната пушка? Спомних си какво бях научил от продавача в оръжейния магазин — повечето модели побираха четири в магазина си и един в патронника. Джобовете на ризата на Пити не бяха издути. Значи разполагаше минимум с три патрона.

Толкова силно ми припари на гърба, че затичах към по-далечно укритие. Бягайки приведен, стигнах до други храсти и като се възползвах от гъстия дим, се втурнах към един пън. Бум! Горната част на пъна се разхвърча на трески. Прониза ме ужасна болка в лявото рамо, сякаш ме бяха ужилили цял рояк стършели. Политнах назад и стрелях няколко пъти, докато падах. Стоварих се на земята с тайната надежда, че ме бяха улучили парчета дърво от пъна. Но кръвта по рамото ми подсказа, че съм бил засегнат от сачми. Единствената причина ръката ми да не е откъсната, се дължеше на факта, че Пити бе стрелял от голямо разстояние. И бе пропуснал целта си в хаоса от пушек и пламъци. Бяха ме улучили само част от сачмите.

Раненото ми рамо пулсираше. Не можех да движа ръката си. Обаче останалата част от тялото ми беше непокътната. Усетих такъв

приток на енергия заради страха и повишения ми адреналин, че се претърколих до едно повалено дърво, знаейки, че не трябва да оставам на същото място, където бях паднал. Огънят отново опърли гърба ми. Носен от вятъра, димът ме обгърна. Пити сигурно също бе обвит в пушек и не можеше да ме види.

Измъкнах компаса от джобчето на ризата си и пак сверих посоката. Като се мъчех да сдържам кашлицата си, която можеше да издаде местоположението ми, тръгнах на североизток през димната завеса. Не виждах нищо на повече от пет крачки пред себе си. Готов да стрелям, ако зърна някоя заплашителна сянка, продължих да си проправям път през гората, като често поглеждах компаса.

От лявото ми рамо капеше кръв. Чувствах се замаян. Огънят всеки миг щеше да ме настигне. Горещината ме тласкаше напред, подтиквайки ме да вървя по-бързо.

Бях толкова зает да се вирам в движещия се на талази дим за някаква следа от Пити, че не обръщах внимание къде стъпвам. Стръмният бряг на потока бе висок почти два метра. Щях да падна във водата, ако един елен не бе изскочил от пламъците от дясната ми страна. Аз се вцепених от изненада, а той профуча с трясък край мен, стовари се в ниското, прецапа потока и скочи на отсрещния бряг.

Спуснах се бавно до водата и усетих полъх на свеж въздух. Рекичката беше плитка. Прецапах я, без да си давам сметка, че ще намокря туристическите обувки и чорапите си, зает от мисълта къде ли може да е Пити. Вдясно от мен, надолу по течението, някаква сянка се раздвижи сред дима. Вече се канех да стрелям, когато ми хрумна, че тя може да е както на Пити, така и на Кейт.

Не натиснах спусъка, но продължих да държа сянката на прицел. Пушекът щипеше очите ми, докато се вирах да различа по-добре очертанията на фигурата.

В следващия момент тя изчезна. Който и да бе, се бе покатерил на брега на рекичката и се бе скрил в гората. Последвах примера на фигурата, изкачих с усилие стръмния склон и навлязох в задимен гъсталак, като се оглеждах да я зърна отново.

Не спирах да мисля за нея. Ако беше Кейт, не трябваше ли да видя още една, по-малка сянка до нея, тази на Джейсън?

Не и ако той беше от другата ѝ страна.

Трябваше да бъда сигурен, преди да дръпна спусъка. Докато криволичех между дърветата, примигнах, за да прогоня сълзите от раздразнените си от дима очи и се загледах към неясните очертания на гората вдясно от мен. Нещо се движеше. Зърнах брадата на Пити. Той вдигна ловната си пушка. Натиснах спусъка.

Внезапно ме заслепи огнено зарево, което, тласнато от силен порив на вятъра, профуча над главата ми. Дърветата и храстите пред мен избухнаха в пламъци. Почувствах как горещата вълна опърли косата ми и залитнах назад, загубвайки равновесие. Строполих се на брега на рекичката точно върху раненото си рамо. Стиснах зъби, за да не изкрещя, претърколих се до потока и се стоварих болезнено в плитките му води.

Изправих се с огромно усилие. Изпуснах компаса и не можах да го намеря. Не че сега той можеше да ми бъде от полза. Пред мен и зад мен бушуваше пожар, предполагах, че Пити е някъде от дясната ми страна, така че единствената безопасна посока, в която можех да поема, бе наляво, по течението на рекичката. Нямах представа дали бях улучил брат ми. Но ако не бях, той сигурно щеше да потърси убежище във водата, а това означаваше, че ще тръгне към мен. Не ми оставаше нищо друго, освен да потърся някой завой, да се скрия там и да го нападам от засада.

Не си спомнях колко пъти бях стрелял. Пистолетът ми навярно бе почти празен. Като се мъчех да овладеем треперенето на ръцете си, натиснах копчето отстрани, изхвърлих пълнителя, извадих резервния петнайсетпатронен пълнител от торбичката на колана ми и го заредих, готов да продължа стрелбата.

Пред погледа ми падна сива пелена. Димът се сгъсти и взе да не ми достига въздух, тъй като огънят поглъщаше кислорода. Страхувайки се да не припадна, продължих пътя си край потока, като се стараех да вървя по брега, за да не вдигам шум във водата. От загубата на кръв се чувствах още по-зашеметен. Не можех да контролирам краката си и ту цопвах в потока, ту се подхлъзвах на разкаляната пръст.

Горещият въздух пареше в ноздрите ми. Свих зад един завой, надвисналият бряг ме предпазваше от бушувашите вдясно пламъци. Минах още един и в лицето ме блъсна хладен въздух. Бях стигнал до участък от гората, който още не бе засегнат от пожара. Прохладата ми

се стори най-прекрасното нещо, което някога бях усещал. Вдишвах с пълни гърди с надеждата, че мислите ми ще се прояснят и ще се отърва от тъмните точки, които подскачаха пред погледа ми.

Когато чистият въздух прогони сивата пелена пред очите ми, внезапно спрях, виждайки два чифта отпечатъци от стъпки в калта. Едните бяха на възрастен човек. Другите — детски. Те следваха течението на потока също като мен.

Кейт и Джейсън.

Извърнах се при пляска на нечии забързани стъпки във водата зад гърба ми. Прицелих се, но вместо Пити, пред мен изскочи едно паникьосано куче, което скоро се изгуби надолу по потока. Въздухът отново се сгорещи. Пламъците настъпваха.

Затичах се натам, накъдето водеха следите. Натъкнах се на дърво, което бе паднало напреки на речното корито. Промуших се под него, изправих се от другата страна и от устата ми се изтръгна стон, когато нещо тежко се стовари върху челото ми. От удара политнах назад и се блъснах в дървото.

Замаян, аз се отпуснах на колене във водата. По лицето ми се стичаха тънки струйки кръв. Опитах се да фокусирам замъгления си поглед.

С обезумели от наркотика очи, Кейт стоеше надвесена над мен с дебел като сопа клон, готова да ме удари отново. Джейсън се криеше зад нея.

— Недей, Кейт! — Ужасих се от факта колко хладно прозвуча глухият ми глас. — Недей! Това съм аз.

— Копеле такова!

Успях да вдигна дясната си ръка, преди да ме цапардоса повторно. Тоягата се стовари под лакътя ми, което намали малко силата на удара, но въпреки това болката, която прониза ръката ми, беше неопишуема и се уплаших, че е счупена.

Пистолетът ми тупна на брега.

— Недей, Кейт, това наистина съм аз! Брад!

— Брад! — изкрещя тя и отново замахна с клона.

Хвърлих се надясно, като едва избегнах удара. Тоягата се стовари във водата. Кейт замахна отново. Аз се претърколих, а тя продължи да размахва импровизираната си сопа.

Изведнъж зяпна при вида на нещо зад гърба ми.

Проследих погледа ѝ.

Лицето на Пити се подаваше над поваленото през потока дърво. Челото му беше покрито със сажди. Косата и брадата му бяха обгоряли. Ризата му беше почерняла от дима. От една рана на лявото му рамо, където, изглежда, го бях улучил, когато бях стрелял за последен път, течеше кръв.

Пушката му беше облеgnата на падналото дърво и цевта ѝ сочеше към нас.

Джейсън отстъпи назад.

— Ако знаеш кое е добре за теб, синко, не прави друга крачка — каза му Пити.

Аз лежах по гръб в потока. Дясната ми ръка беше безпомощна, по всяка вероятност счупена от удара на Кейт. Надупчената ми от сачми лява ръка ме болеше не по-малко, но поне можех да я движа. Като се потях от усилието, започнах да опипвам колана си за ножа.

Джейсън направи нова крачка назад.

— Слушай какво ти казва баща ти — обади се Пити. — Остани на място.

Джейсън отвори уста в безмълвен вик.

После извика Пити, защото се претърколих под дървото и забих ловджийския нож в бедрото му. Усетих как острието остърга костта. Той политна назад, а пушката му гръмна. Сачмите изсвистяха край главата ми. Не! Ужасен от мисълта, че те може да са улучили Кейт и Джейсън, забих ножа повторно в бедрото на Пити. Когато кръвта му блисна върху мен, замагнах още веднъж, този път към слабините му.

Но той удари с приклада на пушката си надолу и уцели раненото ми рамо. Понеже едва не изгубих съзнание от болка, намерих сили да направя само едно — блъснах се в краката му с цялата си тежест и го съборих във водата. Пропълзях върху него и замагнах с ножа към лицето му, но Пити ме отхвърли от себе си и ме стисна за гърлото с такава сила, че си помислих, че ще го смачка.

Обгърна ни дим. Огънят се приближаваше към нас с пращене. Забих ножа в раненото му рамо. Пити падна в агония назад и се просна до пушката, която одева бе изпуснал. Сграбчи я, изхвърли гилзата на последния изстрелян патрон и натисна спусъка.

Хвърлих се назад в очакване на изстрела, който щеше да раздробии гръдния ми кош, но от пушката се чу само изщракване. Беше

празна. Пити изрева и замахна да ме удари с нея, но загубата на кръв го беше омаломощила. Прикладът отскочи от крака ми. Болката в лявата ми ръка се беше увеличила, а подвижността ѝ — намалела, затова, когато замагнах на свой ред с ножа, не успях да го улуча.

Някой стреля в калта до нас.

Обърнахме глави по посока на изстрела.

Кейт беше пропъзляла под падналото в потока дърво. В ръката ѝ се тресеше пистолетът, който бях изпуснал. Тя се опитваше да овладее треперенето и явно се канеше да стреля пак. По принцип в стрелбата с оръжие от близко разстояние няма нищо сложно. И въпреки че не разбираше нищо от пистолети, Кейт трябваше само да насочи дулото към някой от нас и да натисне спусъка.

Но тя беше дрогирана и вече бе пропуснала веднъж, а сега се концентрираше и очите ѝ проблясваха мрачно над хлътналите ѝ страни. Двойнственият образ на нейния кошмар — двама души с облика на Пити, двама души с облика на Брад — сигурно заплашваше да съсипе напълно разсъдъка ѝ.

— Помогни ми — каза ѝ Пити. — Дойдох тук да те спася. Застреляй го.

Тя се поколеба, после насочи пистолета към мен.

— Моля те, Кейт, недей.

Видях как пръстът ѝ се напрегна върху спусъка.

— Застреляй го — повтори Пити.

— Обичам те, Кейт.

— Аз съм твой съпруг. Направи каквото ти казвам — изръмжа Пити.

Тя завъртя дулото към него и го застреля в лицето.

После пристъпи напред и натисна отново спусъка, но този път не улучи. Приблужи се още, докато не застана над окървавеното тяло, и го простреля в гърдите. Следващият куршум разкъса гърлото му. Кейт не беше се целила нарочно в тези места, просто люшкащото се дуло беше сочило към тях по време на изстрелите. Тя продължи да стреля, пак и пак, от разстояние, от което бе невъзможно да пропусне, в рамото, колената, слабините на Пити, правейки трупа му на решето, докато побиращият петнайсет патрона пълнител не се изпразни и затворът на пистолета остана да стърчи назад.

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Успях да се изправа на крака.

Но когато понечих да я прегърна, Кейт отстъпи ужасено назад. Вдигна пистолета и натисна неколккратно спусъка. Не се случи нищо, защото оръжието беше празно. Но ако в него бяха останали някакви патрони, несъмнено щеше да ме убие.

Направих успокояващ жест.

— Всичко е наред. Вече си в безопасност. Аз няма да те нараня.

Но налудничавият блясък в очите ѝ говореше, че тя не ми вярва.

— Няма да те докосвам — казах ѝ аз. — Но, моля те, позволи ми да ти помогна. Моля те. — Усетих зад гърба ми горещина. Чух познатото пращане и погледнах през рамо към огъня. — Трябва да се махнем оттук.

Направих нова крачка към нея. В отговор Кейт отстъпи към поваленото дърво.

— Джейсън? — попитах я аз. — Къде е Джейсън? *Мили боже, да не е прострелян?*

Когато погледнах, обезумял от страх, под дървото към мястото, където бях видял за последен път Джейсън, Кейт пропълзя под ствола му, опитвайки се да избяга от мен. Пропълзях след нея и се изправих от другата му страна. Бях се опасявал, че ще видя тялото на сина ми, разкъсано от последния изстрел на Пити, но въздъхнах от облекчение, понеже той стоеше невредим на брега на потока.

Джейсън ме замери с камък.

Камъкът ме удари в гърдите, но аз не обърнах внимание на болката. В момента мислех само за едно — как да изведа сина си от гората.

— Всичко е наред, Джейсън. Вече няма от какво да се страхуваш.

Пристъпих към него. Но понеже бях изцапан с кръв и обгорен от огъня до неузнаваемост, той явно ме помисли за Пити.

Изкатери се нагоре по стръмния бряг на рекичката и се скри в гората.

Спуснах се след него, като залитах заради нараняванията си. Когато навлязох в храстите край брега, горещината и пушекът едва не ме изтласкаха назад.

Сред дима се мярнаха ярки светлини. Жегата се засили. Едно дърво избухна в пламъци. Към храсталака се понесе стена от огън.

— Джейсън! — Пушекът ме задави. Привих се на две, раздиран от кашлица, но се насилих да продължа и подминах още няколко дървета.

Вятърът разнесе за момент дима. Джейсън стоше пред мен, а пред него се извисяваше огнена стена. Той се завъртя отчаяно, за да избяга от приближаващите се пламъци, но ме видя и се закова на място. Аз, изглежда, му се сторих по-страшен от огъня. Джейсън се устреми наляво към една пролука в огнената стихия. Вятърът запрати пламъците към сина ми в същия миг, в който се метнах върху него. Съборих го на земята и огненият повей мина над преплетените ни тела. Издърпах го назад с малкото сила, която беше останала в ранената ми ръка. Той ме риташе и удряше. После започна да ме удря и Кейт.

— Пусни го! — изкрещя тя.

Вкопчени един в друг, тримата се търкулнахме надолу по брега и цопнахме във водите на потока. Жена ми и синът ми продължиха да ме налагат, но аз не им отвърщах. Силата на ударите им намаля. Накрая те се отпуснаха по гръб и се загледаха в мен, а изтощените им гърди се повдигаха и спускаха.

— Обичам ви — казах им аз.

Кейт и Джейсън ме гледаха безмълвно.

Но нещо в погледа им се промени, сякаш си спомниха, че е имало време, когато тези думи са означавали нещо за тях.

— Стойте тук. Трябва да свърша нещо — успях да изрека.

Докато огънят се приближаваше към потока, аз се наплисках с вода. После пропълзях от другата страна на падналото дърво. Отидох при трупа на Пити. Той беше почти целият в кръв заради многобройните дупки от куршуми.

Но това не беше достатъчно. Брат ми вече се беше завърнал веднъж от небитието. Трябваше да се уверя, че е мъртъв, че няма да се върне отново дори в кошмарите ми.

Хванах го за краката, но ранените ми ръце бяха твърде слаби, а болката в тях — прекалено силна, за да успея да го изтегля на брега. Опитът ми се оказа неуспешен и вече се канех да се откажа, когато в полезрението ми се появиха ръцете на Кейт. Погледнах я изненадано, но тя не каза нищо, просто ми помогна да извлечем Пити нагоре по склона.

Хвърлихме го в огъня. Трупът избухна в пламъци. Тръгнахме обратно към потока. Кейт се подхлъзна и падна, но когато се опитах да ѝ помогна, не ми позволи да я докосна и се изправи сама. Като спазваха дистанция от мен, двамата с Джейсън побягнаха.

ЕПИЛОГ

Тримата лежахме известно време в болница. Бях разпитан от полицията и областния прокурор, които искаха да знаят защо не съм оставил властите да се разправят с Пити. Направих всичко възможно да ги убедя, че съм бил притиснат от обстоятелствата. Как бих могъл да им обясня, че съм се страхувал, че, вместо да спасят Кейт и Джейсън, полицаите могат да ги погубят? Въпреки опроверженията ми, те настояваха, че моят мотив е бил гневът, че съм искал да разчистя сметките си с Пити.

Трябваше да се явя на съд и, както ми обясни адвокатът ми, можех да бъда обвинен във вземане на закона в свои ръце. Но аз се съмнявам, че сред съдебните заседатели имаше някой, който, след като видя гипсираната ми ръка и изгарянията по лицето ми, да не реши, че съм изстрадал достатъчно. Кейт и Джейсън със сигурност бяха. Очите им имаха измъчения поглед на военни бежанци.

След три седмици ни пуснаха да си вървим. Наех човек срещу заплащане, който да закара волвото в Денвър, а ние с Кейт и Джейсън хванахме самолет до Кълъмбъс. Нашите приятели приветстваха завръщането ни. Обадиха ни се по телефона. Посетиха ни вкъщи. Организираха парти в наша чест. Бяхме им благодарни. Но в действителност бяхме твърде травматизирани, за да бъдем социални. Усмиввахме се и водихме кратки разговори с усилие, а колкото до „дългите разговори“ — все още не бяхме готови да обсъждаме в подробности случилото се. Скоро интересът към нашето завръщане отшумя. Телефонните обаждания, посещенията и поканите намаляха. Накрая ни оставиха на спокойствие.

Джейсън стана толкова мълчалив, че родителите на приятелите му караха децата си да го избягват. Кейт пък получаваше нервни кризи всеки път, когато трябваше да напусне дома ни. Накрая престана съвсем да излиза. Единственото положително нещо беше, че щом си обръснах брадата и наркотиците изгубиха въздействието си, Кейт и Джейсън ме разпознаха, разбраха че не съм Пити и престанаха да

гледат на мен като на зплаха, въпреки че аз и до ден днешен избягвам да ги докосвам, без да съм сигурен, че виждат лицето ми.

Опитах се да бъда честен със себе си. Направих всичко възможно да проумея случилото се, да се примиря с него. Но понякога се питам дали е възможно да се примиря с това, което Пити... Лестър... ни причини. Струва ми се странно колко упорито съм отказвал да повярвам преди, че Пити е Лестър, а сега приемам, че двамата са една и съща личност. Моят брат бе умрял преди години. Заради мен.

Понякога съзерцавам тайно Кейт и Джейсън, опитвайки се да реша дали състоянието им се подобрява. Поглеждам скришом в очите им, мъчейки се да надникна в техните души. Поглеждам в огледалото и се мъча да надникна в собствената си душа. Носим ли в себе си мрак?

Преди няколко дни ни навести Пейн — един желан посетител.

Попитах го за жена му.

— Добре ли е? Какъв беше резултатът от биопсията?

— Слава богу, бучката в гърдата ѝ се оказа киста.

Едва тогава осъзнах, че съм очаквал отговора му със затаен дъх.

— Радвам се да чуя, че могат да се случват и хубави неща — рекох му аз.

В задния двор Пейн разположи туловището си в шезлонга, където миналата година бе седял Пити, взирайки се в прозореца на нашата спалня.

Кейт ни донесе две чаши изстуден чай.

С Пейн се престорихме, че не забелязваме треперенето на ръцете ѝ и тракането на леда в чашите.

— Благодаря — казах ѝ аз.

Когато докоснах раменете ѝ, тя се усмихна непринудено.

Пейн изчака да се върне в кашата и попита:

— Ходи ли на прегледи?

— При психиатър ли? И тримата ходим.

— Има ли някаква полза?

— Моят психиатър ме накара да си направя дневник, в който да опиша станалото и това, което мисля за него. Говоря му за случилото се веднъж седмично. Дали има полза? — Свих рамене. — Той твърди, че има, но че аз все още не съм достатъчно обективен, за да я видя. Освен това казва, че понеже травмата, която сме изживели, е

продължила дълго време, не можем да очакваме да я преодолеем бързо.

— Звучи логично.

— Днес Кейт отиде до супермаркета сама.

Пейн изглеждаше озадачен.

— Това е голям напредък — обясних му аз. — Тя не се чувства добре, когато е заобиколена от тълпи от хора, при това непознати.

— Ами *вие*? Възнамерявате ли да започнете отново работа?

— Скоро ще ми се наложи — отвърнах аз. — Застраховката ни не покрива всички медицински разходи. Да не говорим за *съдебните* разноски.

— Но как се чувствате? *Готов* ли сте да започнете пак работа?

Отпих от чая си и не отговорих.

— Когато работех за Бюрото, ми се наложи да застрелям един човек — каза Пейн.

— Убихте ли го?

Той се втренчи в чашата.

— Междувременно ме раниха. Лежах в болница три месеца. Проведох много разговори с адвоката си. Мисля, че ви казах — тогава натрупах всичките тези килограми и напуснах Бюрото. Мина доста време, докато се почувствам отново нормален.

— Нормален е сложно понятие. Питам се дали *мога* да се чувствам отново нормален. Преди случилото се съм живеел като слепец в един свят на болка, но съм бил твърде глупав, за да го осъзная.

— А сега?

— Мисля, че предпазливостта на Кейт не е излишна. Всичко се случва. В един момент стоях на скалната тераса и се наслаждавах на гледката. В следващия брат ми ме блъсна в пропастта.

— Предпазливостта е добродетел.

— И аз стигнах до този извод. Попитахте ме дали възнамерявам да започна пак работа. Аз вече *работя*.

— Така ли? — Пейн ме погледна изпитателно.

— Грижа се за семейството си. Моята работа се състои в това да обичам Кейт и Джейсън от цялото си сърце, да благодаря на господ за всеки миг, прекаран с тях, да ги подкрепям и да се грижа за безопасността им.

Пейн ме гледаше ужасно съсредоточено.

— Знаете ли какво, господин Денинг?

— Моля те, наричай ме Брад.

— Колкото повече те опознавам, толкова повече ми харесваш.

Источник: Кантая

Издание:
ИК „Хермес“, 2002

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.